

БЕЗСМЪРТНИЯТ ВОИН

КОНАН

АВАНТЮРИСТА

Варварската сила
и бързина на Конан
сломяват съпротивата
на хора и богове.

РОБЪРТ
Е. ХАУЪРД

РОБЪРТ ХАУЪРД КОНАН АВАНТЮРИСТА

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

Варварската сила и бързина на Конан сломяват съпротивата на хора и богове.

Талантливото перо на Робърт Хауърд води победоносно своя любим герой Конан през безброй битки. В поредица от авантюри храбрият варварин се сблъсква с черната сила на праисторически богове и магьосници, с диви африкански племена и кръвожадни пирати. Но мечът, който ще покоси Конан, още не е изкован...

ЛЕСТЪР СПРЕЙГ ДЕ КАМП

ВЪВЕДЕНИЕ

Робърт Хауърд (1906–1936 г.) е роден в Крос Плейнс, Тексас, където прекарва и по-голямата част от живота си. Освен многобройните фантастични романи, той написва и значителен брой приключенски, спортни и криминални, както и разкази за авантюристични истории в Ориента. От серията героична фантастика най-популярни са романите за Конан. Действието на всеки един от тях се развива в измислената Хайборейска ера — период обхващащ потъването на Атлантида и началото на писмената история на човечеството.

Хауърд е роден разказвач, чийто истории са ненадминати по своя жив и колоритен, стремителен и завладяващ сюжет. Напоени са със силен и зловещ привкус на свръхестественото.

Осемнайсет от историите за Конан са публикувани приживе на автора. През последните двайсет години бяха намерени още няколко разказа, в различна степен на завършеност. аз имах добрия шанс да ги подготвя за публикация — да завърша недовършените и да преработя няколко непубликувани, за да съответстват на цялостната линия на сказанието за Конан.

Конан се е подвизавал приблизително преди около дванайсет хиляди години. По това време западните части на главния континент са били заети от хайборейските кралства. Те са включвали група държави, основани три хиляди години преди гибелта на зловещата Ачеронска империя. На юг от хайборейските кралства са лежали враждуващите градове-държави на Шем. Зад Шем се ширело древното кралство Стигия. Още по на юг, отвъд пустините и степите, се намирали варварските черни кралства.

На север от хайборейците били разположени Кимерия, Хиперборея, Ванахайм и Асгард. На запад, земите покрай океана се населявали от жестоките пикти^[1]. На изток пък се издигали

блестящите хиканийски кралства, най-могъщото от които е било Туран.

Конан, един голям авантюрист, пристига от изостаналата в развитието си Кимерия в кралство Замора, което се намира между хайборейските земи и Туран. Две-три години той живее в Замора, Коринтия и Немидия като крадец. Уморен от мизерното си съществуване, Конан става наемен войник в армията на Туран. През следващите две години пътува много и усъвършенства уменията си на стрелец и ездач.

Заради разпра с висш офицер, Конан напуска Туран. След неуспешен опит да открие съкровище в Замора и кратко посещение в родната Кимерия, той се посвещава на войнското майсторство като наемник в хайборейските кралства. Обстоятелствата го принуждават да стане пират. Той се подвизава край бреговете на Куш, където местните хора го наричат Амра — Лъв. Когато приятелката му, шемитката Белит, е убита, Конан става вожд на едно от черните племена.

По-късно Конан застава начело на казаците — орда от преследвани от закона хора, които бродят по степите между хайборейските земи и Туран. Става капитан на пиратски кораб от голямото вътрешно море Вилайет и вожд на номадите зуагри по югоизточните пустини. След един промеждутък от време, през който е наемен капитан в армията на краля на Иранистан, той пристига в предпланините на Химелийските планини — огромна, неравна местност, разделяща Иранистан, Туран и тропическото кралство Вендия. От този момент започват историите, описани в настоящата книга.

Л. Спрейг

[1] Един от древните народи от неизвестен произход, населявал части от Северна Британия. — Б.пр. ↑

ХОРАТА ОТ ЧЕРНИЯ КРЪГ

Отхвърляйки предложението на наследника на Кобад Шах — Аршак, да се върне на служба в Иранистан и да брани кралството от нападенията на крал Йездигерд, Конан отива на изток в полите на Химелийските планини по северозападната граница на Вендия. Той е около трийсет и пет годишен, в разцвета на физическите си сили, известен в целия цивилизован и варварски свят от Пиктланд до Китай.

1.

ГИБЕЛТА НА ЕДИН КРАЛ

Кралят на Вендия умираше. През горещата, душна нощ камбаните на храма звъняха, но шумът от тях почти не проникваше в стаята със златен купол. Там върху постлания с кадифени възглавници подиум, Бунда Чанд се бореше за живота си. Капки пот блестяха върху тъмната му кожа. Пръстите му мачкаха златотъканата постеля под него. Вените на слепоочията му бяха изпъкнали като сини възжета, очите му бяха разширени от близостта на смъртта. Бунда Чанд беше млад и нито беше пронизан от копие, нито във вените му течеше отрова. Треперещи робини бяха коленичили пред подиума, а сестра му, деви^[1] Ясмина, надвесена над него, го гледаше напрегнато. С нея беше вазам — благородник, остарял на служба в кралския двор.

Когато далечният тътен на барабани достигна до слуха ѝ, Ясмина, в бурен израз на гняв и отчаяние, отметна нагоре глава.

— Свещениците с техния шум! — извика тя. — Те не са по-умни от лекарите, които стоят безпомощни! Не, кралят умира и никой не може да каже защо. Умира... а аз стоя безсилна до него. Кой ще го спаси!

— Нито един мъж от Айодя няма да се пожертва заради него, ако това изобщо може да помогне, деви — отговори вазам. — Тази отрова...

— Казвам ти, че не е отрова! — извика тя. — Още от раждането му го пазят така грижливо, че и най-хитрите отровители да не могат да се доберат до него. Петте черепа, които се белеят на кулата на Китес, свидетелстват за безуспешните опити. Както добре знаеш, десет мъже и десет жени винаги са опитвали храната и виното му и петдесет въоръжени бойци денонощно са пазили стаята му, както я пазят и сега. Не, не е отрова. Магия е... черна, смъртоносна магия...

Тя млъкна, тъй като кралят заговори. Синкавите му устни не се движеха, а в изцъклените му очи нямаше никакви признаци на живот.

Но гласът му се извиси в странен вик, неясен и далечен, сякаш я викаше отвъд огромни бездни, над които духат силни ветрове.

— Ясмина! Ясмина! Сестро моя, къде си? Не мога да те намеря. Всичко е потънало в мрак, изпълнен с воя на силни ветрове!

— Братко! — извика Ясмина, стискайки отпуснатата му ръка. — Тук съм! Не ме ли познаваш...

Пълната безизразност на лицето му я накара да замлъкне. От устата му се изтръгна тихо стенание. Робините до подиума хленчеха от страх, а Ясмина се удари по гърдите от мъка.

В друга част на града, от затворен с решетки балкон един мъж гледаше към дългата улица, по която зловещо се размахваха факли. Те осветяваха вдигнати нагоре тъмни лица, върху които блестеше само бялото на очите.

Мъжът вдигна широките си рамене и се върна в украсената с арабески стая. Беше висок, добре сложен и богато облечен.

— Кралят още не е умрял, а вече се чуват погребални песни — каза той на друг мъж, кръстосал крака върху рогозка в ъгъла. Той беше с кафява наметка от камилска вълна, със сандали и със зелен тюрбан на главата. Изразът му беше спокоен и безучастен.

— Всички знаят, че той няма да дочака зората — отговори мъжът.

Първият го изгледа въпросително.

— Това, което не мога да разбера — каза той, — е защо трябваше да чакам толкова дълго, за да го поразят твоите магии. Ако сега наистина са го убили, защо не го сториха месеци по-рано?

— Уменията, които ти наричаш магия, също се подчиняват на космически закони — отговори мъжът със зеления тюрбан. — И при тях, както при други дела, звездите насочват действията. Дори моите учители не могат да променят разположението на звездите. Докато не се подредят в определен ред, те не могат да извършат тази черна магия. — С дългия си нечист нокът той начерта съзвездията върху покрития с мраморни плочки под. — Наклонът на луната определя нещастие за краля на Вендия — звездите са в безпорядък, Змията е в къщата на Слона. При такова разположение невидимите стражи са отстранени от Бунда Чанд. Към невидимите царства се открива път и след като е установен контакт, големите сили по този път се включват в действие.

— Контакт? — попита другият. — Да не би да намекваш за къдрицата от косата на Бунда Чанд?

— Да. Всичко изхвърлено от човешкото тяло, продължава да бъде свързано с него чрез невидими връзки. Жреците на Азура са запознати с тази истина, така че изрезките от нокти, коса и други принадлежали на кралското семейство внимателно се изгарят и пепелта грижливо се скрива. Но в отговор на настоятелната молба на принцесата на Козала, която обича Бунда Чанд, той й дал за спомен една къдрица от дългата си черна коса. По-късно златното ковчеже с къдрицата му било откраднато изпод възглавницата ѝ докато спяла. То било подменено с друго, което толкова приличало на първото, че тя никога не могла да установи разликата. Така истинската къдрица потеглила с камилски керван по дългия път към Пешкаури, оттам през прохода Зейбар, за да достигне в ръцете на онзи, за когото била предназначена.

— Само една къдрица — промърмори благородникът.

— Посредством нея душата може да се извади от тялото и се пренесе в бездните на подземния свят — отвърна мъжът на рогозката.

Благородникът го загледа любопитно.

— Не знам дали си човек или демон, Кемша — каза той най-после. — Малцина от нас представляват онова, което виждаме. Аз, когото кшатрианците познават като Керим Шах, принц на Иранистан, не съм по-голям подлец от мнозина уважавани хора. Всички по един или по друг начин са предатели. Половината от тях не знаят на кого служат. Аз поне нямам никакви колебания, че служа на туранийския крал Йездигерд.

— А аз на черните магьосници на Ймша — каза Кемша — и моите господари са по-силни от твоите, защото с изкуството си те постигнаха онова, което Йездигерд не може да постигне със сто хиляди саби.

Навън стенанията на хилядите покрусени оплаквачи се извисяваха до осеяния със звезди небосвод. Раковините виеха като ранени биволи.

В дворцовите градини факлите осветяваха полирани шлемове, извити саби и украсени със злато ризници. Всички бойци от

благородническите родове на Айодя бяха събрани в големия дворец или около него, а пред всяка сводеста порта и пред всяка врата стояха на стража петдесет стрелци с лъкове. Но Смъртта се промъкна в кралския палат и никой не можа да спре мъртвешкия ѝ ход.

На подиума под златния купол кралят отново извика измъчван от ужасни припадъци. Гласът му бе слаб и далечен. Деви се наведе над него разтреперана от страх, страх по-голям от ужаса на смъртта.

— Ясмина! — Отново онзи далечен, странен, измъчен вик, сякаш идващ от неизмеримо далечни царства. — Помогни ми! Аз съм далече от моя дом! Магьосници отмъкнаха душата ми. Те искат да прекъснат сребърната връв, която ме свързва с умиращото ми тяло. Те са се струпали около мен. Ръцете им са като на хищни зверове, а в очите им искрят червени огньове. Спаси ме, сестричке моя! Пръстите им ме изгарят като огън! Те ще убият тялото ми и ще прокълнат душата ми! Какво е това, което донесоха пред мен?... Ох!

При ужасния му и безнадежден вик Ясмина изпищя и се хвърли върху него, отдавайки се на мъката си. Бунда Чанд се разкъсваше от мъчителна конвулсия. От изкривената му уста излизаше пяна. Гърчещите се пръсти оставяха белези по раменете на момичето. Изведнъж изцъклената празнота изчезна от очите му, като дим, издухан от огън. Той погледна към сестра си и я позна.

— Братко! — изплака Ясмина. — Братко...

— Бързо! — каза Бунда Чанд и отслабващият му глас прозвуча смислено. — Сега зная какво ме носи към погребалната клада. Бях на далечно пътуване и разбрах. Магьосници от Химелийските планини измъкнаха душата от тялото ми и я затвориха далеч в една каменна стая. Там се мъчеха да скъсат сребърната нишка на живота и да захвърлят душата ми в тялото на един мръсен сомнамбул. Ах! Чувствам как и сега ме дърпат! Твоят вик и хватката на твоите пръсти ме върнаха, но си отивам. Душата ми все още се държи за тялото, но силата ѝ намалява. Бързо... убий ме, преди те да уловят душата ми завинаги.

— Не мога! — проплака Ясмина, удряйки се по голите гърди.

— Бързо, заповядвам ти! — В отслабващия му глас прозвуча властна нотка. — Ти винаги си се подчинявала на моите заповеди! Изпрати душата ми чиста на Азура! Побързай, за да не ме обречеш да прекарам вечността в тъмнина. Удряй, заповядвам ти! Удряй!

Ридаейки, Ясмина измъкна от колана си украсена със скъпоценни камъни кама и я зъби до дръжката в гърдите му. Той се вцепени, но после се отпусна. На безжизнените му устни застина тъжна усмивка. Ясмина се захлупи по очи върху покрития с тръстика под и започна да удря с юмруци. Навън звъняха камбаните, раковините ревяха, а жреците се пробождаха с медни ножове.

[1] Майка Богиня, имаща различни форми (хинд.) — Б.пр. ↑

2.

ВАРВАРИНЪТ ОТ ПЛАНИНИТЕ

Чандър Шан, комендант на Пешкаури, остави позлатеното перо и внимателно прочете написаното върху пергамента, подпечатан с официалния му печат. Той управляваше Пешкаури толкова дълго, само защото отмерваше всяка своя изговорена или написана дума. Опасността поражда предпазливост и само внимателният човек живее дълго в тази дива страна, където горещите вендиянски равнини се срещат с канарите на Химелийските планини. Един час езда на запад или на север и човек пресича границата и се озовава сред възвишения, където е в сила законът на ножа.

Комендантът беше самичък в стаята си, седнал пред изкусно инкрустирана абаносова маса. През широкия прозорец, отворен, за да влиза хлад, се виждаше част от синьото, осеяно с големи бели звезди химелианско небе. Съседният парапет приличаше на сенчеста линия, а по-нататък зъберите и амбразурите на крепостта едва се забелязваха под слабата звездна светлина. Крепостта беше силна, разположена отвъд стените на охранявания град. Вятърът, който раздвижваше гоблените на стената, донасяше слаби шумове от улиците на Пешкаури — случайни откъси от тъжна песен или дрънкане на цитра.

Заслонила с ръка очите си от светлината на маслената лампа, комендантът четеше написаното и устните му бавно се движеха. До слуха му достигнаха удари на конски копита отвъд външното укрепление. Последва остро повикване на стражата. Погълнат от написаното, комендантът не обърна внимание. Беше адресирано към вазама на Вендия. След обичайните поздравления писмото гласеше:

„Съобщавам на Ваше превъзходителство, че изпълних точно инструкциите ви. Седемте туземци са добре охранявани в затвора. Повторно изпратих в планините съобщение, че за преговорите относно тяхното

освобождаване, вождът им трябва да дойде лично. Той не предприе нищо, само ми съобщи, че ако пленниците не бъдат освободени, ще изгори Пешкаури и, моля за извинение Ваше превъзходителство, ще облече седлото си с кожата ми. Тъй като е в състояние да се опита да го направи, утроих броя на въоръжената охрана. Човекът не е роден в Гулистан. Не мога със сигурност да предвидя какъв ще бъде следващият му ход. Но тъй като това е желание на деви...”

Чандър Шан се надигна от стола от слонова кост, погледна към сводестата врата, посегна към извитата си сабя, която лежеше на масата и се спря.

Неканеният посетител беше жена, чиято прозирна наметка не скриваше богатото облекло, а то от друга страна не скриваше гъвкавостта и красотата на високата ѝ и стройна фигура. Прозрачен воал, привързан към прическата ѝ с тройна златна плитка и украсен със златен полумесец падаше пред гърдите ѝ. Тъмните ѝ очи стрелнаха през воала учудения комендант. После с властен жест на бялата си ръка, тя разкри лицето си.

— Деви! — Комендантът коленичи пред нея. Изненадата и объркването повлияха върху тържествеността на неговия реверанс. Тя му махна с ръка да стане и той все още с ниско наведена глава, побърза да я заведе до стола от слонова кост. Първите му думи обаче изразяваха неодобрение:

— Ваше Величество! Много неразумно от ваша страна! Границата е неспокойна. Набезите откъм планините не престават: С голяма свита ли дойдохте?

— Свитата, която ме придружи до Пешкаури бе предостатъчна — отговори тя. — Настаних хората си в един хан и до крепостта дойдох с прислужницата си Гитара.

Чандър Шан изпъшка от ужас.

— Деви! Вие не разбирате опасността. На един час езда от това място хълмовете гъмжат от варвари, чиято професия е да убиват и да изнасилват. Между крепостта и града крадат жени, убиват мъже. Пешкаури не прилича на вашите южни провинции...

— Но аз съм тук и нищо ми няма — прекъсна го тя с нотка на нетърпение. — Показах пръстена с печата на стражата при портата и на този пред твоята врата и, макар че не ме познават, те ме пуснаха, без да докладват за мен. Вероятно предполагат, че съм таен куриер от Айодя. Но да не губим време. Никакво известие ли нямаш от вожда на варварите?

— Никакво, освен заплахи и проклетия, деви. Той е предпазлив и подозрителен. Смята, че му готвим клопка и може би не трябва да го виним за това. Кшатрианците невинаги спазват обещанията си към хората от планините.

— Трябва да го принудим да приеме условията ни! — прекъсна го Ясмина, а кокалчетата на стиснатите ѝ ръце бяха побелели.

— Нещо не мога да разбера. — Комендантът поклати глава. — Когато ми се отдаде случай да пленя онези седем варвари, аз докладвах на вазам, както беше прието тогава, но преди да мога да ги обеса, дойде заповед да ги задържа и да се свържа с техния вожд. Така ѝ постъпих, но той, както казах, се държи надменно. Тези хора са от племето на афгулийците, но той е чужденец, дошъл е от Запад. Нарича се Конан. Заплаших, че ако не дойде утре призори ще ги обеса.

— Всемогъщи Гоуд! — възкликна деви. — Добре си постъпил. Ще ти кажа защо издадох тези заповеди. Моят брат... — Тя се запъна, задави се и комендантът наведе глава с обичайния жест на уважение към починал монарх.

— Кралят на Вендия беше убит с магия — каза тя най-после. — Аз ще посветя живота си на унищожението на неговите убийци. Когато умираше той ми посочи улика и аз я проучвам. Прочетох скрижалите на Селос и говорих с безименни отшелници в пещерите под Джелай. Научих как и от кого е бил убит. Неговите врагове са черните магьосници от планината Ймша.

— Велики Азура! — прошепна Чандър Шан пребледнял.

Очите ѝ го пронизаха.

— Страхуваш ли се от тях?

— Кой не се страхува от тях, Ваше Величество? — отговори събеседникът ѝ. — Те са черни дяволи, обитаващи безлюдните хълмове отвъд Зейбар. Според преданията рядко се намесват в живота на смъртните хора.

— Не зная защо убиха моя брат — отговори тя, — но се кълна пред олтара на Азура да ги унищожа! Нужна ми е помощта на човек отвъд границата. Без такава помощ една кшатрианска армия никога няма да достигне до Ймша.

— Да — промърмори Чандър Шан. — Това, което казвате, е вярно. На всяка стъпка по пътя ще се водят боеве с космати планинци. Те ще хвърлят огромни камъни от околните височини, ще изскачат с дългите си ножове от всички ъгли. Някога туранийците са си проправили път през Химелийските планини, но колцина са се завърнали в Курусун? Малко от онези, които се спасили от сабите на кшатрианците, разбили техните войски при река Джумда и отново видели Секундерам.

— Значи ще трябва да командвам мъже отвъд границата — каза тя, — мъже, които знаят пътя към планината Ймша...

— Но хората от племената се страхуват от черните магьосници и отбягват свещената планина — прекъсна я коменданта.

— Вождът, Конан, също ли се страхува? — попита тя.

— Е, колкото до него — промърмори той, — съмнявам се, че има нещо, от което този дявол да се страхува.

— И други ми казаха същото. Следователно, той е човекът, към когото трябва да се обърна. Той иска да бъдат освободени седемте пленника. Много добре, в замяна на тях искам главите на черните магьосници! — Гласът ѝ звънтеше от омраза. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, главата — отметната назад, гърдите и се повдигаха от възмущение. Тя беше олицетворение на неукротима ярост.

Комендантът отново коленичи, защото мъдростта му подсказваше, че жена в подобно състояние е опасна, като сляпа кобра за всеки около нея.

— Ще бъде както желае Ваше Величество. — После, когато Ясмина изложи по-спокойно своя план, Чандър Шан се изправи и си позволи предпазливо да я предупреди: — Не мога да предскажа каква ще бъде реакцията на вождя Конан. Туземците са винаги размирни, а аз имам основания да вярвам, че туранийски емисари ги подбуждат да нападнат нашите граници. Както Ваше Величество знае, туранийците са се настанили в Секундерам и други северни градове, макар че планинските племена не са победени. Крал Йездигерд отдавна гледа алчно на югозапад и може би търси да постигне чрез предателство

онова, което не можа да постигне с оръжие. Не е изключено Конан да е един от неговите шпиони.

— Ще разберем — отговори тя. — Ако той обича хората си, утре заран ще бъде пред портите. Аз ще прекарам нощта в крепостта. В Пешкаури дойдох маскирана и настаних свитата си в хан, вместо в двореца. Освен моите хора, само ти знаеш за присъствието ми тук.

— Ще ви придружа до покоите ви, Ваше Величество — каза комендантът. Когато излязоха от стаята, Чандър Шан махна с ръка на застаналия на пост войн и той остана зад тях с вдигнато за поздрав копие.

Зад вратата, покрита с воал подобен на Ясмининия, чакаше нейната прислужница. След множеството завои, широкият, осветен от мъжделиви факли коридор ги отведе до помещенията, запазени за изтъкнати гости. Преди това никой от кралското семейство не беше оказвал чест на крепостта. Чандър Шан беше обезпокоен от мисълта, че апартаментът не е подходящ за такава високопоставена личност като деви. Когато Ясмина го освободи, той се поклони и побърза да излезе. Макар че комендантът не разгласи нейната самоличност, той нареди на всички прислужници от крепостта да обслужват кралската особа. Пред вратите ѝ разположи взвод от копиеносци, сред които беше и войнът, който пазеше бствената му стая. В своята загриженост беше забравил да сложи на негово място друг.

Комендантът едва си бе отишъл и Ясмина неочаквано се сети, че възнамерява да обсъди с него нещо друго. Отнасяше се за минали действия на някой си Керим Шах, благородник от Иранистан, който преди да дойде в двореца в Айодя, беше живял известно време в Пешкаури. Тази нощ, когато го зърна в Пешкаури, в нея възникна неопределено подозрение. Чудеше се, дали той я беше следвал от Айодя. И тъй като беше наистина забележителна деви, тя не извика коменданта отново, а изскочи в коридора и забърза към стаята му.

След като влезе в стаята си Чандър Шан затвори вратата и отиде до масата. Взе писмото, което бе написал и го накъса на парчета. Миг по-късно чу мек звук откъм съседния прозорец. Погледна и зърна за момент очертанията на някакво тяло. В следващия момент в стаята се появи един мъж. В ръката му блестеше дълъг нож.

— Шшшт! — предупреди мъжът. — Не вдигай шум или ще лиша деви от едно доверено лице!

Комендантът прибра протегнатата си ръка към сабята на масата. Той познаваше добре мълниеносната бързина на планинците.

Неканеният гост беше висок силен и пъргав. Беше облечен като планинец, но тъмните черти на лицето и блестящите сини очи не отговаряха на облеклото му. Чандър Шан никога не беше виждал човек като него. Не беше от Изтока, по-скоро беше варварин от Запада. Но видът му беше див и застрашителен, като на рошавите туземци, които обитават планините на Гулистан.

— Вмъкна се като крадец през нощта — отбеляза комендантът, възвърнал малко от самообладанието си, макар да си спомни, че пред вратата му няма стража. Планинецът не можеше да знае това.

— Изкачих се по крепостната стена — изръмжа натрапникът. — Един от стражата се наведе над назъбената стена и аз го ударих по главата с дръжката на ножа си.

— Ти да не би да си Конан?

— Кой друг може да бъде? Нали изпрати съобщение, че искаш да дойда, за да разговаряме. Е, всемогъщи Кром, ето ме! Стой настрана от масата или ще те изкормя!

— Искам просто да седна — отговори комендантът и внимателно се отпусна на стола от слонова кост, който беше отместил от масата. Конан се движеше неспокойно, поглеждаше недоверчиво към вратата и опитваше с пръст острия като бръснач ръб на дългия три фута нож. Не ходеше като афгулиец и беше прям, докато един човек от Изтока щеше да хитрува.

— Ти държиш затворени седем от моите хора — каза той грубо. — Отказа откупа, който ти предложих. Какво, по дяволите, искаш?

— Да обсъдим условията — отговори предпазливо Чандър Шан.

— Условия? — В гласа му прозвуча нотка на застрашителен гняв. — Какво ще рече това? Не ти ли предложих злато?

Чандър Шан се засмя.

— Злато? В Пешкаури има повече злато, отколкото си виждал през живота си.

— Лъжеш — отвърна Конан. Видях сука на ковачите в Курусун.

— Значи си видял повече злато, отколкото е виждал някога някой афгулиец — поправи се Чандър Шан. — И това е само нищожна част

от богатствата на Вендия. Защо трябва да приема златото? Ние ще имаме по-голяма полза, ако обесим тези крадци.

Конан избълва една злобна ругатня и дългата сабя потрепери в ръката му. Мускулът на кафявата му ръка се изду.

— Ще разцепя кратуната ти като зряла диня!

Буен син пламък трепна в очите на планинеца, но Чандър Шан вдигна рамене, макар да не откъсваше очи от острата стомана.

— Лесно можеш да ме посечеш и вероятно след това да избягаш през стената. Но това няма да спаси седемте планинци. Моите хора сигурно ще ги обесят, а те са главатарии сред афгулийците.

— Това ми е известно — изръмжа Конан. — Племето им ме преследва като глутница вълци, защото не съм осигурил тяхното освобождаване. Кажи ми направо какво искаш, защото, Кром ми е свидетел, ако няма друг начин, ще събера орда и ще я доведа до самите порти на Пешкаури.

Гледайки мъжа, стиснал заплашително ножа в ръка, Чандър Шан не се съмняваше, че е способен да изпълни закана си. Комендантът не вярваше, че една орда планинци може да превземе Пешкаури, но не желаше околността да бъде опустошена.

— Има една задача, която ако изпълниш — каза той, подбирайки внимателно думите си, сякаш бяха бръснари. — Има...

В този момент Конан отскочи назад и се обърна към вратата. Варварският му слух беше доловил откъм коридора бързи стъпки с меки пантофи. Вратата се отвори и в стаята се втурна стройна, облечена в копринена наметка фигура. Тя затвори вратата зад себе си, но видя планинеца и внезапно спря.

— Деви! — Чандър Шан скочи на крака, загубил ума и дума от страх.

— Деви! — Думата прозвуча от устата на планинеца като ехо от експлозия. Чандър Шан видя как в сините очи на едрият мъж припламна разбиране и вълнение.

Комендантът извика отчаяно и сграбчи сабята си, но планинецът се хвърли с мълниеносна скорост върху него. С един страхотен удар на дръжката на ножа си събори коменданта на пода, сграбчи обърканата деви и изскочи през прозореца. Чандър Шан, който с мъка се изправи на крака видя мъжа, изправен в рамката на прозореца, видя развяващата се пола и размахващите се бели крайници на пленницата

и чу неговия тържествуващ глас: „Сега ще видим дали ще посмееш да обесиш моите хора!“. После Конан прескочи парапета и изчезна. До ушите на коменданта достигна ужасен писък.

— Стража! Стража! — изкрещя Чандър Шан и клатушкайки се като пиян се отправи към вратата. Той я отвори и залитайки тръгна по коридора. Виковете му се отразиха в стените на коридорите, а дотичалите бойци видяха коменданта да се държи за счупената си глава, от която течеше кръв.

— Изкарайте конниците! — изрева той. — Бе извършено похищение! — Дори в своята ярост той запази достатъчно здрав разум, за да премълчи цялата истина. Комендантът внезапно спря, когато чу чаткане на копита, отчаян писък и дивия вик на варварско ликуване.

Последван от обърканите стражи Чандър Шан се спусна към стълбището. В двора на крепостта винаги стоеше кавалерийско отделение, готово веднага да препусне. Комендантът поведе ескадрона подир беглеца, макар че главата му така силно се въртеше, че трябваше да се държи с ръце за седлото. Той не разкри самоличността на жертвата, а само каза, че онази благородничка, която е носела пръстена с кралския печат е отвлечена от вожда на афгулийците. Похитителят нито се виждаше, нито се чуваше, но Чандър Шан знаеше по кой път ще поеме — пътя, който водеше право към прохода Зейбар. Нощта беше безлунна. Колибите на селяните неясно се очертаваха на звездната светлина. Зад тях се простираха мрачната крепост и кулите на Пешкаури. Пред тях се извисяваха черните прегради на Химелийските планини.

3.

КЕМША ИЗПОЛЗВА МАГИЯ

При настъпилото объркване никой не забеляза как девойката, съпровождаща деви, се измъкна през голямата сводеста порта на крепостта и изчезна в тъмнината. Нахлупила на главата си качулката от наметалото си, тя затича право към града. Не вървеше по открития път, а направо през нивите и през склоновете, заобикаляйки огради и прескачайки напоителни канали с такава лекота, сякаш беше мъж. Преди да достигне градската стена, шумът от конските копита на ескадрона заглъхна далеч по пътя към планините. Тя не отиде при голямата порта, под която стражите, подпрени на копията, проточваха шии в тъмнината и обсъждаха необичайната активност в крепостта. Момичето заобиколи, докато стигна до едно място, където над назъбените стени се виждаше върхът на кулата. Там тя сложи ръце на устата си и тихо извика.

Почти моментално над амбразурата се показва една глава и по стената се спусна въже. Момичето го хвана, пъкна крак в стъпалото и махна с ръка. Бързо и плавно я изтеглиха по отвесната каменна стена. Миг по-късно се прехвърли през зъбците и стъпи на плоския покрив на къщата, построена до стената. Там, до един отворен капак, стоеше мъж с наметало от камилска вълна. Намотаваше въжето тихо без никакви признаци на умора от това, че бе изтеглил по високата четиридесет стъпки стена една зряла жена.

— Къде е Керим Шах? — попита тя задъхана от продължителното тичане.

— Спи в къщата долу. Носиш ли някакви новини?

— Конан открадна деви от крепостта и сега препуска с нея към планините! — Тя изстреля новините припряно, думите се прескачаха в устата ѝ.

Кемша остана напълно спокоен, само кимна с покритата си с тюрбан глава.

— Керим Шах ще се зарадва от тези новини — каза той.

— Почакай! — Девойката обви гъвкавите си ръце около врата му. Тя дишаше тежко, но не от умора. Очите ѝ блестяха на лунната светлина като черни скъпоценни камъни: Вдигнатото ѝ нагоре лице беше близко до лицето на Кемша, но макар че не отблъсна прегръдката ѝ, той остана безучастен.

— Не казвай на хирканиеца! — каза тя задъхана. — Нека да използваме тази информация за себе си! Комендантът отиде в планината със своята конница, но той може също да преследва и призрак. Комендантът не е казал на никого, че е отвлечена деви. Никой в Пешкаури и в крепостта не знае за това, освен нас двамата.

— Но каква полза можем да имаме ние с теб от това? — възрази мъжът. — Моите господари са ме изпратили с Керим Шах, за да му помагам по всякакъв възможен начин...

— Помогни на себе си! — извика тя гневно. — Свали ярема от врата си!

— Искаш да кажеш... да не изпълня заповедта на моите господари? — възкликна той, а тя почувства как тялото му изстина в ръцете ѝ.

— Да! — отговори тя и го разтърси. — Ти също си магьосник! Защо се примиряваш да бъдеш слуга, да използваш силата си само, за да помагаш на другите? Използвай възможностите си за себе си!

— Това е забранено! — Той трепереше като болен от треска. — Аз не съм от Черния кръг. Само по заповед на черните магьосници си позволявам да използвам знанията, които те са ми дали.

— Но ти можеш да ги използваш! — възрази тя разгорещено. — Направи така, както те моля! Конан отвлече деви като заложница срещу седемте планинци, хванати от коменданта. Убий ги, така че Чандър Шан да не може да ги замени за свободата на деви. Тогава ние ще отидем в планините и ще я отвлечем от афгулийците, С ножовете си те не могат да устоят срещу твоята магия. Като откуп ще получим богатствата на вендиянските крале... а после, когато те станат наши, можем да ги измамим и да я продадем на краля на Туран. Ще получим богатства, които ще надхвърлят и най-големите ни мечти. С тях можем да си наемем бойци. Ще превземем Корбул, ще изгоним туранийците от планините и ще изпратим нашите войски на юг. Ще станем крал и кралица на империя!

Кемша също дишаше тежко и трепереше като лист в прегръдката ѝ. Лицето му, покрито с едри капки пот, сивееше на звездната светлина.

— Обичам те! — извика тя страстно, притисна се към него, почти задушавайки го в прегръдката си. — Ще те направя крал. От любов към теб предадох господарката си. И ти от любов към мен предай господарите си! Защо се страхуваш от черните магьосници! От любов към мен ти вече наруши един от техните закони! Наруши и останалите! Ти си толкова силен, колкото и те!

Дори човек от лед не би устоял на нейната изгаряща страст и жар, С нечленоразделен вик той я притисна към себе си, наклони главата ѝ назад и обсипа с целувки очите, лицето и устните ѝ.

— Ще го направя! — Беше прегракнал от вълнение. Олюляваше се като пиан. — Изкуството, на което ме научиха моите господари ще използвам за себе си, а не за тях. Ние ще станем владетели на света... на света...

— Хайде! — Измъквайки се от прегръдката му тя го хвана за ръка и го поведе към изхода. — Най-напред трябва да се погрижим комендантът да не размени седемте афгулийци за деви.

Докато слизаха по стълбата, за да влязат в стаята, той се движеше като в мъгла. Керим Шах лежеше на дивана неподвижен, с ръка на лицето, като че да защити затворените си очи от светлината на месинговата лампа. Тя хвана ръката на Кемша и направи недвусмислен жест над собственото си гърло. Кемша вдигна ръка. После изражението на лицето му се смени и той се отдръпна.

— Аз съм ял хляба му — промърмори той. — Освен това, той не може да ни попречи.

Кемша поведе момичето през вратата, която водеше към виещи се надолу стълби. Когато тихите им стъпки заглъхнаха в нощния покой, спящият мъж стана от дивана. Керим Шах избърса потта от лицето си. Той не се плашеше от удар с нож, но се страхуваше от Кемша така, както човек се страхува от отровно влечуго.

— Хората, които готвят заговори по покривите, трябва да говорят тихо — промърмори той. — Кемша се е обърнал срещу господарите си, той е единствената ми връзка с тях. Аз не мога повече да разчитам на тяхната помощ. Отсега нататък ще действам както намеря за добре.

Като се изправи, той отиде бързо до масата, извади от пояса си молив и пергамент и написа няколко реда:

„До Косру Хан, комендант на Секундерам.

Конан Кимериецът, отмъкна деви Ясмина в афгулийските села. Това представлява благоприятна възможност да похитим и деви, което кралят отдавна желае. Веднага изпрати три хиляди конници. Ще ги посрещна в долината Гурашах с местни водачи.“

Той подписа бележката с име, което нямаше нищо общо с Керим Шах.

После извади от една златна клетка пощенски гълъб и завърза със златен конец за крака му навития на руло пергамент. Отиде до двукрилият прозорец и хвърли птицата в тъмната нощ. Гълъбът трепна, разпери криле, за момент се задържа във въздуха и отлетя като сянка. Вземайки шлема, сабята и наметалото си Керим Шах изскочи от стаята и забърза надолу по витата стълба.

Затворническите килии в Пешкаури бяха отделени от града с масивна стена, на която имаше само един сводест вход с обкована с желязо врата. Над свода гореше зловещ червен светилник, а до вратата беше клекнал страж с копие и щит.

Стражът, наведен над копието и прозявайки се от време на време, изведнъж се изправи на крака. Струваше му се, че не е задремвал, но въпреки това пред него стоеше мъж, когото не беше видял да се приближава. Мъжът беше с наметало от камилска вълна и зелен тюрбан. Чертите на лицето му бяха неясни, но чифт святкащи очи блестяха на зловещата светлина.

— Кой е? — попита стражът, насочвайки напред копието си. — Кой си ти?

Непознатият не изглеждаше смутен, макар че копието опря в гърдите му. Погледът му се впи в човека срещу него с необикновена сила.

— Какво си длъжен да правиш? — попита непознатият.

— Да пазя портата! — отговори прегракнал стражът. Той стоеше вдървен като статуя. Очите му бавно се изцъкляха.

— Лъжеш! Ти си длъжен да ми се подчиняваш. Ти погледна в очите ми и душата ти повече не ти принадлежи. Отвори тази врата!

Вдървен, с изопнати и бледи, като на картина черти, стражът се обърна, извади от пояса си един голям ключ, пхна го в масивната ключалка и отключи вратата. После застана мирно, с невиждащи, вперени право пред себе очи.

Една жена се измъкна от сенките и сложи нетърпелива ръка върху лакътя на хипнотизатора.

— Заповядай му да ни докара коне, Кемша — прошепна тя.

— Не е необходимо — отговори магьосникът. Леко повишавайки глас, той каза на стража: — Повече не си ми нужен. Убий се.

Испаднал в транс, стражът подпря края на копието си в основата на стената и намести острия му връх срещу тялото си, точно под ребрата. После бавно, равнодушно се отпусна с цялата си тежест върху острието, което прободде тялото му и излезе между раменете. Стражът се плъзна надолу по пръта, падна на земята, а копието остана да стърчи над него като ужасно стебло, израснало от гърба му.

Момичето гледаше с изумено възхищение, докато Кемша не я хвана за ръка и не я поведе през портата. Факли осветяваха тясното пространство между външната и вътрешната стена, между които през кратки разстояния имаше сводести врати. В ограденото пространство крачеше един боец, толкова уверен в сигурността на затвора, че не проявяваше никакво подозрение. Беше много късно. Този път ракшата не губи време за хипноза, макар че действията му се сториха на момичето повече на магия. Стражът насочи заплашително копие и отвори уста да вдигне тревога.

С лявата си ръка Кемша бутна настрана копието, както човек би преместил сламка, а дясната протегна напред, сякаш да погали боеца по врата. Той безмълвен падна по лице, а главата му увисна на счупения врат.

Без да го погледне Кемша продължи право към сводестата врата и сложи ръка на тежката бронзова дръжка. Разнесе се звук от разцепване на дърво и вратата се отвори навътре. Момичето го последва и видя, че дебелото тиково дърво висеше нацепено, бронзовите болтове изкривени и изскочили от гнездата си, а огромните панти счупени. Кемша беше опиянен от свободата си и горд от силата си като млад великан, който напруга мишци, ликуващ и надменен от своята мощ.

През разбитата врата те влязоха в малък двор, осветен от светилници. Насрещната врата представляваше широка решетка от железни пръти. За тях се държеше една космата ръка, а в тъмнината зад решетката блестяха очи.

За момент Кемша остана мълчаливо загледан в сенките, откъдето към него беше отправен изгарящ със силата си поглед. После мушна ръката си под наметалото и отново я извади. От разтворените му пръсти върху плочите се посипа блещукащ прах. Лумна зелен пламък. На кратковременната ослепителна светлина зад решетката ясно се откриха телата на седмина мъже — високи, космати планинци, облечени в окъсани дрехи. Не говореха, стояха неподвижни, с впити в пръчките космати пръсти, а в очите им се четеше страх от смъртта.

Огънят угасна. Остана само слабо тлеене, трептяща топка от святкаща зелена светлина, която пулсираше и примигваше на плочите пред краката на Кемша. Планинците я гледаха втренчено като хипнотизирани. Тя трепна, удължи се, превърна се в светъл зелен облак и се изви нагоре в спирала. Светлината се извиваше и гърчеше като сянка на огромна змия. После се разшири и се изду в блестящи дипли и вихри, израсна в облак, който се понесе тихо над плочите — право към решетката. Мъжете наблюдаваха неговото приближаване с широко отворени очи. Прътите се тресяха от отчаяното стискане на жилавите им пръсти. Брадясалите устни се разтваряха, но от тях не излизаше никакъв звук. Зеленият облак легна върху прътите и ги закри. Той премина като мъгла през решетката и скри мъжете. От развиващите се дипли се чу заглушено ахване като на човек, паднал неочаквано във вода. Това беше единственият звук.

Кемша докосна ръката на момичето, което стоеше зейнало и гледаше с широко отворени очи. Тя механично се отмести от него и погледна назад през рамото си. Мъглата вече се разнасяше. Близко до пръчките тя видя чифт обути в сандали крака с обърнати нагоре пръсти. Зърна неясните очертания на седем неподвижни, тела.

— А сега ще яхнем такъв бърз кон, какъвто не е отглеждан в никой човешки обор — каза Кемша. — Утре преди зори ще бъдем в Афгулистан.

4.

СРЕЩА В ПРОХОДА

Деви Ясмина не можеше ясно да си спомни подробностите по своето отвлечане. Изненадата и силата я зашеметиха. У нея беше останало само объркано впечатление от вихъра на събитията — ужасяващата хватка на една силна ръка, изгарящите очи на нейния похитител и горещият му дъх върху тялото ѝ. Страхът от скока през прозореца върху парапета, лудешкият бяг по назъбените стени и покривите я смрази, безразсъдното спускане по въжето прикрепено за зъбеца на крепостната стена — всичко това в представите на деви представляваше объркана плетеница. По-жив беше споменът от вихрения бяг под сенките на дърветата, носейки я като дете, скокът върху седлото на буйния планински жребец, който се изправи на задните си крака и изцвили. После изпита чувство, че лети, а изпод копитата на препускащия по склоновете кон изскачаха искри.

Когато умът на момичето се проясни, тя изпита страхотен гняв и срам. Беше ужасена. Смяташе, че на владетелите на златните кралства на юг от Химелийските планини не им достига благородство. Тя беше деви на вендиското страшилище и беше изпаднала в царски гняв. Тя, Ясмина, да бъде носена на седло от вожд на планинско племе, както се кара обикновена мома на пазар! Когато почна да се гърчи, той просто стегна огромните си мускули и тя за първи път в живота си изпива принудата на превъзхождаща я физическа сила. Върху тънките си крайници чувстваше ръцете му като железни. Той я погледна и ѝ се усмихна. На звездната светлина зъбите му блеснаха със своята белота. Юздата лежеше свободно върху развяващата се грива на жребеца, мускулите на огромните му гърди ритмично се изпъваха, докато препускаше по осеяната с огромни камъни пътека. Конан седеше спокойно, почти небрежно на седлото, яздейки като кентавър.

— Ти, планинско куче! — Ясмина дишаше тежко, разтреперана от срам, гняв и съзнание за безпомощност. — Ти си позволяваш... ти

си позволяваш! Ще платиш с живота си за тази дързост! Къде ме водиш?

— В селата на Афгулистан — отговори той, поглеждайки през рамо.

Зад тях, отвъд баирите, светеха факли и той видя сигнална светлина, която показваше, че голямата порта е отворена. Избухна в гърлен и силен като планински вятър смях.

— Комендантът е изпратил конница подире ни — каза той. — Всемогъщи Кром, очаква ни весело преследване! Ти как мислиш, деви... ще платят ли за една кшатирианска принцеса с цената на седем живота?

— Ще изпратят войска да обесят теб и твоето дяволско племе — обеща му тя уверено.

Той отново се засмя и я намести по-удобно на рамото си. Тя обаче прие това като нова обида и поднови безплодната си борба, докато не разбра, че усилията ѝ просто го развеселяват. Освен това развяваните от вятъра и от борбата леки копринени дрехи се бяха разбъркали скандално. Тя реши, че високомерното подчинение е недостойно и изпадна в примиренческо безмълвие.

Когато навлязоха в прохода, Ясмина почувства как дори гневът ѝ притихна от благоговение пред черната паст на още по-черните стени, които се издигаха като огромни укрепления, за да попречат на техния път. Сякаш някакъв гигантски нож беше изрязал от твърдата скала стените на Зейбар. От двете страни се издигаха стръмни склонове, високи хиляда стъпки. Дори Конан се затрудняваше да вижда добре, но той познаваше пътя и можеше дори нощем да го следва. Знаеше, че въоръжените мъже ги преследват и на звездна светлина. Затова Конан не намали темпото на коня. Голямото животно не проявяваше никакви признаци на умора. То препускаше по пътя, който минаваше по долината, изкачваше се по склона, префуча покрай един нисък хребет, където от двете страни се подаваха коварни шисти и излезе на път, следващ гънките на лявата стена.

В тази тъмнина Конан не забеляза засадата, поставена от зейбарските планинци. Когато минаха покрай черното устие на дефилето, което се откриваше към прохода, през въздуха префуча копие и се заби в хълбока на жребца. Голямото животно потрепери,

пророни сълза и рухна по средата на стъпката си. Конан, усетил посоката на копието, реагира с бързината на стоманена пружина.

Когато конят падна, той скочи невредим, като държеше момичето високо, за да я предпази от сипещите се камъни. Конан скочи като котка на крака, бутна момичето в една пукнатина на близката скала и се обърна с лице към тъмнината. Беше измъкнал ножа от ножницата.

Объркана от бързината на събитията, неразбираща какво точно се е случило, Ясмина видя как една сянка се спусна в тъмнината, чу боси крака леко да стъпват по скалата, окъсани дрехи да се развяват на вятъра от бързото движение. Тя зърна блясък на стомана, чу звън от удар, контра удар и хрущене на кости. Дългият нож на Конан разцепи черепа на нападателя.

Конан отскочи назад, прикривайки се под заслона на скалите. Навън в тъмнината мъжете се раздвижиха и се чу един гръмогласен рев:

— Какво, стъписахте ли се, кучета! Страх ли ви е? Влезте вътре, дявол да ви вземе, и ги заловете!

Конан трепна, взря се в тъмнината и извика:

— Яр Афзал! Ти ли си?

Чу се страхотно проклетие и гласът отговори внимателно:

— Конан? Ти ли си, Конан?

— Аз съм! — Конан се засмя. — Ела насам, стар кръволок такъв. Убих един от твоите хора.

Между скалите настъпи раздвижване, светна мъждива светлина после лумна пламък и с подскачане се насочи към него, а когато приближи, от тъмнината изскочи едно свирепо лице. Мъжът, който носеше факлата я вдигна високо, хвърли се напред и протегна шия, за да надзърне, между скалите. В другата си, ръка държеше голяма извита сабя. Конан пристъпи напред, прибра ножа в ножницата и другият изрева радостно.

— Наистина е Конан! Излезте от скалите, кучета! Конан е!

Останалите се приближиха към трепкащия кръг светлина — неспокойни, окъсани, брадясали мъже, с очи като на вълци и с дълги ножове в ръце. Те не видяха Ясмина, защото едрото тяло на Конан я скриваше. Но надзъртайки от прикритието си, за първи път през тази нощ тя изпита смъртен страх. Тези хора приличаха повече на вълци, отколкото на човешки същества.

— Какво преследвате в Зейбар през нощта, Яр Афзал? — попита Конан снажния главатар, който се усмихна като брадат вампир.

— Кой знае какво може да се случи в прохода, след като се стъмни? Ние, уазулите сме нощни птици. Ами ти, Конан?

— Аз имам един пленник — отвърна кимериецът и като се отмести, откри свилата се девойка. Той протегна ръка в пукнатината и я измъкна навън.

Високомерното ѝ държание беше изчезнало. Тя гледаше плахо кръга от брадати лица и беше благодарна за силната ръка, която я държеше собственически. Преместиха факлата близо до нея и в кръга се чуха похотливи подхвърляния.

— Тя е моя пленница — предупреди Конан, гледайки многозначително осветеното тяло на човека, когото беше заклал. — Водих я в Афгулистан, но вие убихте коня ми. Кшатрианците са подире ми.

— Ела с нас в моето село — предложи Яр Афзал. — В клисурата сме скрили коне. Ти казваш, че кшатрианците са наблизил зад теб?

— Толкова близо, че вече чувам чаткането на конските копита по камъните — отвърна Конан мрачно.

Хората моментално се раздвижиха. Факлата беше хвърлена и парцаливите фигури са сляха като призрази с тъмнината. Конан взе деви в ръце и тя не се възпротиви. Каменливият терен убиваше нежните ѝ крака през меките пантофи и тя се чувстваше малка и безпомощна в тази дива, първична тъмнина между огромните, мрачни скали.

Почувствал, че трепери от вятъра, който духаше в дефилето, Конан смъкна окъсаното наметало от раменете си и я уви в него. Той изсъска в ухото ѝ, предупреждавайки я да не вдига шум. Ясмина не чу далечното чаткане на подкованите копита по скалите, което бяха чули планинците, но тя беше прекалено изплашена, за да не се подчини.

Не виждаше нищо, освен няколко бледи звезди високо горе, но разбра по сгъстяващата се тъмнина, че са влезли в устието на клисурата. Между хората настъпи раздвижване, конете станаха неспокойни. Конан размени няколко думи с някого, после се качи на коня на човека, когото беше убил и вдигна девойката пред себе си. Подобно на призрази хора и животни изчезнаха в потъналата в сянка клисура. Зад себе си на пътеката те оставиха мъртвия кон и мъртвия

човек. След по-малко от половин час ги намериха конниците от крепостта, които разпознаха човека като вазулиец и си направиха съответното заключение.

Въпреки желанието си, затоплена в ръцете на похитителя си, Ясмина започна да задремва. Движението на коня, макар и неравно, беше ритмично, което съчетано с умората и емоционалното изтощение я приспа. Тя беше изгубила чувство за време и посока. Движеха се в пълна тъмнина, всред която понякога съглеждаше неясни, огромни стени да се издигат над нея като черни укрепления или огромни черни канари, подпирани звездите. От време на време тя долавяше ехо от дълбините под тях или чувстваше студения вятър от шеметните височини над прохода. Постепенно тези възприятия избледняха, тя потъна в сънливост, звънтенето на копитата и скърцането на седлата едва достигаха до съзнанието ѝ.

Ясмина смътно долови, че са престанали да се движат, а тя е свалена и отнесена настрана. После я сложиха на нещо меко и шумящо. Тя чу Яр Афзал да се смее.

— Рядка награда, Конан. Подобаваш другар на един вожд на афгулийците.

— Не е за мен — достигна до ушите ѝ боботещият глас на Конан. — С тази жена ще откупя живота на седем мои вождове, дяволите да ги вземат.

Това беше последното, което чу, преди да потъне в безпаметен сън.

Тя спеше, а въоръжените мъже препускаха през тъмните хълмове. Съдбата на кралството се намираше в критично положение. Тази нощ по сенчести клисури и дефилета ехтяха удари от копита на галопиращи коне, звездната светлина блестеше върху шлемове и извити саби, докато фигури подобни на вампири се взираха в тъмнината по дерета и скали и се чудеха какво става.

Една група от тези мършави коне се намираше в черната като шахта клисура, докато препускащите конници преминаваха край тях. Техният главатар, добре сложен мъж, с шлем и наметало с позлатени нишки, държеше ръката си предупредително вдигната, докато не преминаха и последните войни. После той тихо се засмя.

— Сигурно са изгубили следата! Иначе щяха да открият, че Конан вече е пристигнал в афгулийските села. Ще са необходими

много ездачи да претърсят този кошер. На разсъмване нагоре към Зейбар ще препускат ескадрони.

— Ако в планините има бой, ще има и плячка — промърмори един глас зад него на иракзайски диалект.

— Така е — съгласи се мъжът с шлема. — Но нашата задача е да стигнем в долината Гараша и да чакаме там конниците, които преди зори ще преминат на юг от Секундерам.

Той удари с юздата и препусна навън от дефилето, а хората му го последваха — тридесет окъсани призраци, осветени от бледите звезди.

5. ЧЕРНИЯ ЖРЕБЕЦ

Когато Ясмина се събуди, слънцето отдавна беше изгряло. Без да става, тя се огледа смутено, чудейки се къде се намира. Добре си спомняше случилото се. Гъвкавите ѝ крайници се бяха вдървили от продължителната езда, здравата ѝ плът още чувстваше контакта с мускулестата ръка, която я доведе толкова далеч.

Лежеше на пълен със сухи листа и покрит с овча кожа сламеник, сложен направо върху пръстения под. Под главата ѝ вместо възглавница имаше сгънат овчи кожух, беше завита с парцаливо наметало. Намираше се в голяма стая с груби стени от неодялан камък, измазани с глина. Дебели греди поддържаха покрив от същия вид с отвор, към който водеше стълба за излизане. Нямаше прозорци, а само амбразури и една-единствена врата — здрава, бронзова, вероятно отмъкната от някоя погранична вендиянска кула. Срещу нея в стената имаше широк отвор, в който бяха зазидани изправени няколко здрави, дървени греди. Зад тях Ясмина видя един великолепен черен жребец да хрупа суха трева. Постройката не беше място за живеене, а укрепление и заедно с това конюшня.

В другия край на стаята до малък огън клечеше момиче с фланела и торбести панталони, каквито носеха жените на планинците. Тя печеше късове месо на желязна решетка, поставена върху камъни. На няколко стъпки от пода имаше пролука и част от пушека излизаше оттам. Останалата част се виеше на сини вълни из стаята.

Момичето погледна през рамо към Ясмина, показвайки дръзкото си, красиво лице. После продължи работата си. Отвън се чува гласове, някой отвори с ритник вратата и влезе Конан. Изглеждаше по-грамаден от когато и да е било, тъй като утринното слънце светеше зад него. Ясмина видя някои подробности, които ѝ бяха убягнали предната нощ. Дрехите му не бяха парцаливи. Широкият бакхарийски колан, на който беше закачена богато украсена ножница подходеше за дрехите на принц, а под ризата му се виждаше фина туранийска ризница.

— Пленницата ти се събуди, Конан — каза вазулийското момиче.

Той изсумтя, отиде до огъня, взе няколко парчета печено месо и ги сложи в каменно блюдо.

Клекналото момиче му се усмихна и направи двусмислен жест, на който той се усмихна свирепо, пхна крак под нея и я катурна на пода. Момичето изглежда много се развесели от тази груба шега, но Конан не му обърна повече внимание. Взе отнякъде голям комат хляб, медна кана с вино и занесе всичко това при Ясмина, която беше станала от сламеника и го разглеждаше подозрително.

— Груба храна за една деви, момиче, но това е най-доброто, което имаме — изсумтя той. — Все пак ще ти запълни стомаха.

Конан постави подноса на пода и тя изведнъж почувства вълчи глад. Без да каже нещо Ясмина кръстоса крака, взе подноса в скута си и започна да яде с пръсти, които в момента бяха единствените ѝ прибори за хранене. В края на краищата умението да се приспособява беше една от чертите на истинския аристократ. Конан стоеше пхнал палци в колана си и я гледаше. Той никога не беше сядал с кръстосани крака, по източен маниер.

— Къде съм? — попита неочаквано тя.

— В колибата на Яр Афзал, вождът на курумските вазули — отговори Конан. — Афгулистан се намира на много мили на запад. Известно време ще се крием тук. Кшатрианците те търсят из планините... племената вече изклаха няколко ескадрона.

— Какво си намислил да правиш? — попита тя.

— Да те държа докато Чандър Шан се съгласи на размяна срещу моите седем крадци на говеда — изсумтя той. — Вазулийките сега изстискват мастило от листа на шоки и не след дълго ти ще можеш да напишеш писмо на коменданта.

Пристъп на обичайния ѝ кралски гняв я разтърси, когато си помисли как се бяха провалили плановете ѝ, а тя се оказа пленница на същия онзи мъж, когото беше намислила да подчини на властта си. Ясмина хвърли чинията с остатъка от храната и скочи на крака почервеняла.

— Няма да напиша никакво писмо! Ако не ме върнеш в двореца, моите хора ще обесят седмината пленници и още хиляда други.

Вазулийското момиче се засмя подигравателно. Конан се намръщи, но точно в този момент вратата се отвори и Яр Афзал влезе

важно вътре.

Вазулийският вожд беше висок колкото Конан и с по-голяма обиколка, но до стегнатия Конан изглеждаше дебел и бавен. Той подръпна червената си брада и погледна многозначително вазулийското момиче. То стана и побърза да излезе. Тогава Яр Афзал се обърна към своя гост.

— Проклетите хора мърморят, Конан — рече той. — Искат да те убия и да взема момичето, за да получим откупа. Казват, че по дрехите ѝ личи, че е благородна дама. „Защо трябва афгулийските подлещи да извлекат ползата от нея — казват те, — когато ние сме тези, които поемаме риска да я пазим.“

— Заеми ми коня си — каза Конан. — Ще заминем и ще ви оставим.

— Пфу! — избоботи Яр Афзал. — Да не би да мислиш, че не мога да командвам собствените си хора? Ако ме ядосат ще им припари под краката! Вярно, че не те обичат — както не обичат никой друг чужденец, — но навремето ти ми спаси живота и аз няма да забравя това. Но да излезем, Конан. Пристигнал е разузнавач.

Конан завърза колана си и последва Яр Афзал. Той затвори вратата и Ясмина надзърна през амбразурата. През нея се виждаше пространството зад постройката. В далечния край имаше няколко колиби. Между големите бал вани играеха голи деца, далеч на хълма стройни жени си вършеха работата.

Точно пред къщата на вожда бяха наклекали в кръг космати, парцаливи мъже и гледаха към вратата. Конан и Яр Афзал стояха на няколко крачки пред нея, а между тях и кръга от бойци седеше кръстосал крака друг мъж. Той се обърна към вожда с грубия акцент на вазули, който Ясмина почти не разбираше, макар че част от нейното кралско образование включваше изучаване на иранистански и езиците близки до гулистанския.

— Говорих с Дагозай, който е видял конниците миналата нощ — каза разузнавачът. — Когато стигнали до мястото, където бяхме устроили засада на лорд Конан, той се промъкнал близо до тях. Подслушал разговорите. С тях бил Чандър Шан. Кшатрианците намерили убития кон и един от мъжете познал, че е конят на Конан. Намерили и мъжа, когото Конан уби и познали, че е вазулиец. Тогава отхвърлили плана си да отидат до Авгулистан, но не знаели от кое село

е убитият мъж. И така конниците отишли до най-близкото вазулийско село — това на Джугра, изгорили го и изклали много от хората му. Но хората на Коджур ги нападнали в тъмнината, изклали неколцина от тях и ранили коменданта. В мрака преди зазоряване оцелелите се прибрали в Зейбар. Но още преди изгрев-слънце се върнали с подкрепления и от сутринта се бият в планините. Говори се, че голяма армия претърсва хълмовете около Зейбар. Хората от племената точат ножовете си и правят засади във всички проходи от тук до долината Гараша. Освен това, Керим Шах се е върнал в планините.

Сред кръга се чу мърморене и Ясмина, когато чу името на човека, на когото бе престанала да вярва се наведе по-близо до амбразурата.

— Къде е отишъл? — попита Яр Афзал.

— Дагозай не знае. С него били тридесет иракзайци от подолните села. Отишли навътре в планините и изчезнали.

— Тези иракзайци са чакали, които вървят подир лъвовете да обират трохите — изръмжа Яр Афзал. — Те вземат алчно парите, които Керим Шах пръска между граничните племена, за да купува хора така, както се купуват коне. Не харесвам този човек, въпреки че ни е родственик от Иранистан.

— Не е дори и такъв — каза Конан. — Отдавна го познавам. Хирканианец е, шпионин на Йездигерд. Ако го хвана, ще окача кожата му на някой тамариск^[1].

— Ами кшатрианците! — запротестираха шумно мъжете в кръга. — Нима ще седим тук, за да ни изловят като зайци? Зейбарците не ни обичат. Те ще помогнат на кшатрианците да ни намерят.

— Нека дойдат — изсумтя Яр Афзал. — Ние можем да удържим дефилето срещу войска.

Един от мъжете скочи и замахна с юмрук към Конан.

— Ние да поемаме рисковете, а той да отмъкне възнаграждението? — измуча мъжът. — Трябва ли ние да се бием вместо него?

С една крачка Конан се озова пред него и се наведе, за да го погледне право в косматото лице. Кимериецът не беше измъкнал дългия си нож, но лявата му ръка стисна ножницата, насочвайки недвусмислено дръжката напред.

— Не искам никой да се бие вместо мен — каза той тихо. — Извади сабята си, ако си много смел, скимтящо куче!

Вазулиецът се отдръпна, озъбвайки се като котка.

— Само ме пипни и петдесет души ще те разкъсат на парчета! — озъби се той.

— Какво? — изрева Яр Афзал, а лицето му беше почервенияло от гняв. Мустаците му бяха щръкнали, коремът му се беше издул от ярост. — Да не би ти да си вожд на Курум? Чии заповеди изпълняват вазулийците, на Яр Афзал или на някакъв си жалък страхливец?

Мъжът се сви като бито куче пред своя непобедим вожд, а Яр Афзал отиде до него, сграбчи го за гърлото и започна да го души, докато лицето му не стана черно. После го събори на земята и застана над него със сабя в ръка.

— Има ли още някой, който да оспорва моята власт? — изрева той и войнственият му поглед обходи кръга.

Бойците му сведоха мрачно очи. Яр Афзал изсумтя презрително и прибра оръжието си в ножницата с жест, който беше връх на обидата. После ритна падналия агитатор с такава сила, че жертвата му изрева.

— Слез в долината при наблюдателите по височините и разбери, дали са видели нещо — заповяда Яр Афзал и човекът тръгна, разтреперан от страх, скърцайки със зъби от гняв.

Яр Афзал седна тежко на един камък, ръмжейки под мустак. Конан стоеше разкрачен близо до него, пъхнал палци в колана си, наблюдавайки внимателно събраните бойци. Те го гледаха начумерено и макар че мразеха чужденеца така, както само планинците могат да мразят, не се решаваха да предизвикат гнева на Яр Афзал.

— Сега слушайте, синове на безименни кучета, да ви разкажа как сме запланували двамата с лорд Конан да надхитрим кшатрианците.

Мъжът мина покрай колибите, където жените му подхвърлиха обидни думи и присмехи, относно неговото поражение и забърза към виещата се между хребетите и скалите пътека, водеща към началото на долината.

Когато отмина първия завой и се скри от селото, той внезапно се спря и зяпна глупаво. Не беше за вярване, че е възможно някой външен човек да влезе в курумийската долина, без да бъде открит от разположените по височините наблюдатели с ястребови очи. И все пак

край пътеката, с кръстосани крака седеше мъж в наметало от камилска вълна и зелен тюрбан на главата.

Вазулиеът отвори уста да извика, ръката му хвана дръжката на ножа. Но в този момент очите му срещнаха тези на непознатия и викът заглъхна в гърлото му, пръстите му се отпуснаха безжизнени. Той се вкамени като статуя с изцъклени и празни очи.

Така минаха няколко минути. После мъжът начерта с показалеца си върху прахта на скалата един тайнствен знак. Вазулиеът не видя непознатия да слага нещо в очертанията на този символ, но скоро там заблестя една кръгла, черна топка, която приличаше на полиран черен кехлибар. Мъжът със зеления тюрбан я взе и я подхвърли към вазулиеца, който машинално я пое.

— Занеси я на Яр Афзал — каза той и вазулиеът се обърна като автомат и тръгна назад по пътеката, държейки топката от черен кехлибар в протегнатата си ръка. Не се обърна, когато жените край колибите подновиха подигравките си, дори не ги чу.

Непознатият гледаше подир него със загадъчна усмивка. Отстрани на пътеката, се показва главата на едно момиче и го погледна с възхищение и лек страх.

— Защо направи това? — попита тя.

Той погали тъмните ѝ къдрици.

— Още ли си замаяна от полета с въздушния кон, та се съмняваш в моята мъдрост? — отвърна мъжът и се засмя. — Докато Яр Афзал е жив, Конан ще е между многобройните вазулийски бойци, а техните ножове са остри. Онова, което съм намислил дори за мен е по-сигурно, отколкото да се опитвам да го убия и да измъкна деви от тях. Никой магьосник не може да предскаже какво ще направят вазулийците и какво ще направи Конан, когато моята жертва предаде кълбото на Йезуд на вожда на Курум.

Яр Афзал спря пред колибата, изненадан и раздразнен, като видя мъжът, когото беше изпратил в долината.

— Защо си тук? — изрева вождът. — Заповядах ти да отидеш при наблюдателите! Ти не си имал време да отидеш при тях.

Мъжът не отговори. Той стоеше вдървен и гледаше с блуждаещ поглед към вожда, а в протегнатата си ръка държеше топка от черен кехлибар. Конан погледна над рамото на Яр Афзал, промърмори нещо и се пресегна да хване вожда за рамото, но точно в този момент Яр

Афзал в припадък на гняв удари човека с юмрук. Той падна на земята, падна и топката от черен кехлибар и се търколи в краката на Яр Афзал. Вождът, който изглежда я видя за първи път, се наведе и я взе. Мъжете, гледайки объркано към другаря си, изпаднал в безсъзнание, видяха как вождът се навежда, но не видяха какво взе от земята.

Яр Афзал се изправи, погледна към черния кехлибар и понечи да го сложи в пояса си.

— Отнесете този глупак в колибата му — изръмжа вождът. — Той има поглед на лотофаг^[2]. Аз... ай...

Върху насочената си към пояса дясна ръка той неочаквано почувства нещо живо, нещо, което не трябваше да бъде там. Гласът му затихна, докато стоеше и гледаше към нищото. В стиснатата си дясна ръка почувства някакво потрепване, някаква промяна, някакво движение, някакъв живот. Той вече не държеше в ръката си гладка, блестяща, безжизнена сфера. Яр Афзал не смееше да погледне. Езикът му прилепна към небцето, не можеше да разтвори ръката си. Неговите изненадани бойци видяха как очите му се разшириха, как цветът се дръпна от лицето му. После изведнъж от обраслата с брада уста се изтръгна агонизиращ рев. Силният воин се олюля и падна като поразен от мълния, с отметната напред дясна ръка, Яр Афзал лежеше захлупен по лице, а изпод разтворените му пръсти изпълзя един паяк — ужасно, черно, чудовище с космати крака, чието тяло блестеше като черен кехлибар. Хората извикаха и неочаквано отстъпиха назад. Насекомото изприпка в една пукнатина между скалите и изчезна.

Разтревожени бойците гледаха нервно, а над глъчката се извиси незначайно откъде един глас, чиято властна заповед отекна надалеч. По-късно всички, които бяха все още живи, отричаха да са извикали, но всички бяха чули гласа.

— Яр Афзал е мъртъв! Убийте чужденеца!

Този вик фокусира обърканите им умове в едно. Съмнение, смущение и страх изчезнаха в надигащата се жажда за кръв. Вазулийците мигновено откликнаха на повика. Мощният им вик разцепи небесата и те се втурнаха стремглаво през откритото пространство с развети наметала, блестящи ножове и мълнии в очите.

Движението на Конан беше толкова бързо, колкото и тяхното. Когато гласът извика, той скочи към вратата на колибата. Но вазулийците бяха по-близо до него, отколкото той до вратата и едва

стъпил с единия крак на прага, той трябваше да се извърне, за да парира удара на сабя, дълга цял ярд. Конан разцепи главата на мъжа, мушна се под един размахващ се нож и изкорми неговия притежател, повали с левия си юмрук един мъж, прободен друг в корема и гърбом запъна здраво рамене в затворената врата. Следствие саблените удари от страничните подпори хвърчаха трески, но под натиска на мощните му рамене вратата се отвори и той влетя в стаята гърбом. Когато Конан скочи към вратата, един брадат планинец се хвърли с всички сили към нея, изпревари го и полетя с главата напред пред Конан. Кимериецът спря, хвана го за панталона, внесе го вътре и затръшна вратата току пред лицата на останалите. При удара се чу шум от трошене на кости. За миг Конан залости вратата и светкавично се обърна, за да посрещне мъжа, който скочи от пода и се хвърли като луд към него.

Свита в един ъгъл Ясмина гледаше ужасена как двамата мъже се бият, как обикалят из стаята на моменти заплашвайки да я стъпчат. Проблясването и звъntenето на сабите им изпълваше пространството, а отвън тълпата виеше като глутница вълци, удряше с дългите си ножове по бронзовата врата, хвърляше огромни камъни по нея. Някой донесе един дънер и вратата започна да се тресе под страхотните удари. Запушила ушите си Ясмина гледаше изпълнена с ужас. Стаята се изпълни със сила и ярост, навън цареше разрушителна лудост. Жребецът в яслата цвилеше и се изправяше на задните си крака, удряше с копита в стените. Животното се завъртя и провря копитата си през преградата и точно тогава планинецът отстъпи назад под убийствените удари на Конан и попадна под копитата. Гърбът му се пречупи на три места като изгнил клон. Той отхвърча към кимериеца, понесе го със себе си и двамата паднаха като подкосени на пода.

Ясмина изпищя и изтича при тях. В смутения ѝ поглед и двамата приличаха на убити. Тя се пресегна, но в този момент Конан отхвърли трупа на планинеца и стана. Разтреперана тя го хвана за ръката.

— О, ти си жив! Аз мислех... мислех, че си мъртъв!

Конан погледна бързо лицето ѝ — бледо, с широко отворени тъмни очи.

— Защо трепериш? — попита той. — Какво те интересува дали съм жив или мъртъв?

Ясмина се поуспокои и се отдръпна от него, правейки жалък опит да влезе в ролята си на девичка.

— Ти си за предпочитане пред онези виещи вълци навън — отговори тя, сочейки към вратата, чийто каменен праг беше започнала да се руши.

— Няма да издържи още дълго — промърмори той, после се обърна и отиде бързо при жребеца в яслата.

Със стиснати ръце и затаен дъх Ясмина гледаше как чупи разцепените прегради и влиза при побеснялото животно. Жребецът се изправи над него с вдигнати копита, с бляскащи очи и зъби, с прибрани назад уши и изцвили страхотно. Конан скочи, хвана го за гривата и с неимоверна сила дръпна надолу животното и го принуди да стъпи на земята. Конят изпръхтя и потрепери, но се остави мъжът да му сложи юздата, да пристегне украсеното със злато и със сребърни стремена седло.

Обръщайки животното в яслата, Конан извика Ясмина и тя, промъквайки се боязливо покрай жребеца, побърза да отиде при него. Конан опипваше каменната стена и бързо приказваше.

— Тук на стената има тайна врата, която дори вазулийците не знаят. Яр Афзал ми я показа веднъж, когато беше пиян. Тя води към устието на дефилето зад колибата. Ха!

Той дръпна една на пръв поглед случайна изпъкналост и част от стената се плъзна назад. На няколко стъпки от задната стена на колибата момичето видя тясно дефиле сред отвесни каменни скали. Конан скочи на седлото и я вдигна пред себе си. Зад тях голямата врата изпъшка като живо същество и с трясък се отвори. В стаята прозвуча дивият рев на нахлулите вътре брадати планинци, стиснали, ножове в косматите си ръце. Силният жребец се понесе през каменния тунел като копие изстреляно от катапулт. Ударите от копитата му ехтяха в дефилето, мундщукът се обви в пяна.

Този ход напълно изненада вазулийците. Той изненада също и онзи, който се беше прокраднал в клисурата. Всичко стана толкова бързо, че мъжът със зеления тюрбан не успя да се отмести от пътя. Той падна под копитата на обезумелия кон и едно момиче изпищя. Когато прелетяха край нея Конан я погледна — стройно, тъмнооко момиче в копринени панталони и украсена със скъпоценни камъни препаска на гърдите. После черният кон и неговите ездачи отминаха като пяна издухана от буря, а мъжете, които се втурнаха подире им в дефилето

срещнаха онова, което превърна техните кръвожадни викове в пронизителни писъци на страх и смърт.

[1] Средиземноморски декоративен храст с малки листа и розови или бели цветове. — Б.пр. ↑

[2] Лотофаги — митични хора, които се хранели с лотосови плодове — Б.пр. ↑

6.

ПЛАНИНАТА НА ЧЕРНИТЕ МАГЪОСНИЦИ

— Сега накъде? — Ясмина се опитваше да стои изправена върху подскачащия преден лък на седлото, държейки се здраво за своя похитител. Тя изпитваше срам, че не и е неприятно усещането на мускулестата плът под пръстите ѝ.

— Към Афгулистан — отговори той. — Този път е опасен, но жребецът лесно ще ни отнесе до там, освен ако не се натъкнем на твоите приятели или на моите врагове от племето. Сега, когато Яр Афзал е мъртъв, тези проклети вазулийци ще са по петите ни. Изненадан съм, че вече не се виждат зад нас.

— Кой беше онзи мъж, когото стъпка на пътя? — попита тя.

— Не знам. Никога не съм го виждал. Сигурен съм, че не е вазулиеца. Не мога да кажа какво правеше там. С него имаше и едно момиче.

— Да. — Погледът ѝ беше мрачен. — Това много ме озадачи. Момичето беше моята камериерка, Гитара. Мислиш ли, че е дошла да ми помогне? Че този мъж е наш приятел? Ако е така, вазулийците сигурно са ги заловили.

— Дори и да е така — отговори той — нищо не можем да направим. Ако се върнем, и двама ни ще одерат. Но не мога да разбера как едно такова момиче е могло да отиде толкова навътре в планините и то само с мъж, та бил той облечен в наметало на учен, на каквото приличаше. Във всичко това има нещо много странно. Онзи човек, когото Яр Афзал събори на земята и го отпрати да отиде при наблюдателите... той се движеше като сомнамбул. Виждал съм жреците на Замора да извършват своите отвратителни ритуали в забранените си храмове. Техните жертви имат същия поглед като този мъж. Жреците гледат в очите им и произнасят някакви заклинания и след това хората стават като ходещи мъртъвци, с изцъклени очи, изпълняващи всичко, което им се нареди.

— А видях и онова, което държеше този човек в ръката си и което Яр Афзал взе от него. Приличаше на голямо мънисто от черен кехлибар, като онези, които девойките от храма на Йезуд носят, когато танцуват пред своя бог — черния каменен паяк. Яр Афзал го взе в ръка. Той не вдигна нищо друго от земята. Когато падна мъртъв, от пръстите му излезе един паяк, като бога от храма на Йезуд, само че по-малък. И после, там, когато вазулийците стояха несигурни, към тях се обърна един глас, който ги призова да ме убият. Знам, че този глас не дойде от бойците, нито от жените, които гледаха от колибите. Той сякаш дойде отгоре.

Ясмина не отговори. Тя погледна към суровите очертания на планините наоколо и потрепери. Душата ѝ се сви от мрачната им грубост. Това беше тъжна, гола земя, където всичко можеше да се случи. От векове тези планини бяха източник на ужас за всеки роден в топлите, плодородни равнини на юга.

Слънцето беше високо и сипеше жар, но вятърът, който духаше на пресекулки беше студен, сякаш минаваше над ледени поля. Веднъж тя чу над тях странен шум, който не беше от вятъра. От начина, по който Конан погледна нагоре.

Ясмина разбра, че и за него шумът също е необичаен. После като че една ивица от студеното синьо небе за момент се замъгли, сякаш някакъв почти невидим предмет се беше промъкнал между небето и нея, но не можеше да бъде сигурна. Конан не направи никакъв коментар, но освободи ножа си в ножницата.

Спускаха се по едва различима пътека дълбоко в клисурата, където слънцето никога не достигаше, изкачваха се по стръмни склонове, където разклатени шисти заплашваха да се плъзнат изпод краката им, вървяха по остри като нож гребени, заобиколени от двете страни от ехтящи дълбини забулени в синя мъгла.

Слънцето беше превалило зенита, когато пресякоха една виеща се между скалите тясна пътека. Конан отби коня настрана и се отклони на юг почти под прав ъгъл от първоначалната посока.

— В края на тази пътека има едно галзейско село — обясни той. — Жените минават оттук до извора за вода. Ти имаш нужда от нови дрехи.

Ясмина погледна ефирното си облекло и се съгласи с него. Позлатените ѝ пантофи бяха окъсани, наметалото и копринените дрехи

на парцали едва прикриваха тялото ѝ. Дрехите, предназначени за носене по улиците на Пешкаури едва ли бяха подходящи за скалите на Химелийските планини.

Стигайки до един завой на пътеката, Конан скочи от коня, помогна на Ясмина да слезе и зачака. Не след дълго той кимна, макар че тя не чу нищо.

— Една жена идва по пътеката — каза Конан. Внезапно изплашена Ясмина стисна ръката му.

— Нали няма... да я убиеш?

— Обикновено не убивам жени — изсумтя той, — макар че някои от тези жени по планините са истински вълчици. Не — той се усмихна, сякаш бе казал голяма шега. — Велики Кром, аз ще платя за дрехите! Това стига ли? — Той извади шепа златни монети, избра най-голямата, останалите прибра. Ясмина кимна облекчено.

— Наскоро от завоя по пътеката се появи жена — висока, стройна галзейска девойка, права като фиданка. Когато ги видя, тя внезапно спря и голямата празна кратуна, която носеше, падна от ръцете ѝ. Момичето размаха ръце, сякаш да побегне, после разбра, че Конан е много близо до нея, за да ѝ позволи да избяга и остана неподвижна. Тя гледаше към тях със смесени чувства на страх и любопитство.

Конан ѝ показва златната монета.

— Ако дадеш на тази жена дрехите си — каза той, — ще ти дам тази пара.

Отговорът последва мигновено. Момичето се усмихна изненадано и доволно и, с типичното за планинска жена презрение към условностите бързо издърпа бродираното си елече без ръкави, събу панталоните си, издърпа ризата с широки ръкави, свали с ритане сандалите. Тя сви всичко във вързоп и го подаде на Конан, който го връчи на изненаданата девойка.

— Иди зад скалата и се облечи — заповяда той, доказвайки за сетен път, че не е роден планинец. — Като свършиш сгъни своите дрехи и ми ги донеси.

— Парите! — напомни момичето, протягайки нетърпеливо ръце. — Златото, което ми обеща!

Конан ѝ подхвърли монетата и тя я хвана, ухапа я, пхна я в косата си, наведе се, взе кратуната и тръгна по пътеката, лишена от

стеснителност, така както бе лишена от дрехите си. Той чакаше нетърпеливо, докато деви за първи път в своя разглезен живот се обличаше сама. Когато излезе иззад скалата, изруга от изненада. Тя усети странен прилив на емоции от неподправеното възхищение, което струеше от жестоките му сини очи. Ясмина почувства срам, смущение, неизпитвана по-рано суетност и вълнение. Конан сложи тежката си ръка на рамото ѝ и я обърна, оглеждайки я старателно от всички страни.

— Всемогъщи Кром! — възкликна той. — В онези тъмносиви, мистични дрехи ти беше надменна, далечна и студена като звезда! Сега си жив човек от плът и кръв! Ти отиде зад тази скала като деви на Вендия, а излезе като планинско момиче... само че хиляда пъти по-красива от всяка мома от Зейбар! Ти беше богиня... сега си жена!

Той я шляпна по задните части, а тя, възприемайки това като израз на възхищение, вместо да се разгневи, се почувства поласкана. Наистина сякаш със смяната на дрехите се беше променила и нейната личност. Потисканите чувства и усещания сега взеха връх, сякаш със свалянето на кралските дрехи беше отхвърлила и някакви материални окови и задръжки.

Но въпреки възхищението си, Конан не забравяше, че ги грози опасност. Колкото повече се отдалечаваха от района на Зейбар, толкова по-малка беше вероятността да срещнат кшатриански войски. От друга страна, през цялото време на бягството им той се ослушваше дали отмъстителните вазулийци от Курум не са по петите им.

Конан метна деви на седлото, последва я и отново препусна на запад. Вързопът с нейните дрехи той хвърли през една скала и те полетяха хиляда стъпки надолу в бездната.

— Защо хвърли дрехите? — попита Ясмина. — Защо не ги даде на момичето?

— Конниците от Пешкаури претърсват тези места — отвърна той. — При всяко минаване оттук ще устройват засади и ще вземат плячка, ще разрушават всяко село, което завземат. Ако намерят някое момиче, облечено в твоите дрехи, ще го измъчват, докато не проговори и тогава то може да ги насочи към следите ни.

— А тя какво ще направи? — попита Ясмина.

— Ще се върне в селото и ще каже на хората, че един непознат я е нападнал — отвърна Конан. — Ще им покаже нашите следи. Но най-

напред трябва да занесе вода. Ако си позволи да се върне без вода, жива ще я одерат. Това ни дава преднина. Те никога няма да ни хванат. На залез-слънце ще пресечем афгулийската граница.

— По тези места няма никакви пътеки, нито следи от постоянни обитатели — отбеляза тя. — Дори за Химелийските планини този район изглежда учудващо безлюден. Откакто напуснахме пътеката, на която срещнахме галзейската жена, друга не сме видели.

В отговор той посочи на северозапад, където през скалистия проход Ясмина зърна връх.

— Ймша — изсумтя Конан. — Племената строят селата си колкото се може по-далеч от тази планина.

Тя настръхна.

— Ймша! — прошепна Ясмина. — Планината на черните магьосници!

— Така казват — отвърна Конан. — По-нататък не съм отивал. Завих на север, за да избегна евентуална среща с кшатриански войски, които може би претърсват планините. Обичайният път от Курум до Афгулистан лежи далеч на юг. Този път е старинен и рядко се използва.

Тя гледаше внимателно далечния връх. Ноктите ѝ се забиха в розовите длани.

— За колко време може да се стигне до Ймша от тук?

— За цялата останала част от деня и за цялата следваща нощ — отговори той и се захили. — Искаш ли да отидеш там? Велики Кром, според онова, което казват планинците, мястото не е за обикновени хора.

— Тогава защо не се съберат и не унищожат проклетите магьосници, които го обитават? — попита Ясмина.

— Да унищожат магьосниците с помощта на саби? Във всеки случай тези магьосници не се месят в живота на хората, освен ако хората не се намесят в техния. Никога не съм виждал някого от тях, макар че съм говорил с хора, които се кълнат, че са ги виждали. Те казват, че при залез и при изгрев-слънце са виждали обитателите на кулата — мълчаливи мъже в черни наметала.

— Ти би ли имал кураж да ги нападнеш?

— Аз? — Идеята изглеждаше нова за него. — Ако ме принудят. Тогава борбата ще бъде на живот и на смърт. Но аз нямам работа с тях.

Дойдох в тези планини, за да преследвам човешки същества, не да се бия с магьосници.

Ясмина не отговори веднага. Тя гледаше на върха като на враг и почувства как в гърдите ѝ отново се надигна гняв и омраза. Но и едно друго чувство започна да се оформя. Тя беше мислила да използва срещу господарите на Ймша мъжа, в чийто ръце се намира сега. Може би има друг начин, различен от този, който беше планирала, за да постигне целта си. Ясмина не можеше да сбърка израза, който беше започнал да се оформя в очите на този силен мъж. Кралства бяха падали, когато слаби, бели, женски ръце са направлявали хода на съдбата. Изведнъж Ясмина се вцепени и посочи с пръст.

— Виж!

Над далечния връх се беше появил странен облак — тъмночервен блестящи златни жилки. Беше отблъскващ. Облакът не се преместваше. Въртеше се и същевременно се свиваше. Намаля до въртящ се конус, който блестеше на слънцето. Неочаквано конусът се отдели от покрития със сняг връх, понесе се над празното пространство като някакво ярко перо и стана невидим на фона на лазурното небе.

— Какво беше това? — попита момичето, когато една скала закри от погледа им далечната планина. Въпреки красотата си явлението я беше смутило.

— Планинците го наричат „килима на Ймша“, но не знам какво означава това — отговори Конан. — Виждам съм петстотин планинци да бягат така, сякаш дяволът е по петите им, да се крият в пещери и пукнатини, защото са видели този тъмночервен облак да излита от върха. Какво в...

Те минаха през тясна, като изрязана с нож, пукнатина между прилични на кули стени и излязоха на широка площадка, оградена със скалисти склонове от едната страна и гигантска пропаст от другата. Неясната пътека следваше от тази площадка, извиваше се около едно разклонение и се появяваше отново далеч долу, очертавайки един досаден преход. Като излезе над тесния проход, който се откриваше над ръба на площадката, черният жребец внезапно спря и изцвили. Конан го подкара нетърпеливо, но конят изпръхтя, заклати глава нагоре-надолу, затрепери и се втренчи, сякаш бе изправен пред невидима бариера.

Конан изруга и скочи, сваляйки със себе си и Ясмина. Той тръгна напред с протегнатата ръка, сякаш очакваше да се блъсне в невидима преграда, но нищо не го спря. Опита се да поведе коня, а той отново изцвили пронизително и се дръпна назад. В този момент Ясмина изпищя и Конан се обърна с ръка върху дръжката на ножа.

Не го бяха видели да идва, но той стоеше там със скръстени ръце, с наметало от камилска вълна и зелен тюрбан. Конан изсумтя от изненада, когато позна човека, когото жребецът беше ритнал в дефилето край вазулийското село.

— Кой си ти, дявол да те вземе? — попита Конан.

Човекът не отговори. Конан забеляза, че очите му са широки, неподвижни и странно лъскави. Те го държаха като магнит.

Както при повечето източни магии, така и при Кемша магьосничеството се основава на хипноза. Пътят на хипнотизатора се подготвяше през вековете от неизброимо много поколения, живели и умрели с твърдата убеденост в реалността и силата на хипнозата, създали чрез концентриране на мисълта колосална, макар и невидима атмосфера, срещу която човек, възпитан в традициите на страната, се оказва безпомощен.

Но Конан не беше човек от Изтока. Тези традиции за него нямаха никакво значение. Той беше продукт на една изцяло чужда атмосфера. В Кимерия хипнотизмът не беше дори мит. Културното наследство, което подготвяше родения на Изток за подчинение на хипнотизатора, му беше чуждо.

Конан разбра какво се опитва да направи Кемша. Но той почувства влиянието на тайнствената сила на мъжа само като неясен импулс, като дърпане и бутане, което може да отърси от себе си така, както човек отърсва паяк от дрехите си.

Долавяйки враждебност и черна магия, той измъкна дългия си нож и замахна бързо като планински лъв.

Но хипнотизмът не изчерпваше всичките магьоснически умения на Кемша. Ясмина, която наблюдаваше сцената, не видя посредством какво лъжливо движение или илюзия човекът в зелен тюрбан избегна ужасния удар. Острата стомана изсвистя между тялото и вдигнатата ръка и на Ясмина ѝ се стори, че Кемша само леко докосна с отворената си длан якия като на бик врат на кимериеца. Той полетя към земята като заклан вол.

Но Конан не беше мъртъв. Подпирайки се на лявата си ръка, той замахна към краката на Кемша и ракшата отскочи назад съвсем не по магически начин и избегна покосяващия удар. После измежду скалите излезе една жена, в която Ясмина разпозна Гитара и застана до мъжа. Поздравът замря в гърлото на деви, когато видя злобата, изписана върху красивото лице на момичето.

Конан бавно се изправяше, разтърсен и зашеметен от невероятната сръчност на този удар, извършен със забравеното умение на хората отпреди потъването на Атлантида. Той би пречупил като сламка врата на един по-слаб човек. Кемша го гледаше предпазливо и малко несигурно. Пред стената от ножове на побеснелите вазулийци в клисурата зад село Курум ракшата беше разбрал големите възможности на собствената си сила, но съпротивата на кимериеца може би малко разколеба новооткритата му увереност. Магьосничеството процъфтява от успеха, не от неуспеха.

Той пристъпи напред, повдигайки ръка, после спря като замръзнал с наклонена назад глава, с широко отворени очи, с вдигната ръка. Противно на волята си Конан проследи неговия поглед, както и жените — едната, свила се до разтреперания жребец, а другата до Кемша.

По склоновете на планината, като вихрушка от блестящ прах, бягащ пред вятъра се спускаше танцуващ тъмночервен, конусообразен облак. Тъмното лице на Кемша стана пепелявосиво. Ръката му затрепери и се отпусна до тялото му. Момичето до него, усетило промяната, го погледна въпросително.

Тъмночервеното тяло се отдели от планинския склон и се спусна с дълго, дъгообразно пикиране. То падна между Конан и Кемша и ракшата издаде пронизителен вик. Отстъпи заднешком, бутайки Гитара назад с опипващи, отблъскващи ръце.

Тъмночервеният облак се задържа един момент като въртящ се пумпал, излъчвайки от върха си ослепителен блясък. После, без предупреждение изчезна, изгуби се както изчезва спукан балон. На площадката стояха четирима мъже.

Беше свръхестествено, невероятно, невъзможно и въпреки това — реално. Това не бяха призраци или духове. Бяха четирима мъже — високи, с черни, дълги до краката им наметала, приличащи на лешояди с бръснатите си глави. Ръцете им бяха скрити в широки ръкави. Те

стояха и мълчаха, голите им глави кимаха в такт. Бяха обърнати към Кемша. Конан чувстваше как кръвта във вените му застива. Изправяйки се той заотстъпва заднешком, докато почувства предницата на коня да потръпва зад гърба му, а деви се пхна под ръцете му. Никой не промълви нито дума. Тишината лежеше като задушшаваща плащеница.

Четиримата мъже в черни наметала гледаха към Кемша. Техните прилични на лешояди лица бяха неподвижни, очите им пронизващи и замислени. Но Кемша имаше вид на човек обхванат от треска. Беше разтворил широко крака, прасците му бяха напрегнати, сякаш се бори. Пот струеше по тъмното му лице. Дясната му ръка стискаше нещо под кафявото наметало така отчаяно, че кръвта се беше отдръпнала от нея и тя беше побеляла. Лявата му ръка легна върху рамото на Гитара и се впи в него с отчаяната хватка на удавник. Тя не трепна, нито захленчи, макар че пръстите му се забиха като нокти на граблива птица в твърдата ѝ плът.

През бурния си живот Конан беше виждал стотици битки, но никога такава като тази, в която четири силни и жестоки воли се опитват да сломят една с по-малка сила, която им се противопоставя. Но той съвсем слабо долови чудовищния характер на тази ужасна борба. С гръб до стената, докаран до безизходица от предишните си господари, Кемша се биеше за живота си с всичката тъмна сила, с цялото ужасно знание, което те му бяха дали през дългите, мрачни години на посвещение и подчинение.

Беше по-силен, отколкото бе предполагал и свободен да използва силите си за самия себе си беше отприщила неподозиран резерв от енергия. Обхваналите го ужас и отчаяние мобилизираха цялата му енергия. Кемша се олюля под безмилостното въздействие на хипнотичните очи на четиримата, но не отстъпи. Чертите на лицето му се изкривиха в животинска гримаса на болка, крайниците му се извиха като че бяха привързани към колело за изтезаване. Беше битка на души, на умове, потопени в знание, забранено за хората отпреди милион години, умове проникнали в бездните и изследвали тъмните звезди, където се раждат призраците.

Ясмина разбираше това по-добре от Конан. Тя смътно се досещаше защо Кемша може да устои на концентрираното въздействие на тези четири адски воли, които бяха в състояние да разбият на атоми

самата скала, на която стояха. Причината беше момичето, за което той в своето отчаяние се държеше. То служеше за котва на олюляващата му се душа, блъскана от вълните на психическите еманации на четиримата. Сега слабостта му се беше превърнала в негова сила. Макар и ужасна и насилствена, неговата любов към момичето, остатък от човечността му, беше земната връзка за неговата воля, веригата, която тези нечовешки врагове не можеха да разкъсат или най-малкото не можеха да откъснат от Кемша.

Четиримата магьосници разбраха това преди Кемша. Един от тях обърна погледа си от ракшата към Гитара. Там вече не се водеше борба. Момичето се беше свило и посърнало като лист при суша. Непреодолима сила я накара да се откъсна от ръцете на своя любим преди той да разбере какво става. После се случи нещо ужасно. Тя заотстъпва гърбом към бездната, втрещена в своите мъчителни широко отворени очи, пусти като тъмно огледало зад изгасена лампа. Кемша изстена и залитна към нея, попадайки в клопката, която му бяха устроили. Един раздвоен ум не може да устои в неравностойната битка. Той беше победен, беше сламка в техните ръце. Момичето вървеше заднешком, движейки се като автомат, а Кемша залиташе като пиян подир нея с протегнати ръце, стенойки, хленчейки от болка, тътрейки краката си като парализирани.

На самия край тя спря, застана вдървено, петите ѝ опряха в ръба, а Кемша падна на крака и с хленч запълзя към нея. Опитваше се да я върне, да я спаси от гибелта. И тъкмо преди вдървените му пръсти да я докоснат, от дълбините на ада прозвуча като неочакван звън на бронзова камбана смехът на един от магьосниците. Момичето неочаквано залитна и за да изживее целия кошмар на жестокостта, разумът и съзнанието ѝ се върнаха в нея, очите ѝ се изпълниха с ужас. Тя изпищя, хвана се за протегнатите ръце на своя любим, а после, неспособна да се спаси, полетя неудържимо надолу с пронизителен писък.

Кемша се довлече до края и погледна в бездната. Устните му безмълвно се движеха, сякаш говореше на себе си. После се обърна и втрени нечовешки поглед в своите инквизитори. С вик, който почти разтърси канарите, той се изправи и се втурна към тях с нож в ръка.

Един от ракшаните пристъпи напред и го настъпи по крака. Чу се шум, който прерасна в остър тътен. В здравата скала, там, където беше

стъпил крака на магьосника се отбори пукнатина, която моментално се разшири. После с оглушителен трясък цялата част от площадката пропадна и Кемша, разперил ръце, изчезна сред рева на лавината, която загърмя надолу в бездната.

Четиримата гледаха замислено неравния край на скалата, който образуваше новия ръб на пропастта, после неочаквано се обърнаха. Конан, съборен от труса се изправяше на крака, вдигайки Ясмина. Той се движеше мудро, изглежда бавно работеше и замъгленият му умът, сякаш беше оглупял. Разбра, че е абсолютно необходимо веднага да качи деви на черния жребец и да препусне като вихър, но необяснима леност забавяше всяка негова мисъл и действие.

Тогава магьосниците се обърнаха към него. Те вдигнаха ръце и пред ужасения му поглед силуетите им избледняха, станаха неясни, замъглени, около краката им на вълни се издигна тъмночервен пушек и ги погълна. Неочаквано завихрил се облак ги скри напълно, а Конан беше ослепен от тъмночервена мъгла. Той чу Ясмина да пищи и жребецът да плаче като жена, обхваната от родилни мъки. Деви беше изтръгната от ръцете му и когато той замахна слепешката с ножа си, един ужасен удар като при порив на буря го захвърли върху скалата. Зашеметен Конан видя над планинските склонове да се издига тъмночервен конусообразен облак. Ясмина и четиримата облечени в черно мъже бяха изчезнали. Единствено ужасеният жребец беше останал при него на ръба на пропастта.

7. КЪМ ЙМША

Както силният вятър издухва мъглите, така изчезна и паяжината, обхванала ума на Конан. С яростни проклетия той скочи на седлото, а жребецът под него се изправи на задните си крака и изцвили. Конан погледна нагоре по склоновете, замисли се за момент, после зави по пътеката в посоката, по която се движеше, преди да бъде спрян от Кемша. Сега обаче не яздеше с отмерен ход. Той отпусна юздата и жребецът се понесе като мълния, сякаш силното физическо напрежение можеше да го отърве от хистерията. Спуснаха сее главоломна скорост по тясната пътека, която следваше една гънка на скалата, виеше се надолу от тераса на тераса, покрай набраздени стръмни стени. Далеч долу, Конан съгледа останките от падналата скала — огромен куп от камъни и пръст на дъното на бездната.

Дъното на долината беше все още далеч под него, когато достигна до висок гребен, водещ навън от склона като естествен път. Той яздеше по него, а от двете му страни се спускаха почти отвесни брегове. Далеч пред себе си виждаше пътеката, която следваше. Тя се отдалечаваше от склона и правеше голяма извивка под формата на конско копито към речното корито отляво. Конан прокле необходимостта да заобикаля толкова много, но това беше единственият път. Да се опита да се спусне направо на по-долната тераса означаваше да се опита да извърши невъзможното. Само птица би могла да достигне до речното корито, без да си счупи врата.

Конан пришпори уморения си жребец и тогава до ушите му достигна идващ отдолу далечен тропот на копита. Той внезапно спря на ръба на скалата и погледна към сухото речно корито, което се виеше в подножието на гребена. По дефилето, яхнали полудиви коне препускаше пъстра тълпа брадати мъже — петстотин души накичени с оръжия войни. Конан се наведе над ръба на скалата триста стъпки над тях и извика.

При неговия вик петстотин брадати лица се обърнаха и се вдигнаха нагоре. Силен рев изпълни каньона. Конан си спести ненужните приказки.

— Тръгнал съм за Гхор! — извика той. — Не очаквах да срещна вас, кучета, по пътя. Пришпорете крантите си и ме последвайте! Аз отивам в Ймша, а...

— Предател! — Викът плисна като ледена вода в лицето му.

— Какво? — Той погледна надолу към тях шокиран и онемял. Конан видя обезумели очи да гледат към него, видя изкривени от гняв лица, видя ръце, размахващи саби.

— Предател! — отново изреваха те с пълно гърло. — Къде са седемте вождове, затворени в Пешкаури?

— Предполагам, че са в затвора на коменданта — отвърна той.

Отговори му кръвожаден вик от петстотин гърла придружен с такова размахване на оръжия и крясъци, че той не можа да разбере какво казват. Конан надмогна врявата с вика си, приличен на биволски рев:

— Що за дяволска игра е тази? Нека говори само един, за да разбере какво искате да кажете!

Един мършав стар вожд избра за себе си тази роля, като предисловие размахна към Конан извитата си сабя. След това извика обвиняващо:

— Ти не ни пусна да нападнем Пешкаури, за да освободим братята си!

— Вярно е, проклети глупаци! — изрева силно раздразненият, кимериец. — Дори ако бяхте преминали през стената, което е невъзможно, те щяха да обесят затворниците, преди да можете да стигнете до тях.

— Отиде самичък да преговаряш с коменданта! — извика афгулиеца, служейки си с яростни празни приказки.

— Е и какво от това?

— Къде са седмината? — изрева старият вожд, въртейки бясно сабя над главата си. — Къде са те? Мъртви!

— Какво! — Конан едва не падна от коня си от изненада.

— Да, мъртви! — увериха го петстотин жадни за мъст гласове.

Старият вожд размахна ръце и взе думата.

— Не са ги обесили! — изкрещя той. — Един вазулиец от съседна на тяхната килия ги е видял как умират! Комендантът изпратил един магьосник да ги убие с магия.

— Това е лъжа каза Конан. — Комендантът няма да посмее. Миналата нощ говорих с него...

Признанието беше злополучно. Вик изпълнен с омраза и обвинение раздра небесата.

— Да! Ти отиде при него самичък, за да ни предадеш! Не е лъжа! Вазулиецът избягал през вратата, която магьосникът отворил, за да влезе и разказал случката на нашите разузнавачи в Зейбар. Когато ти не се завърна ги изпратихме да те търсят. Като чули разказа на вазулиеца, те побързали да се върнат в Гхор, а ние оседлахме конете си и препасяхме сабите си!

— И сега какво смятате да правите, глупаци? — попита кимериецът.

— Да отмъстим за нашите братя! — изреваха те. — Смърт на кшатрианците! Убийте го, братя, той е предател!

Около него започнаха да падат стрели. Конан се изправи на рамената, мъчейки се да надвика врявата, а после с рев изпълнен с гняв, с предизвикателство и с отвращение обърна коня си и препусна назад по пътеката. Зад гърба му афгулийците долу продължиха да го обстрелват с нарастваща ярост, прекалено разгневени, за да си спомнят, че единственият начин да достигнат до височината, на която язди той е да пресекат речното корито в обратна посока. Когато си спомниха това и се обърнаха, техният отхвърлен вожд почти беше достигнал точката, където хребетът се съединяваше със стръмната стена на скалата.

На скалата той не пое по пътеката, по която се беше спуснал, а зави. Жребецът с мъка успяваше да закрепил копита. Не беше отишъл далеч, когато конят изпръхтя и се отдръпна от нещо, което лежеше на пътеката. Конан погледна надолу и видя някаква пародия на човек — смачкан, насечен, окървавен куп, който издаваше нечленоразделни звуци и скърцаше с остатъци от зъби.

Само жестоките богове, които господстват над неумолимите съдби на магьосниците знаят как Кемша е измъкнал разнебитеното си тяло изпод ужасната каменна пирамида и се е довял по стръмния склон до пътеката.

Подбуден от някаква неясна причина Конан слезе от коня и загледа призрачната фигура. Разбираше, че е свидетел на нещо странно и противоестественно. Ракшата вдигна окървавената си глава и странните му очи, изцъклени от агонията от приближаващата смърт се спряха на Конан и го познаха.

— Къде са те? — Гласът му приличаше на измъчено грачене, лишен дори от далечно подобие на човешки глас.

— Върнали са се в проклетия си замък на Ймша — изсумтя Конан. — Отнесоха със себе си и деви.

— Аз ще отида там! — промърмори мъжът. — Аз ще ги последвам! Те убиха Гитара, аз ще убия... помощниците, четиримата от Черния кръг, господаря... ще убия всичките! — Той се опита да премести осакатеното си тяло покрай стената, но дори неукротимата му воля вече не можеше да съживи тази кървава маса, в която само разкъсаната тъкан и кожата държаха изпочупените му кости.

— Върви подир тях! — бълнуваше Кемша, а от устата му се точеше кървава слюнка. Преследвай ги!

— Ще ги преследвам — изръмжа Конан. — Отидох да докарам моите авгулийци, но те се отвърнаха от мен. Отивам в Ймша самичък. Ще върна деви дори ако трябва да изровя тази проклета планина с голи ръце. Мислех, че докато държа за заложенца деви, комендантът не ще се реши да убие моите вождове, но изглежда ги е убил. Това ще му струва главата. Като заложенца за мен тя няма никаква стойност, но...

— Проклятието на Ийзил тегне върху тях! — каза Кемша, задъхвайки се. — Върви! Аз... Кемша... умирам. Почакай... вземи пояса ми.

Той се опита да разкопчее с осакатената си ръка изпокъсания си пояс и Конан, разбирайки какво се мъчи да направи се наведе и свали от окървавения му кръст необичаен на вид пояс.

— През пропастта следвай златната жилка — промърмори Кемша. — Носи пояса. Даде ми го един стигийски жрец. Той ще ти помогне, макар че последният път на мен не ми помогна. Счупи кристалния глобус с четирите златни нара. Пази се от превъплъщенията на господаря... аз отивам при Гитара... тя ме чака в ада... ай, яа Скелос яар! — Като каза това, Кемша умря.

Конан гледаше пояса. Беше изплетен от коса, но не конска. Конан беше убеден, че е изплетен от черни женски плитки. В дебелината

плетеница бяха вплетени малки скъпоценни камъни, каквито не беше виждал никога по-рано. Катарамата имаше странна изработка — плоска, златна змийска глава, с клиновидна форма, закачена по необичаен начин. Докато я държеше го разтърси силна тръпка. Той се обърна, сякаш се канеше да хвърли пояса в пропастта, после се замисли и накрая го сложи на кръста си, под бакхарийския колан. След това се качи на жребеца и продължи напред.

Слънцето беше слязло зад скалите. Конан достигна пътеката в огромната сянка на скалите. Тя лежеше като тъмна синя завивка над долините и планинските вериги под него. Той не беше далеч от билото, когато, завивайки около една издадена скала, чу пред себе си тропот на подковани конски копита. Не се върна. Пътеката беше толкова тясна, че жребецът не би могъл да обърне голямото си тяло. Конан заобиколи стърчащата скала и пътеката малко се поразшири. До ухото му достигна хор от застрашителни викове, но неговият жребец притисна до скалата един ужасен кон, а Конан спря с желязна хватка ръката, готова да замахне със сабята си.

— Керим Шах! — промърмори Конан, а в очите му тлееше червена жарава. Тураниецът не се съпротивляваше. Те седяха на конете си почти гърди в гърди, пръстите на Конан стискаха ръката, сграбчила сабята. Зад Керим Шах се точеше група от слаби иракзайци, яхнали мършави коне. Въоръжени с лъкове и ножове те гледаха като вълци, но с известна неувереност, поради теснината на пътеката и застрашителната близост на зейналата под тях бездна.

— Къде е деви? — попита Керим Шах.

— Теб какво те засяга това, хирканийски шпионино? — озъби се Конан.

— Зная, че е с теб — отговори Керим Шах. — Бях поел на север с някои хора от племето, когато попаднахме на устроената от враговете ни засада в прохода Шализах. Бяха избити много от хората ми, останалите се пръснаха из планините като чакали. Когато прогонихме преследвачите, тръгнахме на запад, към прохода Амир Джехан и тази сутрин попаднахме на един скитац се из хълмовете вазулиеца. Беше почти луд, но преди да умре от несвързаното му бърборене научих много неща. Научих, че той единствен е оцелял от банда, която преследвала вожда на афгулийците и една пленена кшатрианка в дерето зад село Курум. Говори много за един мъж със зелен тюрбан,

когото настигнал и който ги поразил с безименна смърт. Не знам как е успял да се спаси този човек, но от дърдоренето му научих, че си е бил в Курум с кралската си пленница. А докато вървахме през планините, настигнахме една гола галзейска девойка, носеща кратуна с вода. Тя ни разказа как е била съблечена и ограбена от един чужденец великан, облечен с дрехи на афгулийски вожд, който дал дрехите ѝ на съпровождащата го вендиянска жена. Тя ни съобщи, че сте заминали на запад.

Керим Шах не сметна за необходимо да обясни, че е бил на път за среща с очакваните войски от Секундерам, когато открил, че пътят му е преграден от враждебни планинци. Пътят към долината Гурашах през прохода Шализах беше по-дълъг от пътя, който минаваше през прохода Амир Джехан, но последният пресичаше част от афгулийската страна, която Керим Шах се стараеше да избягва, преди да пристигне войската.

— Така че по-добре ми кажи къде е деви — предложи Керим Шах. — Ние сме повече от теб...

— Нека само едно от твоите кучета сложи стрела на тетивата и ще те хвърля от скалата — обеща Конан. — Ако ме убиеш, няма нищо да спечелиш. Петстотин афгулийци са по следите ми и ако те открият, че си ги измамил, жив ще те одерат. Във всеки случай деви не е с мен. Тя е в ръцете на черните магьосници от Ймша.

— Тарим! — изруга тихо Керим Шах, за първи път изтървал нервите си. — Кемша...

— Кемша е мъртъв — измърмори Конан. — Господарите му срутиха почвата под краката му и го изпратиха в ада. А сега се махай от пътя ми. С удоволствие бих те убил ако имах време, но съм тръгнал за Ймша.

— Ще дойда с теб — заяви категорично турианецът.

Конан се изсмя.

— Мислиш ли, че ще ти повярвам, хирканийско куче?

— Не искам да ми вярваш — отвърна Керим Шах. — И двамата искаме да спасим деви. Ти знаеш какви са моите подбуди. Крал Йездигерд желае да присъедини кралството ѝ към империята си, а нея самата към своя харем. А аз те познавам от времето, когато беше хетман в казашките степи. Затова знам, че твоята амбиция е голямата плячка. Ти искаш да оплячкосаш Вендия и да измъкнеш голям откуп за

Ясмина. Затова нека за сега, без илюзии един за друг, да обединим силите си и да се опитаме да освободим деви от черните магьосници. Ако успеем и останем живи, ще можем да доведем борбата докрай и да видим, кой ще я задържи.

Конан за момент го погледна внимателно и после кимна, пускайки ръката на тураниеца.

— Съгласен съм. А хората ти?

Керим Шах се обърна към смълчаните иракзайци:

— С този вожд отиваме в Ймша, за да се бием с магьосниците. Ще дойдете ли с нас или ще останете тук, за да бъдете одрани живи от афгулийците, които преследват този мъж?

Те го погледнаха с мрачни, изпълнени с фатализъм очи. — Бяха обречени и те го знаеха — знаеха го, откакто пеещите стрели от засадата ги бяха изгонили от прохода Шализах. Хората от по-долния Зейбар изпитваха силни кръвни вражди към планинците. Тяхната група беше прекалено малка и без водачеството на силния тураниец нямаше да може да си проправи път с бой през планините до граничните села. Те смятаха себе си за мъртви, така че отговориха така, както биха отговорили мъртви хора:

— Ще дойдем с теб и ще умрем в Ймша.

— Тогава, в името на Кром, да тръгваме — изсумтя Конан, въртейки се нетърпеливо, гледайки към сините пропасти сред съгъстващия се мрак. — Моите вълци бяха изостанали часове зад мен, но ние изгубихме адски много време.

— Керим Шах се оттегли назад покрай черния жребец, пхна сабята в ножницата си и внимателно обърна коня. Бандата му се проточи подир него по пътеката с максимално разумна скорост. Те излязоха на едно било почти цяла миля на изток от мястото, където Кемша беше спрял кимериеца и деви. Пътеката, по която минаха беше опасна дори за планинци и по тази причина онзи ден, когато носеше Ясмина, Конан я беше избегнал, макар че Керим Шах, който го преследваше, беше тръгнал по нея, предполагайки, че и Конан е постъпил така. Дори кимериецът въздъхна с облекчение, когато конете изкатериха с мъка последния ръб. Те се движеха като призрачни ездаци през омагьосано царство на сенките. Само тихо проскърцване на седло или издрънчаване на сабя издаваше тяхното присъствие, а после

отново тъмните планински склонове оставаха да лежат безмълвни под звездната светлина.

8.

ЯСМИНА ИЗЖИВЯВА СИЛЕН УЖАС

Когато се почувства обвита в онази тъмноредвена вихрушка и откъсната от своя защитник, Ясмина имаше възможност да изпищи веднъж, после още веднъж, но за повече не ѝ остана дъх. Беше ослепяла, оглушала, онемяла и накрая превърната в безчувствена фигура от ужасния ураганен въздушен поток около нея. Шеметната височина и главолонната скорост я замаяха, после изпита чувството, че полудява, зави ѝ се свят и накрая изпадна в забрава.

Когато съзнанието ѝ се възвърна, в нея остана бледа следа от тези усещания. Тя изкрещя и се вкопчи нервно, сякаш да спре някакъв стремителен и нежелан полет. Пръстите ѝ стиснаха меката тъкан и я обзе облекчаващото чувство на стабилност. Тогава Ясмина позна заобикалящата я среда.

Лежеше на подиум, покрит с черно кадифе. Намираще се в голяма, слабо осветена стая, по чиито стени висяха тъмни гоблени, изобразяващи с отблъскващ реализъм пълзящи дракони. На високия таван се виждаха загатнати летящи сенки. В ъглите се спотайваше мрак — източник на илюзии. На стените изглежда нямаше ни прозорци, ни врати или пък ако имаше, те бяха скрити зад гоблените. Ясмина не можеше да определи откъде идва слабата светлина. Голямата стая беше царство на мистерии, на сенки и на призрачни форми, в които, тя би се заклела, че не вижда движение и въпреки това те нахлуваха в ума ѝ с неясен и неопределен ужас.

Погледът ѝ се спря върху един осезаем обект. На друг, по-малък подиум от черен кехлибар, на няколко крачки от нея седеше с кръстосани крака един мъж и внимателно я гледаше. Дългото му наметало от черно кадифе бродирано със златна нишка падаше свободно около него и скриваше фигурата му, а ръкавите — ръцете му. На главата си имаше кадифена шапка. Лицето му, с леко полегати и святкащи очи, спокойно и невъзмутимо, съвсем не беше грозно.

Докато я гледаше не трепна нито един мускул, нито изражението му се промени.

Ясмина почувства как страхът се промъква в нея като струйка ледена вода, която се стича по гъвкавия ѝ гръб. Тя се повдигна на лакти и погледна неспокойно към непознатия.

— Кой си ти? — попита Ясмина. Гласът ѝ прозвуча слаб и несигурен.

— Аз съм господарят на Ймша. — Тонът беше нисък и звучен, като меките тонове на църковна камбана.

— Защо ме докара тук? — попита тя.

— Не ме ли търсеше?

— Ако си от черните магьосници — да! — отговори тя дръзко, вярвайки, че той и без друго може да прочете мислите ѝ.

Мъжът се засмя тихо и по гърба ѝ отново полазиха студени тръпки.

— Ти имаш намерение да насъскаш неспокойните чеда на планините срещу черните магьосници — усмихна се той. — Прочетох го в ума ти, принцесо. Твоят слаб, човешки ум е изпълнен с дребни мечти за омраза и отмъщение.

— Ти уби моя брат! — Една нарастваща вълна на гняв се бореше с обхваналия я страх. Тя стискаше ръце, жилавото ѝ тяло се напрягаше. — Защо го преследвахте? Той не ви беше сторил нищо лошо. Жреците казват, че черните магьосници не се бъркат в човешките дела. Защо унищожихте краля на Вендия?

— Как може един обикновен човек да разбере мотивите на един магьосник? — отговори спокойно господарят. — Моите последователи в храма в Туран, които са жреци, макар и по-нискостоящи от жреците в Тарим, ме подтикнаха да помогна на Йездигерд. Изхождайки от собствени съображения се съгласих. Но как мога да обясня моите тайнствени причини на твоя жалък интелект? Ти не би могла да разбереш.

— Това, което разбирам, е, че моят брат е мъртъв! — Сълзи от мъка и гняв я задавиха. В този момент хитра и опасна като пантера, тя се надигна на колене и го загледа с широко отворени, пламтящи очи.

— Изпълнявам желанието на Йездигерд — призна тихо господарят. — За известно време ми доставяше удоволствие да помагам за постигане на неговите амбиции.

— Нима Йездигерд ти е подвластен? — Ясмина се опита да запази тембъра на гласа си непроменен. Беше почувствала под коляното си, под една гънка на кадифето нещо твърдо и симетрично. Тя леко се отмести и пъхна ръка под гънката.

— Кучето, което лиже мършата в църковния двор, подвластно ли е на бога? — отвърна господарят.

Той изглежда не забелязваше движенията, които тя се опитваше да скрие. Под кадифето пръстите ѝ напипаха предмет, който тя знаеше, че е позлатената дръжка на кама. Ясмина наведе глава, за да скрие тържеството, което струеше от очите ѝ.

— Йездигерд ми омръзна — каза господарят. — Сега си имам други развлечения... ха!

Със свиреп вик Ясмина скочи като прерийна котка и замахна със смъртоносната кама. После тя се препъна, подхлъзна се, приклепна на пода и се втренчи в човека на подиума. Той не беше помръднал; загадъчната усмивка беше непроменена. Разтреперана тя вдигна ръка и я погледна с широко разтворени очи. В ръката ѝ нямаше никаква кама; тя стискаше стебло на златен лотос със смачкани, полегнали върху ожулената ѝ ръка цветове.

Ясмина хвърли лотоса, сякаш беше пепелянка и изпъзля далеч от своя инквизитор. Тя се върна на собствения си подиум, защото за една кралица това беше по-достойно, отколкото да се търкаля на пода в краката на един магьосник и да го гледа страхливо в очакване на отмъщение.

Но господарят не помръдна.

— За онзи, който държи ключа на вселената, цялата материя е една и съща — каза той загадъчно. — За един адепт нищо не е неизменно. По негова воля от стоманата могат да нацъфтят цветове в неназовани градини, на лунна светлина цветята могат да се превърнат в саби.

— Ти си дявол — изрида тя.

— Не, не съм! — засмя се той. — Преди много години съм роден на тази планета. Някога бях обикновен човек и през безбройните ери на моето развитие като адепт аз не съм изгубил всичките си човешки атрибути. Един човек пропит с черните изкуства е по-силен от дявола. Аз имам човешки произход, но господствам над демоните. Ти видя господарите на Черния кръг... ще бъдеш поразена ако научиш, от

какво далечно царство съм ги призовал и от каква съдба съм ги опазил с магическия кристал и със златните змии. Но само аз мога да ги ръководя. Моят глупав Кемша искаше да стане по-велик... Бедният глупак, искаше да разбива материални врати и да се носи през въздуха със своята любовница от хълм на хълм! И все пак, ако не беше унищожен, неговата сила може би щеше толкова да нарасне, че да се равнява на моята.

Той отново се засмя.

— И ти, глупаво същество. Да кроиш планове с един космат вожд на планинско племе да атакуваш Ймша! Това толкова ми харесва, че аз самият бих го предприел, ако се бях сетил, че ще паднеш в неговите ръце. В детинския ти ум прочетох намерение да пуснеш в ход женските си хитрини, за да постигнеш целта си. Но въпреки цялата си глупост ти си жена, която не е за пренебрегване. Смятам да те задържа за моя робиня.

При тези думи потомката на хиляда горди императори ахна от срам и гняв.

— Как се осмеляваш!

Подигравателният му смях я преряза като удар с камшик по голите рамене.

— Толкова ли е трудно кралят да се реши да смачка един червей на пътя? Малка глупачке, не разбираш ли, че кралската ти гордост е за мен като сламка хвърлена във вихрушка? Аз, който съм се наслаждавал на целувките на кралиците на ада! Ти видя как се справям с непокорните!

Изплашена и ужасена девойката се сви върху покрития с кадифе подиум. Светлината стана по-слаба и по-призрачна. Чертите на лицето на господаря потънаха в сянка. В гласа му се появи един нов, по-повелителен тон.

— Никога няма да отстъпя пред теб! — Гласът ѝ трепереше от страх, но в него прозвуча решителност.

— Ще отстъпиш — отговори той с ужасяваща убеденост. — Страхът и болката ще те вразумят. Ще те бичувам с ужас и с мъка, докато не изтръгна от теб и последната капка издръжливост, докато не станеш мека като восък, който се огъва и моделира в ръцете ми по мое желание. Ще се научиш на такава дисциплина, каквато не познава никоя смъртна жена, докато и най-малкото ми желание не се превърне

за теб в неотменима воля на боговете. Но най-напред, за да смиря своята гордост, ще те върна назад в миналите векове, за да изживееш всички форми, през които си преминала. Ай, йл ла кхоса!

При тези думи сенчестата стая заплува пред изплашения поглед на Ясмина. Косата ѝ се изправи, езикът ѝ се залепи за небцето. Някъде прозвуча дълбок, зловещ тон. Драконите върху гоблените засветиха със синя светлина, после избледняха. Слабата светлина отстъпи на мека, плътна тъмнина, която пулсираше със странни лъчи и която почти можеше да се докосне. Тя не виждаше господаря. Не можеше нищо да види. Имаше странното усещане, че стените ѝ таванът са се отдръпнали неизмеримо далеч от нея.

После нещо започна да присветва в тъмнината като светулка. Ритмично и все по-бързо светваше и угасваше, докато се превърна в златно кълбо, чиято светлината започна да се разширява, да се засилва и да побелява. Неочаквано кълбото се пръсна, обсипвайки тъмнината с бели искри. Те не осветиха сенките, но като фон на пейзаж остана слабо светене, което разкри тънък тъмен ствол, излизащ нагоре от покрития със сянка под. Под учудения поглед на момичето на ствола се появиха дръжки и широки листа, цъфнаха големи, черни, отровни цветове, които се издигаха над свитото ѝ върху кадифето тяло. Стаята се изпълни с тънък аромат. Пред очите ѝ израсна ужасната фигура на черен лотос, който расте, в забранените, обитавани от духове джунгли на Китай.

Широките листа жузаха изпълнени със зловещ живот, цветове, сякаш съзнателни същества се накланяха и олюляваха на меките си дръжки като змии. На фона на непроницаемата тъмнина те се извисяваха над нея гигантски, черни, видими по някакъв свръхестествен начин. Умът ѝ се замая от упоиващия аромат и тя се опита да изпъзни от подиума. Той като че ли се накланяше под невъзможен тегъл и тя се хвана за него. Изпищя от ужас и се вкопчи в кадифето, но чувстваше как то безмилостно се изплъзва из пръстите ѝ. Ясмина беше трептящ от чувствителност атом, гонен от буреносен вятър през черна, ревяща, ледена пустош. Този вятър заплашваше да изгаси слабия пламък на нейния живот като свещ, духната от буря.

После настъпи период на сънлив импулс и движение, когато атомът, в който се беше превърнала се смеси и се съедини с милиардите други атоми от кипящото бласто на първично зараждащия се живот,

премина през различни форми, докато накрая се превърна в съзнателна личност и тръгна по безкрайната спирала на превъплъщенията.

Сред мъглата на ужаса тя отново изживя всичките си по-раншни състояния, премина отново през всичките си телесни форми, които бяха носили нейното „аз“ през различните епохи. Мина по дългия, тежък жизнен път, който се простираше далеч зад нея в безпаметното минало. Назад, отвъд тъмните зори на времето, тя се свиваше разтреперана от ужас, преследвана от диви зверове в праисторическите джунгли. Облечена в животинска кожа, газеше в дълбоките до кръста оризища, бореше се с граещите водни птици за скъпоценните зърна. Тя теглеше с волове заострен кол през твърдата земя, прекарваше безкрайни часове наведена над тъкачния стан в селската колиба.

Ясмина виждаше оградени с крепостни стени градове да горят и бягаше с писък пред убийци. Олюляваше се гола и окървавена по изгарящи пясъци, влачеха я завързана за конете на търговци на роби, позна натиска на горещи, жестоки ръце върху страдащата плът, срама и мъката на бруталното изнасилване. Тя пиця под ударите на камшик, стена върху колелото за изтезания. Бори се срещу ръцете, които неумолимо притискаха главата ѝ към ешафода.

Тя изпита родилните мъки и горчивината от любовната изневяра. Изстрада всички злочестини и несправедливости, причинявани от мъжете на жената през вековете изтърпя всички злини и злоби причинени от жена на жена. И като удар от огнен камшик беше съзнанието, което запази за своето посвещение като деви. Тя беше всички жени, които някога е била и все пак в своето разбиране беше Ясмина. Съзнанието за това не беше се изгубило в родилните мъки на превъплъщението. Тя беше едновременно и гола робиня, пълзяща под ударите на камшика, и гордата деви на Вендия. И тя страдаше не само както страда една робиня, но като Ясмина, за чиято гордост камшикът беше като нажежена до бяло дамга.

В летящия хаос един живот се сливаше с друг, всеки със своя товар от злочестини и мъка, докато като в просъница чу собственият си глас да крещи непоносимо, да ехти през вековете като продължителен вик на страдание.

Събуди се върху покрития с кадифе подиум в мистичната стая.

В призрачната сива светлина тя отново видя завитата с наметало загадъчна фигура. Закачулената глава беше наклонена, високите рамене неясно оформени в полумрака. Ясмина не можеше да види ясно подробностите, но качулката, където беше кадифената шапка, предизвика у нея някакво смътно безпокойство. Докато гледаше я обзе неясен страх, от който езикът ѝ се залепи за небцето — едно усещане, че тихо седящият на черния подиум не е господарят.

Фигурата се размърда и се изправи. Надвеси се и протегна към нея дългите си, в широки черни ръкави ръце. Ясмина се бореше с тях мълчаливо, изненадана от твърдостта им. Закачулената глава се наведе към обрнатото ѝ настрана лице. И тя изпищя от мъчителен страх и отвращение. Но дългите ръце сграбчиха гъвкавото ѝ тяло. От закачулената глава гледаше лицето на смъртта и на разрухата — като гниещ пергамент върху покрит с мухъл череп.

Ясмина отново изпищя, а когато нетърпеливите, усмихващи се челюсти се наведоха към нейните устни, тя изгуби съзнание...

9.

ЗАМЪКЪТ НА МАГЪОСНИЦИТЕ

Слънцето се беше извисило над върховете на Химелийските планини. В подножието на дълъг склон спря група коне и погледна нагоре. Високо над тях се издигаше каменна кула. Зад нея близко до линията, където започваше снегът на върха на Ймша се извисяваха и блестяха стените на големия замък. Във всичко това се чувстваше нещо нереално — виолетови склонове се издигаха до фантастичен, отдалече приличен на играчка замък с блестящ леденостуден връх над него.

— Ще оставим конете тук — измърмори Конан. — По-безопасно е да се изкачим пеша на този предателски склон. Освен това, конете са изморени.

Той слезе от черния жребец, който стоеше с отпусната глава. Бяха яздили цяла нощ, хапвайки в движение от запасите в дисагите и спирайки само за почивка на конете.

— В първата кула са настанени последователите на черните магьосници — каза Конан. — Поне така говорят хората-пазачи на своите господари... по-малки магьосници. Докато се изкачваме те няма да бездействат.

Керим Шах вдигна глава нагоре към планината, после се обърна и погледна пътя, по който бяха дошли. Бяха се изкачили високо в Ймша, под тях се простираше огромната шир на по-малки върхове и канари. Между тези планински лабиринти туранийците напразно бяха търсили нещо, което да подсказва за присъствие на хора. Очевидно през нощта афгулийските преследвачи са изгубили следите на своя вожд.

— Тогава да тръгваме.

Завързаха уморените коне за тамарисковите храсти и без по-нататъшни коментари се заизкачваха по склона. Нямаше никакви укрития. Склонът беше гол, осеян с камъни, но недостатъчно големи, за да се скрие човек. Ала нещо друго се беше скрило зад тях.

Групата не беше изминала и петдесет стъпки, когато иззад един камък изскочи ръмжащо животно — мършаво свирепо куче от тези, които се въдят в планинските села. Очите му горяха, от челюстите му капеше пяна. Конан водеше трупата, но то не го нападна, а се стрелна покрай него и скочи върху Керим Шах. Тураниецът отскочи настрана и голямото куче налетя върху иракзаеца. Мъжът извика и вдигна нагоре разкъсаната си от зъбите на звяра ръка. В следващия миг половин дузина извити саби насякоха животното. Въпреки това докато буквално не беше направено на парчета страхотното същество не преустанови усилията си да ухапе и разкъса нападателите.

Керим Шах превърза пострадалата ръка на боеца, погледна го втренчено и после се обърна, без да продума. Той се присъедини към Конан и те продължиха мълчаливо да се изкачват.

Не след дълго Керим Шах каза:

— Странно е да срещнем селско куче на това място.

— Тук няма мърша — изсумтя Конан.

И двамата се обърнаха към ранения боец, който вървеше подир тях сред другарите си. На тъмното му чело блестеше пот, дръпнатите му устни разкриваха болезнена гримаса. После и двамата отново погледнаха към каменната кула над тях.

По възвишенията лежеше сънна тишина. На кулата, както и на странната пирамидална постройка зад нея, нямаше никакви признаци на живот. Но мъжете, които се катереха нагоре бяха напрегнати като хора, които вървят по ръба на кратер. Керим Шах свали от гърба си тежкия туранийски лък, който убиваше от петстотин стъпки, а иракзайците стиснаха в ръце по-леките си, но не по-малко смъртоносни лъкове.

Още не бяха стигнали на разстояние един изстрел от кулата, когато без предупреждение нещо падна от небето. То мина толкова близо до Конан, че той почувства вятъра от спускащите се крила. Един иракзаец залитна и падна, а от прерязаната му шийна вена бликна кръв. Един ястреб с криле като полирана стомана, с извита като ятаган човка, от която капеше кръв, се издигна нагоре, когато тетивата на лъка на Керим Шах звънна. Птицата полетя като камък надолу към земята, но никой не видя какво стана с тялото.

Конан се наведе над жертвата от атаката, но мъжът вече беше мъртъв. Всички мълчаха. Нямаше смисъл да се коментира фактът, че

никога досега никой не беше чул ястреб да напада човек. Силна ярост започна да измества фаталната летаргия в душите на иркзайците. Косматите пръсти сложиха стрели на тетивата и мъжете, загледаха отмъстително към кулата, чиято тишина започна да ги дразни.

Следващата атака дойде бързо. Всички я видяха — една праханка от пушек, която се отдели от кулата и започна да се търкаля по склона към тях. Подир нея се появиха и други. Те изглеждаха безопасни, просто кълба от облачна пяна, но Конан отскочи настрана, за да избегне контакта с първата. Зад него един от иракзайците удари със сабята си нестабилната маса. Мощен взрив разтърси планинския склон. Последва ослепителен пламък, след това гъбата изчезна, а от прекалено любопитния войн остана само куп овъглени и почернели кости. Изпечената ръка още стискаше дръжката от слонова кост, но острието на сабята го нямаше — беше се разтопило от ужасната топлина. Другите мъже, които стояха почти до жертвата, не бяха пострадали, освен дето бяха зашеметени и полуослепени от неочаквания пламък.

— Не се докосвайте до сабите! — извика Конан. — Пазете се... отново идват!

Склонът над тях почти изцяло беше изпълнен с търкалящи се сфери. Керим Шах опъна лъка си и изпрати една стрела в облакообразната маса пред него и кълбото се спуска като мехурче, изхвърляйки пламък. Хората му последваха неговия пример и следващите минути по планинския склон се разрази гръмотевична буря, а мълниите тряскаха и изливаха водопади от огън. Когато стрелбата престана, в колчаните на бойците бяха останали съвсем малко стрели.

Навъсени те продължиха да се изкачват по овъгления, почернял, склон, където от експлозиите на дяволските бомби на места голите скали се бяха превърнали в лава.

Сега, почти на един изстрел разстояние от смълчаната кула, бойците се разгърнаха в боен ред, готови за всякакъв ужас, който може да ги сполети.

На кулата се появи фигура и повдигна дълъг десет стъпки бронзов рог. Неговият пронизителен рев прозвуча над склоновете като тръбите от Деня на страшния съд. А после започна да се чува ужасен

говор. Земята се затресе под краката на нашествениците. От подземните глъбини се разнесе тътнеж и бумтене.

Иракзайците пицяха, олюляваха се като пияни по тресящия се склон, а Конан със светнали очи се втурна дръзко нагоре, с нож в ръка, право към вратата на стената на кулата. Над него големият рог ехтеше и бумтеше с животински присмех. И тогава Керим Шах опъна тетивата на мощния си лък и стреля.

Само тураниец може да стреля така. Ревът на рога неочаквано престана и на негово място се чу тънък, пронизителен писък. Фигурата със зеления тюрбан се олюля, хвана дългата стрела, която трепереше забита в гърдите му и после се преметна тежко през парапета. Големият рог падна върху наъбената стена и провисна несигурно. Друга фигура, загърната в наметало, се спусна да го хване, пицейки от ужас. Отново извъняха тетивата на туранийския лък. Отново му отговори предсмъртен вой. Падайки, вторият последовател закачи рога с лакът, бутна го от парапета и той се разби на скалата под кулата.

Конан премина разстоянието до кулата с такава главоломна бързина, че преди ехото от това падане да заглъхне, той удряше със сабята си по вратата. Предупреден от своя първичен инстинкт, Конан неочаквано се отдръпна, точно когато отгоре се изсипа разтопено олово. Веднага се върна отново на мястото си, удряйки по вратата с удвоена ярост. Беше възбуден от факта, че враговете му прибягваха към земни оръжия. Магията на последователите беше ограничена. Техните магьоснически сили също можеха да се изчерпят.

Керим Шах бързаше нагоре по склона, а неговите планинци го следваха наредени във форма на полумесец. Докато тичаха, те стреляха, а стрелите им се разбиваха в стените или свода над парапета.

Тежката порта от тиково дърво отстъпи пред атаката на кимериеца и той надникна в кръгла стая, от която нагоре се виеше стълбище. На отсрещната страна на стаята зееше врата, през която се разкриваше отсрещния планински склон и гърбовете на дузина оттеглящи се фигури в зелени наметала.

Конан изрева, направи крачка навътре, но вродената му предпазливост го накара да отскочи назад. В същия миг на мястото, където беше стоял по-рано падна огромен каменен блок. Викайки следващите го бойци, той се спусна около кулата.

Последователите бяха изтеглили първата си защитна линия. Когато заобиколи кулата, Конан видя зелените им наметала да се мяркат в планината пред него. Той се спусна да ги догони, дишайки тежко от жажда за мъст, следван от Керим Шах и иракзайците, чийто фатализъм беше отстъпил пред временния триумф и те стреляха и виеха като вълци при преследване.

Кулата стоеше на по-ниския край на тясно плато, чийто склон едва се виждаше. Стотина стъпки по-нататък платото изведнъж свършваше до бездънна, бездна. Последователите очевидно бяха наскочили в тази бездна с най-голяма скорост. Техните преследвачи видяха зелените им наметала да се развяват и да изчезват надолу.

Секунди по-късно те самите стояха на края на този голям ров, който ги делеше от замъка на Черните магьосници. Клисурата, дълбока петстотин и широка около четиристотин стъпки имаше отвесни стени и очевидно ограждаше планината, тъй като се простираше в двете посоки, а край не се виждаше. В нея от стена до стена блещукаше и трепкаше странна прозрачна мъгла.

Конан погледна надолу и изсумтя. Далеч под него по светещото дъно, което блестеше като полирано сребро видя телата на облечените в зелени наметала последователи. Очертанията им трептяха и бяха неясни като гледани под вода. Вървяха един след друг към отсрещната стена.

Керим Шах сложи стрела на тетивата и стреля. Но когато удари в мъглата, която изпълваше бездната, стрелата изглежда изгуби инерцията и посоката и се отклони от направлението си.

— Ако те са слезли долу, ние също можем да слезем! — изръмжа Конан, докато Керим Шах гледаше учуден подир стрелата си. — Тук ги видях за последен път...

Гледайки внимателно надолу той видя далеч на дъното на бездната нещо да блести като златна нишка. Последователите изглежда следваха тази нишка и тогава той неочаквано си спомни загадъчните думи на Кемша: „Следвай златната жилка!“ Както беше клекнал, на самия край, под ръката му, той я намери — тънка жилка от блестящо злато, простираща се от оголената скала в края надолу през сребърното дъно. Намери и нещо друго, което, поради необичайното отражение на светлината, досега беше невидимо за него. Златната жилка следваше

тесен скат с изсечени в него стъпала, който се спускаше надолу по урвата.

От тук са слезли последователите — изръмжа той към Керим Шах. — Те не са адепти, за да прелетят по въздуха! Ние ще ги последваме...

В този момент мъжът, който беше ухапан от дивото куче, изкрещя ужасно и скочи към Керим Шах скърцайки със зъби, а от устата му течеше пяна. Тураниецът отскочи бързо като котка настрана, а полуделият човек полетя с главата надолу в пропастта. Другите мъже се спуснаха към бездната и го загледаха учудено. Лудият не падна като камък. Той плуваше бавно надолу през розовата мъгла, сякаш потъва в дълбока вода. Крайниците му се движеха като на човек, който плува, лицето му беше червено и изкривено повече, отколкото на луд. Долу, на блестящото дъно тялото му най-после се спря и остана да лежи неподвижно.

— В тази бездна витае смъртта — промърмори Керим Шах, отдръпвайки се от розовата мъгла, която трептеше почти до краката му. — Сега накъде, Конан?

— Напред! — отговори мрачно кимериецът. — Тези последователи са хора. Щом тя не убива тях, няма да убие и мен.

Той пристегна колана си, а ръцете му докоснаха пояса от Кемша. Конан се намръщи, после мрачно се усмихна. Беше забравил за този пояс. И все пак смъртта на три пъти беше минавала покрай него, за да порази друга жертва.

Последователите достигнаха далечната стена и се заизкачваха нагоре като големи зелени буболечки. Останал самичък върху ската, Конан започна внимателно да се спуска. Розовият облак, който се стелеше над бездната, обгърна глезените му. После достигна до коленете, до бедрата, до кръста, до мишниците. Почувства се така, както се чувства човек в гъста мъгла през влажна нощ. Когато мъглата стигна до брадата му, Конан се поколеба за миг, след това се пхна в нея. Дъхът му моментално секна. Целият му въздух излезе и той почувства ребрата си да притискат вътрешностите му. С последни сили се повдигна, борейки се за живота си. Главата му се подаде над повърхността на розовия облак и той пое дълбоко дъх.

Керим Шах се наведе към него, говореше му, но Конан нито го чуваше, нито му обръщаше внимание. Умът му упорито се държеше за

онова, което му беше казал умиращият Кемша, търсеше пипнешком златната жилка и откри, че при слизането се беше отклонил от нея. В ската бяха изрязани няколко реда от стъпала. Заставайки непосредствено над жилката, Конан започна отново да се спуска. Розовата мъгла отново се издигна над него и го погълна. Сега главата му беше под нея, но той продължаваше да вдишва чист въздух. Над себе си видя другарите си да гледат към него. Мъглата трептеше над главата му и правеше чертите на лицата им неясни. Той им махна с ръка да го последват и продължи бързо да се спуска, без да чака, за да се увери дали са тръгнали.

Керим Шах мълчаливо прибра сабята в ножницата си и го последва, а иракзайците, които се страхуваха повече да останат сами, отколкото от ужаса, който може да ги очаква долу, се втурнаха подир него. Всички се държаха за златната жилка, както видяха да прави кимериецът.

По ската се спуснаха на дъното на бездната и тръгнаха по блестящата равнина, стъпвайки по златната жилка, сякаш бяха еквилибристи. Движеха се така, като че ли минаваха по невидим тунел, по който свободно циркулираше свеж въздух. Чувстваха, че смъртта е само на една ръка от тях, но не ги докосна.

С опънати нерви те продължиха да следват жилката по подобен скат на другата стена, по която последователите се бяха изкачили и изчезнали. Не знаеха какво ги очаква между издадените скали, които стърчеха като устна над бездната.

С ножове в ръце там ги посрещнаха облечените в зелени наметала последователи. Може би те бяха достигнали предела на допустимото отстъпление. Може би стигийският пояс около кръста на Конан бе причина за отслабване на магиите, за тяхното бързо изтощаване. Може би някаква повеля за смърт при неуспех ги беше накарала да скочат от скалите с горящи очи и блестящи ножове, прибягвайки в своето отчаяние материални оръжия.

Там, между канарите, на ръба над бездната, борбата не беше с магьоснически средства. Това беше борба с реални оръжия, където сечеше истинска стомана и бликаше истинска кръв. Където мускулести ръце държаха саби, които се забиваха в потръпваща плът и мъже падаха посечени, за да бъдат стъпкани под краката на биещите се над тях.

Един иракзаец беше посечен между скалите, но последователите бяха в тежко положение — съсичани на части или хвърляни през ръба. Те падаха бавно към сребърното дъно, което блестеше далеч долу.

После завоевателите избърсаха кръвта и потта от челата си и се спогледаха. Конан, Керим Шах и четирима от иракзайците все още бяха на крака.

Те стояха между опасващите края на бездната зъбери, предвиеща се нагоре широка стълба с дузина, широки сто стъпки стъпала и изрязани в зелен, приличен на нефрит материал. Стъпалата извеждаха до широка, непокрита галерия от същия полиран камък, над която един над друг се издигаха етажите на замъка на Черните магьосници. Той изглеждаше като изсечен от самата скала. Архитектурата беше безупречна, но без украса. Многобройните двукрили прозорци бяха със затворени пердета и със спуснати капаци. Нямаше никакъв признак на живот — нито дружелюбен, нито враждебен.

Те се заизкачваха мълчешком, предпазливо, като хора, които влизат в гнездо на змии. Иракзайците бяха онемели, сякаш крачеха към неизбежна гибел. Дори Керим Шах мълчеше. Само Конан изглежда нямаше ясна представа за чудовищното объркване и насилствено откъсване от обичайната мисъл и действие, което предизвика тяхното нахлуване, за безпрецедентното нарушение на традицията. Той не беше човек от Изтока. Беше от онези хора, които, без да се замислят, са готови да влязат в бой с дяволи и магьосници, така както биха се били с човеци.

Конан се изкачи по блестящите стълби, прекоси широката зелена галерия, отиде до голямата, обкована със злато врата от тиково дърво и я отвори. Той огледа горните етажи на пирамидалната структура, която се издигаше над него, протегна ръка към бронзовата издатина, представляваща дръжка на вратата и тогава спря, усмихвайки се мрачно. Дръжката беше с формата на змия, повдигнала глава върху извитата си като дъга шия. Испита усещането, че металната глава ще оживее под ръката му.

С един удар я откърти от вратата. Звънът от бронза върху лъскавия под не намали вниманието му. С върха на ножа си той отметна настрана дръжката и отново се обърна към вратата. Над кулата царуваше пълна тишина. Далеч под тях във виолетовата мъгла се мерзелееха планински склонове. Слънцето блестеше върху покритите

със сняг върхове. Високо над кулата като черна точка в синьото небе се виждаше лешояд. Но за него мъжете пред обкованата със злато врата бяха единственото доказателство за живот — дребни фигурки върху зелена нефритена галерия, застанали на шеметна височина, с фантастична грамада от камък, извисяваща се над тях.

Силен вятър откъм заснежените върхове развя окъсаните им дрехи. Дългият нож на Конан, цепещ дъските от тиково дърво, разбуди планинското ехо. Той продължи да удря, сечейки както полираното дърво, така и металния обков. През издялания отвор Конан погледна във вътрешността — предпазлив и нащрек като вълк. Той видя широка стая, полирани каменни стени без гоблени, покрит с мозайка под без килими. Квадратни, полирани абаносови столове и каменен подиум бяха единствените мебели. В стаята нямаше хора. На отсрещната стена се виждаше друга врата.

— Остави навън часови! — изръмжа Конан. — Аз влизам.

Керим Шах направи знак на един боец и той тръгна към средата на галерията с лък в ръка. Конан влезе в замъка, последван от тураниеца и тримата останали иракзайци. Останалият на пост плюна, изръмжа в брадата си и трепна, когато неочаквано до ушите му достигна тих, подигравателен смях.

Той повдигна глава и видя от горния етаж да слиза клатейки глава висока фигура в черно наметало. Цялото му отношение говореше за пренебрежение и злоба. Бърз като светкавица иракзаецът вдигна лъка си и стреля към завитите с наметалото гърди. Подигравателната усмивка не се промени. Магьосникът изскубна стрелата от гърдите си и я хвърли обратно към стрелеца, но не както се хвърля оръжие, а с пренебрежителен жест. Иракзаецът инстинктивно се отдръпна и вдигна нагоре ръце. Пръстите му стиснаха премятащата се във въздуха стрела.

Изпищя. В ръката му дървената стрела неочаквано оживя. Твърдата ѝ форма омекна в дланта му. Той се опита да я хвърли, но беше късно. С голата си ръка държеше жива змия, а тя бързо се уви около китката му и злобната ѝ, прилична на клин глава се спусна към мускулестата ръка. Той отново изпищя, очите му се разшириха от ужас, лицето му стана мораво. Иракзаецът падна на колене разтърсван от ужасна конвулсия, а после се просна и остана неподвижен.

Още при първия вик мъжете вътре се обърнаха. Конан се спусна бързо към отворената врата, после спря озадачен. За хората зад него изглеждаше, че той напруга сили срещу въздуха. Макар да не виждаше нищо, под ръката си усети хлъзгава, гладка, твърда повърхност и разбра, че входът е затворен с кристален лист. Той виждаше през него иракзаецът да лежи неподвижен върху гладкия като стъкло под на галерията, а от ръката му да стърчи обикновена стрела.

Конан вдигна ножа си и удари, а наблюдаващите бяха слисани като видяха, как ударът му беше спрял видимо по средата на въздуха със силен звън на стомана, която удря в твърд материал. Конан не продължи. Той знаеше, че дори легендарната извита сабя на Амир Курум не може да разбие тази невидима завеса.

Той обясни накратко на Керим Шах проблема и тураниецът вдигна рамене.

— Е, щом като този изход е блокиран, ще трябва да намерим друг. А до тогава пътят ни е напред, нали?

С ръмжене кимериецът се обърна и тръгна през стаята към другата врата с чувство, че прекрачва към гибелта. Когато вдигна ножа, за да удари по вратата, тя тихо се отвори, сякаш по собствена воля. Конан влезе в голяма зала по края с високи стъклени колони. На сто стъпки от вратата започваше широко нефритенозелено стълбище, което се стесняваше към върха подобно на стената на пирамида. Какво имаше отвъд това стълбище, той не можеше да каже. Но между него и блещукащото подножие стоеше странен олтар от блестящ черен кехлибар. Четири големи златни змии бяха сплели опашки около този олтар, а клинообразните им глави стърчаха високо във въздуха насочени по четирите посоки на света. Сякаш бяха омагьосани пазачи на приказно съкровище. На олтара, между дъгообразно извитите шии стоеше само един кристален глобус, пълен с мъгливо, подобно на пушек вещество, в което плуваха четири златни нара.

Гледката разбуди в ума му някакъв неясен спомен. После Конан не обърна повече никакво внимание на олтара, защото на по-долните стъпала стояха четири фигури облечени в черни наметала. Не беше видял кога са дошли. Те просто стояха там високи, мършави приличните им на лешояди глави кимаха в такт, краката и ръцете им бяха скрити в надиплените им дрехи.

Един вдигна ръка и ръкавът се завърна, разкривайки ръката му — изобщо не беше ръка. Мимо волята си, Конан спря по средата на крачката. Беше се срещнал със сила, различаваща се по нещо неуловимо от хипнотизма на Кемша. Не можеше да продължи, но чувстваше, че ако желае, може да се оттегли. Другарите му също спряха. Те изглеждаха по-безпомощни от него, неспособни да се движат в каквато и да е посока.

Магьосникът с вдигнатата ръка посочи към един от иракзайците и той тръгна към него като в транс, с втренчени и неподвижни очи, сабята увиснала на отпуснатата му ръка, Иракзаецът мина покрай Конан и кимериецът протегна ръка да го спре. Конан беше много по-силен от него и при обикновени обстоятелства с голи ръце би могъл да счупи гръбначния му стълб. Но сега мускулестата ръка беше отместена настрана като сламка и иракзаецът продължи напред към стълбището, пристъпвайки с рязко движение като автомат. Стигна до стълбището, вдървено коленичи, наведе глава и подаде сабята си. Магьосникът я взе. Тя блесна нагоре, после падна. Главата на иракзаецът падна от раменете му и удари с тъп звук черния мраморен под. От прерязаните артерии шурна кървав фонтан, а тялото се строполи с широко разперени ръце.

Уродливата ръка отново се вдигна, посочи друг иракзаец и той тръгна вдървено към смъртта си. Ужасната драма се повтори и още едно обезглавено тяло легна на пода до първото.

Когато третият планинец тръгна тежко покрай Конан към своята смърт, кимериецът, с изпъкнали на слепоочията вени от усилие да премине през невидимата бариера, неочаквано усети обединените сили, невидими, но действащи около него. Това усещане дойде без предупреждение, но толкова силно, че той не се усъмни в своя инстинкт. Лявата му ръка неволно се пхна под бакхариотския колан и напипа стигийския пояс. И когато го хвана, той почувства в схвандтите си крайници да се влива нова сила. Волята за живот пулсираше със сила, която се равняваше на изгарящата го ярост.

Третият иракзаец се беше превърнал в обезглавен труп и ужасният пръст отново се вдигаше, когато Конан почувства как невидимата бариера се разби. От устата му се изтръгна свиреп, импулсивен вик и той скочи с експлозивната неочакваност на насъбран гняв. Лявата му ръка като на удавник се хвана за пояса на магьосника,

а дясната стисна дългия нож. Хората на стъпалата не помръдваха. Те наблюдаваха с цинично спокойствие. И да бяха почувствали някаква изненада с нищо не я изразиха. Конан не си позволи да мисли, какво може да се случи, когато се приближи до тях на разстояние, от което можеше да ги достигне с ножа. Кръвта пулсираше в слепоочията му, тъмночервена мъгла плуваше пред очите му. Той изгаряше от желание да убива — да забива ножа си дълбоко в плът и кости, да извива острието в кръв и вътрешности.

Още няколко стъпки и ще стигне до стъпалата, където стояха надсмиващите се демони. Конан пое дълбоко дъх, хвърли се напред и яростта му се удвои. Той се втурна покрай олтара със златните змии, когато през ума му като мълния преминаха загадъчните думи на Кемша: „Счупи кристалната топка!“

Реакцията му беше почти инстинктивна. Изпълнението последва импулса толкова спонтанно, че и най-големият магьосник на века не би имал време да прочете мисълта му и да предотврати неговото действие. Завъртайки се като котка от посоката на устремното си нападение, той удари с ножа кристалната топка. Въздухът моментално затрептя от страхотен гръм — дали от стълбите, от олтара или от самата кристална топка, той не можеше да каже. Ушите му се изпълниха със съскане, когато златните змии, изведнъж оживели се заизвиваха и запълзяха към него. Но Конан действаше с бързината на побеснял тигър. Стоманената вихрушка на сабята му посече отвратителните тела, които се извиваха към него и той отново и отново удари кристалната сфера.

Глобусът се пръсна с шум подобен на гръмотевичен трясък, посипвайки черния мрамор с огнени парченца, а златните нарове, сякаш освободени от плен, изскочиха нагоре към високия таван и изчезнаха.

Безумен, едновременно животински и демонски писък прозвуча в огромната зала. На стъпалата се гърчеха четири облечени с черни наметала фигури, извиваха се в конвулсии, пяна капеше от смъртно бледите им устни. После с един яростен нечовешки вой те замлъкнаха и се вдървиха и Конан разбра, че са мъртви. Той погледна към олтара и парчетата от кристала. Четири обезглавени златни змии все още навити на кълбо стояха край олтара, но сега никакъв чужд живот не оживяваше блестящия метал.

Събореният от някаква невидима сила Керим Шах бавно се надигаше. Той поклати глава, за да отмахне звънтенето от ушите си.

— Чу ли трясъка, когато удари? Когато се пръсна кълбото изтрещя така, сякаш в замъка се разбиха хиляда кристални стъкла. Дали душите на магьосниците не бяха затворени в онези златни глобуси?... Ха!

Конан се обърна, а Керим Шах измъкна сабята си и посочи.

В горния край на стълбището стоеше друга фигура. Наметалото ѝ беше от черно, богато бродирано кадифе. На главата си имаше кадифена шапка. Лицето беше спокойно и не беше грозно.

— Що за дявол си ти? — попита Конан, гледайки към него с нож в ръка.

— Аз съм господарят на Ймша! — Гласът беше ясен като камбанен звън, но в него се чувстваше нотка на жесток смях.

— Къде е Ясмина? — попита Керим Шах.

Господарят се засмя.

— Какво те засяга това, мъртви човече? Толкова бързо ли забрави силата ми, която някога ти дарих, та си дошъл с оръжие в ръка, мой беден глупчо? Смятам да ти взема сърцето, Керим Шах!

Той протегна ръка, сякаш да получи нещо, а тураниецът извика пронизително като човек в предсмъртна агония. Той се олюля като пиян, чу се чупене на кости, разкъсване на плът и мускули, късане на брънките на металната ризница и гърдите му се пръснаха сред дъжд от кръв. През ужасния отвор изхвърча нещо червено, от което капеше кръв и отиде в протегнатата ръка на господаря, подобно на парче желязо, привлечено от магнит. Тураниецът падна на пода и остана да лежи неподвижен, а господарят се засмя и хвърли предмета в краката на Конан — все още туптящо човешко сърце.

С рев и проклетия Конан се втурна към стълбището. От пояса на Кемша той почувства как в него се вля сила и усети безгранична омраза и желание да се бори с ужасната еманация на зло, която го посрещна на стълбището. Въздухът се изпълни с трептяща мъгла и той се хвърли в нея като плувец с наведена глава. С полузаслепените си очи, през извивката на лакътя виждаше като през раздвигана водна повърхност да трептят очертанията на омразното тяло на магьосника.

Напрегнат и измъчен от сили, които не разбираше, Конан почувства, че в тялото му се вля енергия отвън. Въпреки силата на

магьосника и собственото си силно страдание тя неумолимо го тласна напред и нагоре.

Сега беше достигнал до горния край на стълбището. Лицето на господаря плуваше пред него в мъгла. Странен страх засенчваше загадъчните му очи. Конан нагази в мъглата като в прибой, а ножът му като живо същество се стрелна нагоре и нанесе удар. Острият връх раздра наметалото на господаря и той отскочи назад с тих вик. После магьосникът изчезна пред погледа на Конан — изгуби се като спукан мехур. Нещо дълго и вълнообразно се хвърли нагоре по малкото стълбище, което се разклоняваше наляво и надясно от площадката.

Конан се спусна подир него по лявото разклонение, несигурен какво точно беше видял да се издига нагоре. Безумното му настроение заглушаваше ужаса, които се надигаше в подсъзнанието му.

Той се втурна в широкия коридор, с под и стени от полиран нефрит. Нещо дълго и бързо мина пред него и изчезна зад завесата на една врата. От вътре се чу вик на ужас. Този вик му даде крила. Той полетя към завесата и влетя стремително в стаята.

Видя ужасна сцена. В далечния край, върху покрит с кадифе подиум Ясмина пищеше от ужас. Седеше свита от страх, вдигнала за отбрана ръка. Завита на тъмни, лъскави спирали, гигантска змия се беше извила над нея и олюляваше ужасната си глава. С приглушен вик Конан хвърли ножа си.

Чудовището мигновено се обърна и връхлетя върху него като порив на вятър през висока трева. Дългият нож беше пробол врата на змията и цяла стъпка от острието се беше промушило през тялото. Но това изглежда само разлюти гигантското влечуго. Голямата глава се надвеси над лицето на мъжа, после се стрелна надолу с широко отворена уста, от която капеше отрова. Конан беше измъкнал от пояса си камата и когато главата се спусна към него, замахна. Върхът прободя долната челюст, премина през горната и ги прикова една към друга. В следващия момент голямото тяло се обви около кимериеца, сякаш змията, неспособна да използва зъбите си, се опитваше да го унищожи със силата на тялото си.

Лявата ръка на Конан беше здраво пристегната от пръстените, които можеха да чупят кости, но дясната беше свободна. Разкрачвайки се, за да запази равновесие, той протегна напред дясната си ръка, хвана дръжката на дългия нож, забит във врата на змията, и го измъкна сред

порой от кръв. Интуитивно и с интелигентност, която надвишаваше животинския й ум, змията сякаш се досети за намерението му и се заизвива и гърчи, опитвайки се да стегне с мощното си тяло дясната ръка. Но с бързината на светкавица дългият нож се вдигна и спусна, отсичайки половината от гигантското тяло на влечугото.

Преди да успее да замахне втори път, големите жилави пръстени на змията се свлякоха от него и звярът се повлече по пода, пръскайки кръв от ужасните си рани. Конан скочи и замахна, но силният удар мина през въздуха, тъй като змията се дръпна от него и удари тъпия си нос в паравана от сандалово дърво. Един от секторите на паравана се изви навътре, дългото, кървящо тяло се промуши през него и изчезна.

Конан моментално атакува паравана. С няколко удара той го разцепи на парчета, погледна през отвора и видя тъмна ниша. Там нямаше свито на колело никакво ужасно чудовище. На мраморния под се виждаше кръв, а кървава следа водеше до една тайнствена сводеста врата. Следите бяха от стъпки на бос човек...

— Конан! — Той бързо се обърна и точно на време, за да хване в ръце деви, която се беше втурнала през стаята към е отчаяна прегръдка, почти изпаднала в истерия от ужас, благодарност и облекчение.

От случилото се Конан беше напрегнат до краен предел. При друг случай прегръдката му би я накарала да се възмути, но сега, когато притисна устните си в нейните, Ясмина не се възпротиви. Деви беше изчезнала и беше останала жената. Тя затвори очи и погълна с цялата жажда на пренебрегваната страст неговите горещи, незаконни целувки.

— Знаех, че ще дойдеш да ме изведеш оттук — прошепна тя. — Ти не би ме оставил в бърлогата на тези дяволи.

Думите й неочаквано му припомниха положението, в което се намират. Той вдигна глава и се послуша. Над замъка на Ймша царуваше тишина, но в нея се таеше заплаха. Заплаха дебнеше от всеки ъгъл, промъкваше се невидима иззад всяка завеса.

— Най-добре е да се махаме, докато е време — промърмори той. — Тези рани са достатъчни, за да убият всеки обикновен звяр или човек, но един магьосник има цяла дузина животи. Отнемеш ли му един, той се измъква като осакатена змия, за да поеме нова отрова от някакъв друг магически източник.

Той вдигна момичето и го понесе на ръце като дете. Излезе от блестящия нефритов коридор и целият нащрек се спусна надолу по стълбите.

— Срегнах господаря — прошепна тя, притискайки се към него разтреперана. — Той направи магии да пречупи волята ми. Най-ужасно беше когато един разпадащ се труп ме хвана в ръцете си... Припаднах и не знам колко дълго лежах като мъртва. Малко след като дойдох в съзнание чух долу звуци от борба и викове, и тогава през завесите допълзя онази змия... ах! — Тя потрепери при спомена за този ужас. — По някакъв начин разбрах, че това не е илюзия, а истинска змия, която искаше да ми вземе живота.

— Най-малкото не беше сянка — отвърна загадъчно Конан. — Той знаеше, че е победен и е предпочел да те убие, вместо да допусне да бъдеш освободена.

— Какво имаш предвид, като казваш той! — попита Ясмина разтревожена и се притисна в него възклиствайки и забравяйки въпроса си. Беше видяла труповете на магьосниците в подножието на стълбището. Бяха отвратителни. Те лежаха изкривени и сгърчени, ръцете и краката им открити и при тази гледка Ясмина стана смъртно бледа. Скри лицето си в силното рамо на Конан.

ЯСМИН И КОНАН

Конан мина бързо през залата, прекоси другата стая и отиде до вратата, през която беше влязъл в галерията. Тогава видя, че подът е осеян с малки, блестящи парченца. Кристалният лист, който покриваше входа беше разбит на парчета и той си спомни трясъка, при разбиването на кристалния глобус. Конан вярваше, че в този момент бяха счупени всички кристални предмети в замъка и някакъв неясен инстинкт или мъчно разбираемо кътче на паметта му припомни истината за чудовищната връзка между господарите на Черния кръг и златните нарове. Той почувства как космите на гърба и на врата му настръхват и престана да мисли по този въпрос.

Когато излезе от зелената нефритена галерия, въздъхна с облекчение. Оставаше му да пресече клисурата, но тогава поне щеше да вижда блясъка на покритите със сняг върхове и дългите склонове, които се спускат в далечната синя мъгла.

Иракзаецът лежеше там, където беше паднал — едно грозно петно върху гладката като стъкло повърхност. Докато се спускаше по виещата се пътека, Конан се изненада от положението на слънцето — още не беше преминало през зенита, а на него му се струваше, че са минали часове, откакто беше влязъл в двореца на черните магьосници.

Почувства силно желание да побърза. Не беше сляпа паника, а инстинкт за нарастваща заплаха зад гърба му. Не каза нищо на Ясмина, а тя изглеждаше доволна да стои сгушена, притиснала тъмната си глава до силните му гърди, да чувства сигурната прегръдка на железните му ръце. Той спря за миг на края на пропастта и се намръщи. Мъглата долу вече нямаше розов оттенък и блясък. Беше тъмносива, призрачна като живота, който трепка несигурно в ранен човек.

Далеч долу дъното искреше като полирано сребро и златната нишка блестеше все така ясно. Конан премести Ясмина на рамото си, тя се отпусна покорно и той започна да се спуска. Бързо слезе от ската

и заприпка през ехтящото дъно. Беше убеден, че се надбягват с времето, че техните шансове за оцеляване зависят от пресичането на тази клисура преди ранените господари на замъка отново да възвърнат достатъчно силите си, за да пуснат срещу тях някоя друга смъртоносна заплаха.

Когато премина по отсрещния скат и се изкачи на билото, той въздъхна облекчено и свали Ясмина от рамото си.

— Оттук ще вървиш — каза ѝ Конан. — Целият път върви надолу по хълма.

Тя погледна крадешком отвъд бездната към блестящата пирамида, която на фона на снежния склон се извисяваше като цитадела на тишината и безсмъртното зло.

— Конан от Гхор, ти магьосник ли си, та можа да победиш черните магьосници на Ймша? — попита Ясмина, докато слизаха по хълма той я беше прихванал със силната си ръка през гъвкавия кръст.

— Не съм, но ми помогна поясът на Кемша, който ми даде, преди да умре — отговори Конан. — Да, намерих го по пътя. Необичаен е, когато имам време ще ти го покажа. Срещу някои магии беше слаб, но срещу други беше много силен, а и един добър нож е винаги от голяма помощ.

— Но ако поясът ти е помогнал да победиш господаря — възрази тя, — защо не е помогнал на Кемша?

Той поклати глава.

— Може ли да каже някой? Кемша беше роб на господаря. Може би това е отслабило неговата магия. Над мен господарят нямаше такава власт, каквато е имал над Кемша. И все пак аз не мога да кажа, че съм го победил. Той отстъпи, но аз имам чувството, че отново ще се срещнем с него. Сега искам да бъдем колкото се може по-далеч от неговата бърлога.

Конан почувства облекчение, когато намери конете, където ги беше оставил — завързани за тамариските. Той бързо ги отвърза и се качи на черния жребец, мятайки момичето пред себе си. Другите ги последваха, освежени от почивката.

— А сега накъде? — попита тя. — Към Афгулистан?

— Не точно сега! — Конан се усмихна сурово. — Някой... може би комендантът... е убил седмината ми вождове. Моите глупави хора

смятат, че аз имам нещо общо с това и ако не успея да ги убедя в обратното, ще ме преследват като ранен чакал.

— Тогава какво ще стане с мен? Ако вождовете са мъртви, аз съм безполезна като заложница. Ще ме убиеш ли, за да отмъстиш за тяхната смърт?

Той я погледна с пламтящи очи и се засмя на предположението ѝ.

— Хайде да отидем на границата — каза Ясмина. — Там ти ще бъдеш в безопасност от афгулийците...

— Да, на вендиянската бесилка.

— Аз съм кралица на Вендия — напомни му тя с нотка на старото си високомерие. — Ти спаси живота ми, за което ще получиш награда.

Макар че Ясмина беше далеч от подобна мисъл, Конан изръмжа недоволено.

— Запази щедростта си за своите градски кучета, принцесо! Ако ти си кралица на равнините, аз съм владетел на планините и няма да те заведа и на една крачка до границата!

— Но ти ще бъдеш спасен... — започна тя объркано.

— И ти отново ще бъдеш деви — прекъсна я той. — Не, момиче. Предпочитам те такава, каквато си сега — жена от плът и кръв, яздеща на лъка на седлото ми.

— Не можеш да ме задържиш на сила! — извика тя. — Ти не можеш...

— Погледни и разбери! — посъветва я той начумерено.

— Ще платя огромен откуп...

— По дяволите твоя откуп! — отвърна той грубо, а ръцете му стиснаха здраво гъвкавото ѝ тяло. — Кралството на Вендия не може да ми даде нищо, което да желая повече от теб. Аз те отвлякох, рискувайки главата си. Ако твоите царедворци искат да те върнат, нека дойдат в Зейбар и се бият за теб.

— Но ти сега нямаш хора! — възрази тя. — Теб те преследват! Как ще запазиш моя живот, когато трябва да спасяваш собствения си?

— Все още имам приятели из планините — отговори Конан. — Има един вожд на куракзайците, който ще те пази, докато аз се оправям с афгулийците. Ако те не ме искат, всемогъщи Кром! Ще отида на север с теб в степите на казаците. Преди да сляза на юг, бях

хетман сред свободните хора. Ще те направя кралица на Запорожката река!

— Но аз не мога — възрази Ясмина. — Ти не трябва да ме държиш...

— Ако идеята ти е толкова противна — попита той, — защо отдаваш с такова желание устните си?

— Една кралица също е човек — отговори тя и се изчерви. — Но тъй като съм кралица, аз трябва да се грижа за моето кралство. Не ме отнасяй в чужда страна. Върни се във Вендия заедно с мен!

— Ще ме приемеш ли за крал? — попита той язвително.

— Е, съществуват традиции... — заекна тя, а той я прекъсна със силен смях.

— Да, цивилизовани традиции, които не ще ти позволят да постъпиш както желаш. Ти трябва да се омъжиш за някой престарял крал от равнините, а аз мога да си тръгна със спомена за няколкото откраднати от устните ти целувки. Ха!

— Но аз трябва да се върна в моето кралство! — повтори тя безпомощно.

— Защо? — попита гневно Конан. — За да триеш задника си на златните тронове и да слушаш хвалебствията на самодоволно усмихващи се глупаци в кадифени дрехи? Каква ти е ползата от това? Слушай, аз съм роден в кимерийските планини, където хората са варвари. Бях наемен войник, пират, казак и още сто други неща. Кой крал е бродил из страните, водил е битки, любил е жени и е спечелил плячката, която аз имам? — Аз дойдох в Гулистан да събера орда и да ограбя кралствата на юг — между тях и твоето. Да стана вожд на афгулийците беше само началото. Ако мога да ги спечеля на своя страна, за една година ще имам зад себе си дузина племена. Но дори да не успея, ще се върна в степите, за да ограбвам заедно с казаците туранийските граници. И ти ще дойдеш с мен. По дяволите твоето кралство. Те сами са се грижили за себе си преди ти да си била родена.

Тя лежеше в ръцете му, гледаше го, а в душата ѝ се водеше решителна борба. Почувства силата на безразсъдното желание, което беше и негово, и което той беше предизвикал. Но над нея тежеше наследството от хиляди поколения монарси.

— Не мога! Не мога! — повтори тя безпомощно.

— Нямах никакъв избор — увери я той. — Ти... какво по дяволите!

Зад гърба си бяха оставили няколко, мили и язدهа покрай високия хребет, който разделяше две дълбоки долини. Изкачиха се на едно високо било, откъдето можеха да погледнат в долината от дясната им страна. Там се водеше бой. Вятърът духаше откъм тях и отвяваше шума от битката, но въпреки това далеч отдолу се чуваха удари на стомана и чаткане на копита.

Слънцето осветяваше върховете на копия и островърхи шлемове. Три хиляди облечени в ризници конници гонеха пред себе си разкъсана група от ездаци с тюрбани на главите, които бягаха и ръмжаха. Те отвърщаха на ударите като подгонена глутница вълци.

— Туранийци! — промърмори Конан. — Ескадрони от Секундерам. Какво, по дяволите, търсят тук?

— Кои са мъжете, които преследват? — попита Ясмина. — И защо се бият толкова упорито? Те не могат да издържат срещу такова неравенство.

— Петстотин от моите луди афгулийци — изръмжа той, гледайки намръщено към долината. — Попадали са в капан и те го знаят.

Долината наистина беше без изход. Тя се стесняваше до бездна с високи стени, отваряща се по-нататък в кръгла котловина, изцяло заобиколена с високи непристъпни зъбери.

Тюрбанлиите ездаци бяха притиснати към бездната, защото нямаше къде другаде да отидат и те продължаваха неохотно под дъжда от стрели и вихрушката от саби. Ездачите с шлемове на главите ги преследваха, но не ги притискаха много безразсъдно. Те познаваха отчаяната ярост на планинските племена, а знаеха също, че жертвите им са в капан, от който няма изход. Бяха разбрали, че това са афгулийци и искаха да ги обкръжат и да ги принудят да се предадат. За целта, която преследваха им бяха необходими заложници.

Техният емир беше човек на решението и инициативата. Когато достигна Гурашахската долина и не намери нито водачи, нито емисари да го чакат, той продължи напред, доверявайки се на собственото си познаване на страната. По целия път от Секундерам той се би, а планинците си лижеха раните по сгушените между скалите села. Той знаеше, че съществува голяма вероятност нито той, нито някой от копиеносците му с шлемове на главата отново да минат през портите

на Секундерам, защото сега зад гърба му ще останат племената, но беше решен да изпълни заповедта на всяка цена като отнеме от афгулийците деви Ясмина и да я закара като пленница в Секундерам или, ако това е невъзможно, да отсече главата ѝ преди сам да падне мъртъв.

Разбира се, наблюдателите от билото не знаеха нищо от това. Но Конан се въртеше неспокойно.

— Защо, по дяволите, са допуснали да влязат в клопка? — питаше се той. — Знам какво правят те по тези места... преследват мен, кучетата! Навират се във всяка долина... и са се оказали в клопка, преди да разберат. Бедните глупаци! Организируют отбрана на нова линия в клисурата, но няма да могат да се задържат дълго. Когато туранийците ги отблъснат назад в котловината, там ще ги избият като на шега.

Шумът, който достигаше отдолу нарасна. Биейки се отчаяно в тесния проход, афгулийците за известно време задържаха защитените с ризници ездаци, които сега бяха хвърлили всичките си сили срещу тях.

Конан се намръщи заплашително, опипвайки дръжката на ножа си и накрая отсече:

— Деви, трябва да слеза при тях. Ще намеря място, където да се скриеш докато се върна. Ти говори за твоето кралство... е, аз не претендирам, че гледам на тези космати дяволи като на мои деца, но в края на краищата такива, каквито са, те са мои поддръжници. Един вожд никога не трябва да изоставя своите поддръжници, дори и те преди това да са го изоставили. Те мислеха, че са прави, като ме изритаха... По дяволите, те няма да ме изгонят! Аз все още съм вожд на афгулийците и ще го докажа! Мога да слеза без кон в клисурата.

— А какво ще стане с мен? — попита тя. — Ти ме отдели насила от моите хора. Ще ме оставиш ли сега да умра самичка сред планините, докато ти слизаш долу, за безсмислена саможертва?

Вените му се издуха от борбата на собствените му емоции.

— Това е вярно — промърмори той безпомощно. — Само Кром знае какво мога да направя.

Тя обърна леко глава, а на красивото ѝ лице се появи странно изражение.

— Слушай! — извика тя. — Слушай!

До ушите им достигна далечен сигнал на тръба. Те погледнаха към дълбоката долина отляво и видяха в далечния ѝ край блясък на стомана. Дълга редица от копия и полирани шлемове блестеше на слънчевата светлина.

— Конниците на Вендия! — извика, тя ликуващо.

— Хиляди конници! — промърмори Конан. — Много отдавна кшатрианска войска не е навлизола толкова навътре в планините.

— Мен търсят! — отвърна тя. — Дай ми коня си! Ще отида при бойците си! От лявата страна хребетът не е толкова стръмен и ще мога да стигна до дъното на долината. Ти иди при хората си и им помогни да се задържат още малко. Аз ще поведя моите конници в долината откъм горния край и ще нападнем туранийците! Ще ги притиснем като в менгеме! Бързо, Конан! Ще пожертваш ли хората си заради, собственото си желание?

Очите му излъчваха изгарящия глад на степите и студения блясък на горите, но той поклати глава, скочи от жребеца и остави юздата в ръцете ѝ.

— Ти спечели! — изсумтя той. — Препускай надолу като дявол!

Тя обърна коня към левия склон, а той затича по хребета, докато достигна дългата шумна клисура, в която се водеше бой. Конан се запуска надолу като маймуна, вкопчвайки се в издатини и пукнатини, за да падне най-после, с краката напред, сред битката, която се водеше в началото на дефилето. Саби свистяха и звънтяха около него, коне се изправяха на задните си крака и тъпчеха с предните, шлемове с пера се поклащаха между подгизнали от кръв тюрбани.

Конан удряше и виеше като вълк. Хвана една позлатена юзда и избягвайки удара на ятагана, заби дългия си нож нагоре между ребрата на ездача. В следващия миг беше на седлото, крещейки свирепи заповеди на афгулийците. За момент те го гледаха тъпо. После, когато видяха опустошението, което ножът му причинява сред враговете им, отново се заловиха за работата си, приемайки вожда си без коментар. В този ад от свистящи саби и бликаща кръв нямаше време за въпроси и за отговори.

Конниците с островърхи шлемове и украсени със злато ризници пъплеха около устието на клисурата, мушкаха и сечаха, а тясното дефиле беше натъпкано с коне и мъже, с бойци притиснати един до друг, които промушваха и сечаха смъртоносно с късите си саби, щом за

момент се откриваше достатъчно пространство, за да замахнат. Когато някой мъж паднеше, попадеше под безпощадно тъпчещите копита. Теглото и човешката сила тук бяха от голямо значение и вождът на афгулийците се биеше колкото за десет души. В такива моменти обичайните навици оказваха голямо въздействие и бойците, които бяха свикнали да виждат Конан в предните редици, въпреки своето недоверие към него, бяха силно ободрени.

Но численото превъзходство също беше от значение. Натискът на мъжете отзад принуди конниците на Туран да влизат все по-навътре и по-навътре в дефилето, сред зъбите на блестящите извити саби. Стъпка по стъпка афгулийците бяха изтласквани назад, оставяйки дъното на дефилето покрито с убити. Докато сечеше и удряше като обладан от зъл дух, Конан имаше време за някои смразяващи съмнения. Ще удържи ли Ясмина думата си? След като се присъедини към своите бойци тя можеше да обърне на юг и да остави него и неговите хора да загинат.

Най-после, след отчаяния бой, който сякаш водеха от столетия в долината, над ударите на стоманата и смъртоносните викове се чу друг звук. И тогава под разтърсващия гръм на тръби и гръмотевичния тропот на копита, пет хиляди конници от Вендия поразиха войската на Секундерам.

Този удар разцепи на части туранийските ескадрони, разстрои ги, разкъса ги и ги разпръсна из цялата долина. Вълната мигновено се отдръпна назад от долината. Настъпи хаотичен, объркан бой, конници се обръщаха назад и се биеха поединично и на малки групички, а после емирът падна прободен в гърдите от кшатрианско копие, а ездачите с островърхи шлемове обърнаха конете си и препуснаха като луди.

Бягаха от долината като се опитваха да си пробият път през тълпите, които ги нападаха отзад. Те се разпръсваха и бягаха, а победителите ги гонеха и цялото дъно на долината — и склоновете, и билата се покриха с бягащи и преследвачи. Останалите живи, способни да яздят афгулийци се втурнаха извън дефилето и се включиха в преследването. Приеха безрезервно неочаквания съюзник, както бяха приели без съмнение и завръщането на своя отхвърлен вожд.

Слънцето се спускаше към далечните скали, когато Конан, с разпарцалосани дрехи, с воняща на пот и кръв ризница, с окървавен нож, стъпвайки по трупове, отиваше към мястото, където деви Ясмина беше спряла коня си.

— Ти удържа на думата си, деви! — извика той. — Всемогъщи Кром, макар че имах тежки мигове в онази бездна... Пази се!

От небето врълхлетя един огромен лешояд и бумтежът от крилата му събори мъжете от конете.

Подобната на ятаган човка се насочи към нежната шия на деви, но Конан беше по-бърз — вихрен бегом, лъвски скок, свирепо замахване с ножа, от който още капеше кръв и лешоядът изкрещя с ужасен човешки вик. Падна тежко настрани и се запремята по скалите към речното дъно на хиляда стъпки надолу. Докато падаше, размахвайки черните си крила той приличаше не на птица, а на човек, облечен в черно наметало, с разперени настрани ръце в широки ръкави.

Все още с окървавен нож в ръка, Конан се обърна към Ясмина. Сините му очи светеха като въглени, раните по мускулестите ръце и бедра кървяха.

— Ти отново си деви — каза той, усмихвайки се свирепо при вида на украсеното със злато фино наметало, което беше сложила над дрехите на момичето от планината. Ни най-малко не го притесняваха кавалерите около него. — Трябва да ти благодаряла живота на триста и петдесет от моите момчета, които се убедиха, че не съм ги предал. Ти ме върна на пътя към победите.

— Аз все още ти дължа откуп — каза тя, а тъмните ѝ очи блестяха, докато го оглеждаха. — Десет хиляди златни монети ще ти платя...

Той направи гневен, нетърпелив жест, изтръска кръвта от ножа си, пхна го в ножницата и избърса ръцете си в ризницата.

— Когато реша, ще взема откупа по свой начин — каза Конан. — Ще го взема в двореца ти в Айодя и ще дойда с петдесет хиляди мъже, за да се уверя, че везните ти са верни.

Тя се засмя и хвана юздата.

— А аз ще те посрещна на бреговете на Джумда със сто хиляди!

Очите ѝ блестяха от страстно разбиране и възхищение. Отстъпвайки назад той вдигна ръка в кралски жест, посочвайки, че

пътят пред нея е чист.

ПРОКРАДВАЩА СЕ СЯНКА

Когато плановете му за създаване на единна армия чрез обединяване на планинските племена се провалят, Конан се връща обратно през Хиркания и Туран. Намира подслон в шатрите на бившите си казашки другари. По същото време на запад се водят големи войни и, усеждайки аромата на по-зелени пасища и надушвайки по-голяма плячка, Конан се връща в Хайборейските кралства. Амалрик, принц на Кот, е въстанал срещу омразния крал Страбонъс. Той е събрал огромна армия отблизо и далеч. Конан също постъпва в тази армия. Съседите на Страбонъс обаче му идват на помощ. Каузата на въстаниците пропада и разнородната армия на Амалрик се оттегля на юг. Пресичат земите на Шем, границите на Стигия и достигат до пасищата на Куш. Тук, в края на южната пустиня, те са спрени и напълно унищожени от стигийски войски. Конан е един от малкото оцелели.

1.

Въздухът над пустинята трептеше от горещина. Конан кимериецът, вперил поглед към необятната пустош неволно обърса с обратната страна на ръката почернелите си устни. Той стоеше като бронзов идол върху пясъка, очевидно без да усеща убийствената горещина на слънцето. Единствената му дреха бе една тясна препаска около бедрата, превързана с широк колан със златна катарاما, на който висяха закачени извита сабя и кама с широко острие. На добре оформените му крайници се виждат наскоро заздравели рани.

В краката му почиваше момиче. Бялата му ръка бе обхванала мощното коляно, върху което подпираше русата си глава. Белотата на кожата ѝ контрастираше на неговите яки, бронзови крайници. Пристегнатата в кръста, късата ѝ копринена туника, с широко деколте и без ръкави, по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше гъвкавата ѝ фигура.

Конан мигайки поклати глава. Слънчевият блясък го ослепяваше. Той откачи от колана си една малка манерка и я разклати.

Момичето уморено се размърда и изхленчи.

— О, Конан, тук ще умрем! Толкова съм жадна!

Кимериецът изръмжа, погледна свирепо заобикалящата ги пустиня. Под разрошената буйна, дълга черна коса сините му очи безжалостно блестяха, а мощните му челюсти се издадоха напред, сякаш бе изправен пред опасен враг. Конан поднесе манерката до устните на момичето.

— Пий, докато не ти кажа да спреш, Натала — заповяда ѝ Конан.

Задъхвайки се тя пи на малки глътки и той не я спря. Едва когато манерката се изпразни разбра, че съзнателно я беше оставил да изпие всичката вода, въпреки че друга нямаха.

На очите ѝ се появиха сълзи.

— О, Конан — проплака тя и закърши ръце, — защо ме остави да изпия всичката вода? Аз не знаех... сега за теб не остана нито капка.

— Замълчи — изръмжа той. — Не хаби сили за плач. — Конан се изправи и захвърли манерката.

— Защо направи това? — прошепна тя.

Той не отговори, остана неподвижен. Пръстите му бавно се сключиха около дръжката на сабята. Не гледаше към момичето. Острите му очи изглежда проникваха през загадъчната виолетова мъгла в далечината.

Надарен с цялата първична варварска любов към живота и инстинкта за живот, Конан кимериецът разбираше, че се намира в безизходица. Издръжливостта му още не беше се изчерпала напълно, но той знаеше, че още един ден, прекаран под лъчите на безмилостното слънце, в тази безводна пустош ще го довърши. Колкото до момичето, тя беше страдала достатъчно много. По-добре един бърз, безболезнен удар със сабята, отколкото продължителната агония, която го очакваше. Жаждата ѝ временно беше утолена, но това беше фалшиво милосърдие, което ще ѝ позволи да изстрада делириума, за да получи облекчение в смъртта. Той бавно измъкна сабята от ножницата.

Конан внезапно спря и настръхна. Далеч на юг през трептящия от горещината въздух нещо блестеше.

Отначало помисли, че е призрак, един от онези миражи, които в проклетата пустиня му се бяха подигравали и го бяха подлудявали. Засланияйки с ръка заслепените си от слънцето очи, кимериецът видя кули, минарета и блестящи стени. Той ги наблюдаваше намръщено, очаквайки картината да избледнее и да изчезне. Натала престана да хленчи. С мъка се изправи на колене и проследи погледа му.

— Това град ли е, Конан? — прошепна Натала, прекалено отчаяна, за да повярва на очите си. — Или е само сянка?

Известно време кимериецът не отговори. Той затвори и отвори няколко пъти очи. Погледна настрана, после пак насочи поглед напред. Градът оставаше там, където го беше виждал първия път.

— Дявол знае — промърмори той. — Заслужава си обаче да проверим.

Конан пхна сабята обратно в ножницата, наведе се и взе в мощните си ръце Натала, сякаш беше пеленаче. Тя слабо възрази:

— Не губи сили да ме носиш, Конан — помоли го Натала. — Мога сама да ходя.

— Теренът тук е скалист — отговори той. — Скоро сандалите ти съвсем ще се скъсат. — Той погледна към меките ѝ, зелени сандали. — Освен това, ако искаме изобщо да стигнем града, трябва да побързае, а това може да стане по-добре по този начин.

Надеждата за живот даде нови сили и издръжливост на стоманените мускули на кимериеца. Той крачеше по пясъчната пустиня, сякаш току-що беше тръгнал на път. По-голям варварин от всички варвари, той притежаваше жизнеността и издръжливостта на дивата природа, които му осигуряваха оцеляване там, където цивилизованите хора биха загинали.

Доколкото знаеше, той и момичето бяха единствените останали живи от армията на Амалрик — онази луда разнородна орда, която следваше разбунтувалия се принц на Кот, пометена като от опустошителна пясъчна буря и напоила с кръв отвъдморските земи на Стигия. Преследвана по петите от стигийски войски, тази армия си беше проправила път през черното кралство на Куш, за да бъде унищожен в края на южната пустиня. Конан уподобяваше това на голям поток, който тече на юг, но постепенно намалява, за да изчезне накрая в пясъците на сухата пустиня. Костите на нещастните бойци — наемни войници, несретници, разорени, изгонени от обществото — лежаха разпилени по планините на Кот до дюните на пустинята.

След последното клане, когато стигийци и кушити оградиха останките от армията на Амалрик, Конан, заедно с момичето се измъкна, попадайки в сянката на една камила. Зад него районът гъмжеше от врагове. Единственият свободен пред тях път беше пустинята на юг. Те се впуснаха към тази застрашителна пустош.

Момичето беше бритуниянка. Конан я беше намерил на пазара за роби в един нападнат от тях шемитски град и я беше взел. Тя нямаше право на избор, но като начало новото ѝ положение беше далеч по-добро от това на която и да е от хайборейските жени и тя го прие с благодарност. Така тя сподели премеждията на проклетата орда на Амалрик.

Четири дни бягаха в пустинята преследвани така упорито от стигийски конници, че когато се откъснаха от преследвачите си, не посмяха да се върнат назад. Продължиха напред търсейки вода, но камилата умря. Тогава продължиха пеша. През последните няколко дни страданията им се увеличиха. Доколкото можеше Конан помагаше

на Натала, а суровият живот в лагера я беше научил на издръжливост и сила, отколкото притежава една обикновена жена. Въпреки това, тя беше на границата на физическите си сили.

Слънцето печеше безмилостно разрошената дълга черна коса на Конан. Чувстваше последователно световъртеж и повдигане. Беше убеден, че градът е реалност, а не мираж, но нямаше ни най-малка представа, какво може да ги очаква там. Обитателите могат да се окажат враждебно настроени. Въпреки всичко, този град беше единственият им шанс, а повече от това той никога не бе пожелавал.

Когато спряха пред масивната порта, благодарни за сянката, която намериха там, приближаваше залез. Конан сложи Натала на земята и разкърши вдървените си ръце. На около тридесет фута над тях се издигаше защитна стена от някакъв зеленикав материал, блестящ почти като стъкло. Конан се огледа за парпети, които да прескочи. Нямаше. Той извика нетърпеливо и удари по портата с дръжката на сабята си, но му отвърна само глухото ехо. Изплашена от тишината Натала се сви до него. Конан се опита да отвори портата, после отстъпи назад, измъкна сабята си и тъкмо тогава тя тихо се отвори навътре. Натала потисна един вик на уплаха.

— О, виж, Конан!

Точно пред портата лежеше човек. Конан го погледна внимателно, после отмести поглед зад него. Той видя просторно място като двор, ограден от сводести входи на къщи, направени от зеленикав материал. Постройките бяха високи и внушителни, украсени с блестящи куполи и минарета. Нямаше никакви признаци на живот. В центъра на двора се издигаше квадратен бордюр на кладенец. Това развълнува Конан, чиято уста беше покрита със засъхнала прах. Той хвана Натала за ръката, премина през портата и я затвори зад себе си.

— Мъртъв ли е? — прошепна тя, сочейки мъжа, който лежеше неподвижен пред портата. Беше тяло на висок, силен мъж в разцвета на силите си. Кожата му беше жълта, очите леко дръпнати. В друго отношение не се различаваше от хайборейците. На краката си имаше римски сандали и туника от виолетова коприна, на колана му висеше къса сабя в ножница от позлатен плат. Конан поопипа бузата му. Беше студен. Нямаше признаци на живот.

— Не се вижда никаква рана — намръщи се кимериецът, — но е мъртъв, както е мъртъв Амалрик с четиридесет стигийски стрели в

тялото си. В името на Кром, ела да погледнем кладенеца! Ако в него има вода, ще прием, дори и да плуват мъртъвци.

В кладенеца имаше вода, но не пиха. Беше на петдесет стъпки под бордюра, а нямаше нищо, с което да я извадят. Конан изруга раздразнен, че водата се вижда, но е недосегаема и се обърна да потърси нещо, с което да извади. Тогава Натала изпищя и той се обърна.

Човекът, когото смятаха за мъртъв се спусна към него, стиснал в ръка късата си сабя, а блестящите му очи свидетелстваха по неоспорим начин, че е жив. Конан изруга, но не губи време за предположения. Сабята му посрещна връхлитащия нападател със страхотен удар и главата на нещастника тупна на плочите. От прерязаната шия бликна кървав фонтан, тялото се заклатушка като на пиян после тежко падна.

Конан го погледна и тихо изруга.

— Този човек сега не е по-мъртъв, отколкото беше преди няколко минути. В каква лудница сме попаднали?

Натала, която, за да не гледа беше покрила очи с ръце, надникна през пръстите си и потрепери от страх.

— О, Конан, дали заради това хората от града няма да ни убият?

— Възможно е — изръмжа той, — но ако не му бях отсякъл главата щяхме вече да сме мъртви.

Той погледна към сводовете, които зееха безучастно от зелените стени над тях. Не долови никакво движение, не чу никакъв звук.

— Мисля, че никой не ни видя — промърмори кимериецът. — Ще скрия следите...

Конан повдигна трупа с една ръка посредством колана на сабята си, с другата хвана главата за дългата коса и замъкна отвратителните останки до кладенеца.

— Тъй като ние не можем да прием от тази вода — изръмжа Конан злорадо — ще се погрижа никой да не пие от нея. Проклет да е този кладенец! — Той повдигна тялото над бордюра, пусна го вътре, после хвърли и главата. Далеч долу се чу глухо пляскане.

— По камъните има кръв — прошепна Натала.

— Ако скоро не намеря вода, още ще има — озъби се кимериецът, изчерпал оскъдните си запаси от търпение. От страх момичето почти беше забравило жаждата и глада, но за Конан не можеше да се каже същото.

— Да влезем в някоя от тези врати — каза той. — Сигурно не след дълго ще намерим хора.

— О, Конан! — проплака тя, притискайки се в него. — Страх ме е! Това е град на призраци и на мъртви хора! Хайде да се върнем в пустинята! По-добре да умрем там, отколкото да изживяваме тези ужасии.

— Ще отидем в пустинята, когато ни изхвърлят през стените — изръмжа той. — Някъде в този град има вода и аз ще я намеря, та ако ще да избия всички мъже тук.

— Но ако те отново оживеят? — прошепна тя.

— Тогава ще продължа да ги убивам, докато не мирясат! — изръмжа Конан. — Хайде! Този вход е толкова добър, колкото и всеки друг! Стой зад мен, но недей да бягаш, ако не ти кажа.

Тя промърмори в знак на съгласие и тръгна толкова плътно зад него, че го настъпваше по петите. Спусналият се мрак беше изпълнил с виолетови сенки странния град. Влязоха в отворения вход и се намериха в широка стая, богато окичена с кадифени гоблени със странни рисунки. Подът, стените и таванът бяха от зелен, гладък като стъкло камък, стените бяха украсени със златни бордюри. По пода бяха разхвърляни кожени и атлазени възглавници. От тази стая се влизаше в други стаи. Минаха през няколко стаи, прилични на първата. Не видяха никого, но кимериецът изсумтя подозрително.

— Неотдавна тук е имало някой. Тази възглавница е още топла от допира на човешко тяло. Онази копринена възглавница носи отпечатъка на нечий бедрa. Освен това във въздуха се усеща слабият аромат на парфюм.

Над всичко витаеше странна, нереална атмосфера. Преминаването през този потънал в полумрак, смълчан дворец беше като наркотичен сън. Някои от стаите бяха неосветени и те ги подминаха. Други бяха облени в мека, странна светлина, която изглежда се излъчваше от скъпоценните камъни, наредени по стените във фантастични фигури. Докато минаваха през една от осветените стаи неочаквано Натала извика и се хвана за ръката на другаря си. Той изруга и бързо се обърна, оглеждайки се за враг.

— Какво има? — озъби се Конан. — Ако още веднъж ме хванеш за ръката, която държи сабята, ще ти одера кожата. Или искаш да ме видиш с прерязано гърло? За какво пищиш?

— Погледни там — каза тя с разтреперан глас и посочи с пръст.

Конан изсумтя. Върху маса от полиран абанос стояха златни съдове, очевидно с храна и напитки. Стаята беше празна.

— Е, онзи, за когото е приготвена тази гощавка — изръмжа той, — тази вечер ще трябва да си потърси другаде храна.

— Смейеш ли да ядеш от нея, Конан? — попита нервно момичето. — Хората могат да ни видят и...

— Лир ан маннакам мак лир! — каза той клетвата и като хвана Натала за тила, безцеремонно я тласна към позлатения стол в края на масата. — Умираме от глад, а ти ме питаш дали смея да ям! Сядай и яж!

Конан седна в другия край на масата, взе една нефритена чаша и я пресуши на един дъх. Приличната на вино напитка беше тъмночервена със странен, непознат вкус, но за засъхналата му глътка беше като нектар. Уталожил жаждата си, Конан се нахвърли върху храната пред себе си с рядко удоволствие. Тя също му беше непозната. Екзотични плодове и непознати меса. Съдовете бяха изкусно изработени, а ножовете и вилиците от злато. Конан не им обърна никакво внимание, взимаше с ръце големите плешки и ги разкъсваше със силните си зъби. Кимерийските маниери на хранене бяха доста животински. Неговата цивилизована спътница се хранеше по-прилично, но също така лакомо. На Конан му мина през ума, че месото може да е отровено, но тази мисъл не намали апетита му. Предпочиташе да умре от отрова, отколкото от глад.

Уталожил глада си, той се отпусна назад с дълбока въздишка на облекчение. Наличието на прясна храна показваше, че в този смълчан град има хора и може би зад всеки ъгъл се крие по един враг. Но той не изпитваше никакво безпокойство, защото вярваше в бойните си умения. Започна да му се доспива и се замисли, дали да не се опъне на близката кушетка и да подремне.

Не беше така с Натала. Беше заситила глада си и уталожила жаждата си, но не изпитваше желание да спи. С широко отворени, красиви очи тя оглеждаше вратите — граници на неизвестността. Тишината и тайнствеността на това чуждо място я потискаха. Сега стаята ѝ изглеждаше по-голяма, масата по-дълга, отколкото ѝ се бяха сторили в началото и тя разбра, че е по-далеч, отколкото би желала, от своя неумолим защитник. Натала бързо стана, заобиколи масата и

седна на коляното му, поглеждайки нервно към сводестите входи. Някои бяха осветени, други не, но тя гледаше най-дълго в неосветените.

— Наядохме се, напихме се и си починахме — каза Натала. — Хайде сега да се махаме, Конан. Това място е зловещо. Чувствам го.

— Виж, досега нищо лошо не ни се случи — започна той, когато някакво тихо, но зловещо шумолене го накара да се обърне. Бутайки момичето от коляното си той стана с бързината на пантера, измъкна сабята си и се обърна с лице към вратата, от която изглежда, че идваше шумът. Не се повтори и той тихо се придвижи напред. Натала го последва. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Знаеше, че Конан подозира заплаха. Протегнатата му глава беше потънала между гигантските му рамене, той се плъзна напред приведен като дебнещ тигър. И се промъкна тихо като тигър.

На вратата Натала се спря и страхливо надзърна зад него. В стаята нямаше никаква светлина, но тя беше частично осветена от лъчение, което преминаваше през нея и стигаше до друга стая. В нея на един подиум лежеше човек. Меката светлина го обливаше и видяха същия мъж, когото Конан беше убил пред външната врата. Само дето дрехите му бяха по-богати, украсени със скъпоценни камъни, които блестяха с неестествена светлина. Мъртъв ли беше или просто заспал? Отново се чу слаб, зловещ звук, сякаш някой дърпа завеса. Конан отстъпи назад, повличайки и вкопчилата се в него Натала. Точно на време сложи ръка на устата ѝ, за да предотврати едно изпищяване.

От мястото, на което стояха сега, те не можеха да виждат подиума, но виждаха сянката му на стената зад него. Там се появи и друга сянка — огромно, безформено, черно петно. Конан усети, че косата му настръхва. Никога не беше виждал човек или животно, което да хвърля такава сянка. Обзе го любопитство, но инстинктът му го накара да остане неподвижен на мястото си. Чуваше бързото и тежко дишане на Натала, която гледаше с ококорени очи. Никакъв друг шум не нарушаваше напрегнатата тишина. Голямата сянка погълна сянката от подиума. Един безкраен момент на стената се виждаше само нейното черно петно. После то бавно се оттегли и отново на стената остана само тъмната сянка на подиума. Спящият беше изчезнал.

В гърлото на Натала се надигна истерично гъргорене и Конан предупредително я разтърси. Усещаше как кръвта във вените му

замръзва. От човешки врагове не се страхуваше. Всичко разбираемо, колкото и страховито да е, не причиняваше никакви вълнения в широките му гърди. Но това, на което стана свидетел, не разбираше.

След известно време обаче любопитството му надделя над смущението и той отново влезе в неосветената стая, готов за всякакви изненади. Конан погледна в съседната стая и видя, че е празна. Подиумът си стоеше така, както го беше виждал първия път, само дето на него не лежеше никакъв човек, украсен със скъпоценни камъни. На копринената постелка, като голям тъмночервен скъпоценен камък блестеше капка кръв. Натала я видя и изпищя ужасена, за което Конан не я наказва. Той отново усети ледената ръка на страха. На този подиум беше лежал мъж. Нещо беше пропъзляло в стаята и го беше отнесло. Конан нямаше представа какво може да е било, но над тези слабо осветени стаи тегнеше атмосфера на свръхестествен ужас.

Беше готов да си тръгнат. Хвана за ръка Натала, обърна се, но после се разколеба. Някъде из стаите, през които бяха минали се чу шум от стъпки. Беше шум от човешки крак — бос или обут в нещо меко. С предпазливостта на вълк, Конан бързо се обърна. Смяташе, че може да излезе във външния двор, без да мине през стаята, от която изглежда беше дошъл звукът.

Още не бяха пресекли първата стая по пътя си назад, когато неочаквано шумоленето на копринената завеса ги накара да се обърнат. Пред закрыта със завеса ниша стоеше мъж и съсредоточено ги наблюдаваше.

Беше точно като другите двама — висок, добре сложен, облечен във виолетови дрехи и колан украсен със скъпоценни камъни. Кехлибарените му очи не изразяваха нито изненада, нито враждебност. Бяха замечтани като на лотофаг. Не измъкна късата си сабя, която висеше закачена на колана му. След първоначалното напрежение, той заговори с разсеян, незаинтересован тон, на език, който слушателите му не разбираха.

Конан отговори на стигийски и непознатият се обърна към тях на същия език:

— Кои сте вие?

— Аз съм Конан, кимериец — отговори варваринът. — А това е Натала, бритуниянка. Що за град е този?

Мъжът не отговори веднага. Неговият замечтан, чувствен поглед се спря върху Натала и той отговори привлечено:

— От всичките ми чудесни видения това е най-прекрасното! О, момиче със златни къдрици от далечната страна на приказките, наистина ли дойде? От Андара или Тотра, или Кут, от звездния пояс пристигна?

— Що за лудост е това? — изръмжа грубо кимериецът, не харесал нито думите, нито маниера на мъжа.

Другият не му обърна внимание.

— Сънувал съм и по-прекрасни красавици — промърмори той. — Гъвкави жени с коси тъмни като нощта и очи като неразгадаема тайна. Но твоята кожа е бяла като мляко, очите ти ясни като зора, изкусителни като мед, излъчват свежест и нежност. Ела в леглото ми, малко момиче от прекрасните ми сънища!

Той пристъпи напред и отиде до нея, но Конан отмести протегнатата му ръка със сила, която трябва да я е счупила. Мъжът залитна назад, хвана се за пострадалата ръка, а очите му се замъглиха.

— Каква е тази съпротива? — промърмори той. — Варварино, заповядвам ти... махай се! Изчезвай! Изпарявай се! Изфирявай!

— Ако продължаваш, ще изчезне главата ти от раменете! — озъби се разгневен кимериецът и в ръката му проблесна сабя. — Така ли посрещате тук гости? Велики Кром, ще потопя тези завеси в кръв!

Замечтаността от очите на другия се изгуби, заменена от учудване.

— Тор! — възкликна той. — Ти си истински! Откъде дойде? Кой си ти? Какво търсиш в Кситал?

— Ние дойдохме от пустинята — изръмжа Конан. — Влязохме в града на смрачаване, примрели от глад. Намерихме наредена трапеза за някого и ядохме. Нямам пари да платя за храната. В моята страна не отказват да нахранят гладния, но вие, цивилизованите хора трябва да имате свой начин на отплата... ако ти си като онези, които срещнах. Не сме сторили нищо лошо и тъкмо си тръгнахме. Велики Кром, това място, където мъртви стават и се нахвърлят с нож в ръка и спящи изчезват в търбуха на сенки не ми харесва!

— Какво каза? Сенки? В търбуха на сенки?

— Е — отвърна предпазливо кимериецът — сенки или не — не мога да кажа, но нещо, което поглъща спящ човек от подиума и на

мястото му остава само кърваво петно.

— Вие сте видели...? Вие сте видели...? — Мъжът трепереше като лист. Гласът му секна на високия тон.

— Видяхме само един мъж, който спеше на подиума и една сянка, която го погълна — отговори Конан.

Думите му имаха ужасяващ ефект. Мъжът изпищя, обърна се и побягна от стаята. В безумния си бяг той се удари във вратата, политна, оправи се и побягна през съседните стаи, продължавайки да пищя с всички сили. Изумен Конан гледаше подир него, а момичето трепереше и стискаше ръката на великана. Бягащата фигура вече не се виждаше, но ужасните писъци, заглъхващи в далечината и ехото от сводестите покриви продължаваха да се чуват. Изведнъж се чу вик, посилен от другите, извиси се и млъкна, последван от пълна тишина.

— Всемогъщи Кром!

С разтреперана ръка Конан избърса потта от челото си.

— Това трябва да е град на луди! Да се махаме от тук, преди да срещнем и други луди!

— Всичко е кошмарно! — изхленчи Натала. — Ние сме мъртви и прокълнати! Умряхме в пустинята и сега сме в ада! Ние сме безплътни духове... Ау! — Скимтенето ѝ беше предизвикано от шумната плесница, залепена ѝ от Конан.

— Не си никакъв дух, щом крещиш така от една плесница — отсече той с мрачен хумор, който често се проявяваше в неподходящи моменти. — Живи сме, макар че ако продължим да се разтакаваме в тази огромна постройка, обитавана от духове, може и да не останем живи. Тръгвай!

Бяха преминали само през една стая, когато внезапно спряха. Някой или нещо се приближаваше. Обърнаха се към вратата, откъдето идваха звуците, без да знаят какво очакват. Ноздрите на Конан се разшириха, очите му се присвиха. Той долови слабия аромат на парфюма, който беше усетил по-рано през тази нощ. На вратата се очертаха контурите на човек. Конан тихо изруга. Червената уста на Натала зееше широко отворена.

Една жена ги гледаше учудено. Беше висока, гъвкава, с тяло като на богиня. Единственото ѝ облекло се състоеше от тесен колан, украсен със скъпоценни камъни. Лъскавата ѝ, черна като нощ коса подчертаваше белотата на тялото с цвят на слонова кост. Тъмните ѝ

очи, засенчени от дълги, тъмни мигли бяха дълбоки и изпълнени със загадъчност. Дъхът на Конан спря от тази красота Натала гледаше с широко отворени очи. Кимериецът никога не беше виждал такава жена. Чертите на лицето ѝ бяха стигийски, но тя не беше с тъмна кожа като стигийските жени, които познаваше. Крайниците ѝ бяха като алабастрови. Но когато заговори с дълбокия си, богат, музикален глас, езикът беше стигийски.

— Кой сте вие? Какво търсите в Кситал? Коя е тази девойка?

— Коя си ти? — безцеремонно я контрира Конан, нямащ търпение да отговаря на въпроси.

— Аз съм Талис стигийката — отговори тя. — Луди ли сте, та сте дошли тук?

— Бях започнал да си мисля, че трябва да сме полудели — изръмжа той. — Всемогъщи Кром, ако съм с всички си, мястото ми наистина не е тук, защото тук всички са манияци. Довлякохме се тук от пустинята, умиращи от жажда и глад и налетяхме на един умрял, който се опита да забие нож в гърба ми. Влязохме в един палат — богат и пищен, но очевидно празен. Намерихме трапеза, на която никой не се хранеше. После видяхме сянка, която погълна един спящ човек... — Той погледна внимателно и видя, как цветът на лицето ѝ леко се промени. — Е?

— Какво „е“? — попита тя, очевидно възвърнала самообладанието си.

— Очаквах да хукнеш през стаите и да виеш като луда — отговори той. — Мъжът, за когото ти казах, че бе погълнат от сянката го стори.

Тя вдигна тесните си рамене с цвят на слонова кост.

— Значи това са били писъците, които чух. Е, съдбата на всеки човек е определена и е глупаво да пици като плъх в капан. Когато Тор ме пожелае, той ще дойде да ме вземе.

— Кой е този Тор? — попита Конан недоумяващ.

Жената го изгледа продължително и оценяващо, от което лицето на Натала промени цвета си и тя захапа малката си червена устна.

— Седни на онзи диван и ще ти обясня — отвърна тя. — Но най-напред ми кажи как се казвате.

— Аз съм Конан, кимериец, а това е Натала, дъщеря на Бритуния — отговори той. — Ние сме бегълци от една армия, разбита край

границите на Куш. Нямам никакво желание да остана тук, където черни сенки могат да забият кама в гърба ми.

С жив, звучен смях тя седна и протегна гъвкавите си крайници със заучена страст.

— Не се безпокойте — посъветва ги тя. — Ако Тор желае, той ще ви прибере, където и да се намирате. Човекът, за когото спомена, който пицеше и бягаше... не чухте ли, че той извика силно, преди да замълчи? В своето безумие той се спусна с всички сили към онова, от което искаше да се избави. Никой човек не може да избяга от съдбата си.

Конан изсумтя неангажиращо, но седна на края на дивана, сложи сабята върху коленете си и заоглежда подозрително стаята. Натала се сгуши до него, сви крака под тялото си и се притисна ревниво. Тя гледаше странната жена с подозрение и негодувание. Чувстваше се малка и прашна, и незначителна пред тази обаятелна красавица. Тя не можеше да сбърка погледа в тъмните очи, който изпиваше всеки детайл от бронзовата физика на великана.

— Какво е това място и какви са тези хора? — попита Конан.

— Това е древен град. Нарича се Кситал. Построен е на един оазис, който основателите на Кситал са намерили при своето странстване. Дошли са от Изток толкова отдавна, че дори техните потомци не помнят.

— Сигурно не са много. Тези помещения изглеждат празни.

— Вярно е. И все пак са повече, отколкото си мислите. Градът в действителност представлява един голям дворец, в който всяка постройка е тясно свързана с другите. Можеш да ходиш из тези стаи с часове и да не видиш никого. Друг път ще срещнеш стотици обитатели.

— Как така? — попита разтревожен Конан. Всичко това намирисва много на магия, което никак не ми харесва.

— През по-голяма част от времето тези хора спят. Времето, прекарано в сън за тях е толкова важно и реално, колкото и времето, прекарано в будно състояние. Чували ли сте за черния лотос? Той расте в някои ями из града. През вековете обитателите на този град са го култивирали. Вместо смърт, неговите сокове започнали да ги даряват със сънища — прекрасни и фантастични. В тези сънища обитателите на града прекарват по-голяма част от времето си. Животът им в будно

състояние е безцелен, без планове. Те спят и сънуват, събуждат се, пият, любят, ядат и отново заспиват. Рядко завършват нещо започнато — оставят го наполовина и отново потъват в сън под влияние на черния лотос. Онази трапеза, която сте намерили... несъмнено някой се е събудил, почувствал е глад, приготвил си е храна, после е забравил за нея и отново се е отдал на сън.

— Откъде намират храна? — прекъсна я Конан. — Не видях нито ниви, нито лозя извън града. Да не би да имат градини и кошари с говеда зад стените на града?

Тя поклати глава.

— Произвеждат храната си от основните елементи. Когато не са упоени от лотосовия цвят, те са големи учени. Техните предци са били интелектуални гиганти. Построили този чуден град в пустинята и макар че расата е станала роб на необичайните си страсти, част от техните знания още са запазени. Не ви ли направиха впечатление тези светлини? Получават се от скъпоценни камъни, наситени с радий. Потъркват се с пръст и почват да светят, после се потъркват в обратна посока и изгасват. Това е само един незначителен пример на тяхната наука. Забравили са много от древните знания. Те не се интересуват от живота в будно състояние, предпочитат да прекарват времето си в сън, подобен на смърт.

— Но тогава умрелият при портата... — започна Конан.

— Несъмнено е спал дълбоко. Заспалият под въздействието на лотоса са като умрели. Жизнените им функции видимо спират. Невъзможно е да се открие и най-малък признак на живот. Духът напуска тялото и странства в други, екзотични светове. Мъжът при портата е добър пример за безотговорността на тези хора към собствения им живот. Той е страж на портата, защото традицията изисква там винаги да има охрана, макар че през пустинята никога никакви врагове не са идвали. В други части на града ще намерите други стражи, обикновено също така дълбоко заспали, както мъжът при портата.

Конан се замисли върху чутото.

— Къде са сега обитателите на града?

— Пръснати из целия град. Изтегнати на кушетки, на копринени дивани, в ниши с възглавници, на покрити с кожи подиуми. Всичките загърнати с блестящия воал на сънищата.

Конан почувства как кожата на яките му рамене потрепва. Не беше никак успокояващо да мисли за стотици хора, лежащи изстинали и неподвижни из украсените с гоблени стаи, с обърнати нагоре, изцъклени и невиждащи очи. Той си спомни нещо друго.

— Ами какво е онова нещо, което се прокрадна през стаите и отнесе мъжа от подиума?

Силна тръпка премина през крайниците с цвят на слонова кост.

— Това е бил Тор, Древният, богът на Кситал, който живее в хлътналия купол в центъра на града. Той винаги е живял в Кситал. Никой не знае дали е дошъл тук с древните основатели на града или са го заварили тук. Но хората на Кситал го боготворят. По-голяма част от времето той спи под града, но понякога, през неравномерни интервали от време огладнява и тогава се промъква през тайните коридори и слабо осветени стаи, търсейки жертва. Тук никой не е в безопасност.

Натала простена от ужас и се хвана за силната шия на Конан, сякаш се страхуваше да не бъде отделена от своя защитник.

— Всемогъщи Кром! — възкликна Конан слисан. — Искаш да кажеш, че хората лежат спокойно и спят, докато този демон се промъква между тях?

— Тор огладнява много рядко — повтори тя. — Но един бог трябва да има своите жертви. Когато бях дете, в Стигия хората живееха под заплахата да бъдат принесени в жертва. Никой не знаеше кога ще бъде хванат от свещеника и завлечен пред олтара. Какво значение има дали свещеници принасят жертвата на боговете или боговете сами си я взимат?

— Сред моя народ няма такава традиция — изръмжа Конан, — нито сред народа на Натала. Хайборейците не принасят човешки жертви на своя бог Митра, а колкото до моя народ... всемогъщи Кром, бих желал някой свещеник да се опита да завлече кимериец пред олтара! Кръв ще се лее, но кимериецът няма да се даде.

— Ти си варварин и не можеш да разбереш — засмя се Талис, но в очите й светеше пламъче. — Тор е много древен и много ужасен.

— Тези хора или са глупаци, или герои — заключи Конан, — за да лежат и да сънуват идиотските си сънища, знаейки, че могат да се събудят в търбуха на Тор.

Тя се засмя.

— Те не знаят нищо друго. От незапомнени времена Тор е вземал своите жертви измежду тях. Той е един от факторите, който е намалил техния брой от хиляди на стотици. Още няколко поколения и те напълно ще изчезнат и тогава Тор или трябва да тръгне по света за нови жертви, или да се прибере в подземния свят, откъдето е дошъл много отдавна. Тези хора разбират съдбата си на обречени, но са или фаталисти, или неспособни да се съпротивляват, както и да избягат. Никой от сегашното поколение не е излизал отвъд тези стени. На един ден път на юг има оазис, виждала съм го на старите карти на техните предци, начертани на пергаменти... но от три поколения никой човек от Кситал не го е посещавал, камо ли пък да направи опит да изследва тучните пасища, които според картата лежат на един ден път отвъд оазиса. Това са хора от бързо изчезваща раса, отдадена на предизвикани от лотоса сънища, стимулиращи себе си в будно състояние със златно вино, което оздравява рани, продължава живота и ободрява преситените развратници. И въпреки това те се държат за живота и се страхуват от божество, на което се кланят. Вие сте видели, как един мъж е полудя, когато е разбрал, че Тор броди из стаите. Виждала съм всички да пицят, да си скубят косите и да изскачат като луди от портите, криейки се отвъд стените и да теглят жребий кого да хвърлят през сводестите врати, за да задоволят сластта и глада на Тор. Ако сега не бяха заспали, новината за неговото излизане щеше отново да накара всички да пицят и да търчат към външните порти.

— О, Конан! — изпъшка истерично Натала. — Да бягаме!

— Всичко с времето си — промърмори Конан, без да може да откъсне очи от изваяните крайници на Талис. — Какво правиш тук ти, стигийска жено?

— Дойдох като младо момиче — отговори тя, облягайки се леко на кадифения диван и сплитайки дългите си пръсти зад тъмната си глава. — Аз съм дъщеря на един крал, не съм жена от простолюдието, както сам можеш да разбереш от кожата ми, която е така бяла, както на твоята малка блондинка. Отвлече ме един въстанал принц, който, с армия от кушитски стрелци, отиде в пустинята, търсейки земя, която да завладее. Той и всичките му бойци загинаха в пустинята, но един оцелял ме качи на камила и вървя заедно с мен докато не падна и не умря по пътя. Животното продължи напред, а аз, изпаднала в делириум от жажда и глад, се събудих в този град. Казаха ми, че рано призори са

ме видели от стените да лежа безчувствена до една умряла камила. Взели ме и ме съживили с чудното си златно вино. Само гледката на една жена може да ги накара да отидат толкова далеч зад стените на града.

— Те естествено се интересуваха най-много от едно, особено като мъже. Заеха се да ме учат на техния език. Много са схватливи и със силно развит интелект. Много преди аз да науча техния език, те научиха моя. Аз бях и продължавам да бъда единственото нещо, за което един мъж ще пожертва за известно време лотосовите си сънища.

Тя се засмя злобно, святкайки с дръзките си очи към Конан.

— Разбира се, жените им са ревниви — продължи тя спокойно. — По свой начин те са доста красиви с жълтите си кожи, но подобно на мъжете, са отдадени на лотосови сънища, затова последните ме харесват не само заради моята красота, но и защото съм истинска. Аз не съм сън! Макар че съм изпитала сънищата на лотоса. Аз съм нормална жена, със земни емоции и желания. С такава тези жълтокожи жени не могат да се сравняват.

— Ето защо за теб е по-добре със собствената си сабя да прережеш гърлото на това момиче преди мъжете на Кситал да се събудят и да я хванат. Те ще я подложат на изпитания, каквито не можеш да си представиш! Тя е прекалено нежна, за да може да издържи това, през което аз съм преминала. Аз съм дъщеря на Луксър и преди да бях изкарала петнадесет лета, преминах през храмовете на мрачната богиня Деркетто и бях въведена в тайнството. Не че първите ми години в Кситал бяха години на други удоволствия! Народът на Кситал е забравил повечето от онова, за което жриците на Деркетто някога са мечтали. Те живеят само за чувствени удоволствия. Сънуват или будни, техните животи са изпълнени с екзотичен екстаз, чужд на обикновените хора.

— Проклети изроди! — изруга Конан.

— Всичко зависи от гледната точка — усмихна се лениво Талис.

— Така да е — каза Конан. — Да не губим повече време. Виждам, че това място не е за обикновени смъртни като нас. Ще се махнем, преди да са се събудили твоите идиоти или да е дошъл Тор да ни изяде. Мисля, че пустинята иде бъде по-милостива от него.

Натала, чиято кръв замръзна във вените при думите на Талис, горещо подкрепи идеята. Тя говореше слабо стигийски, но го

разбираше достатъчно добре. Конан стана и я притегли към себе си.

— Ако ни покажеш как да излезем от града — обърна се той към Талис, — ще се махнем. — Погледът му обаче не можеше да се откъсне от стройните крака на стигийката и гърдите с цвят на слонова кост.

Талис не пропусна погледа му и се усмихна загадъчно, изправяйки се с безгрижието на голяма ленива котка.

— Следвайте ме — каза им тя и ги поведе. Усещайки очите на Конан върху гъвкавата си фигура тя държеше главата и тялото си изправени по особен начин. Талис не тръгна по пътя, по който бяха дошли. Преди Конан да се усъмни, тя спря в широка стая с резбована украса от слонова кост и посочи малък фонтан, който бликаше в центъра на пода.

— Не искаш ли да измиеш лицето си, дете? — попита тя Натала. — Цялото е в прах, а и косата ти е прашна.

В леко подигравателния тон на стигийката Натала като че улови злоба. Изчерви се възмутена, но се подчини, чудейки се колко ли поразии са направили пустинният вятър и слънцето на нейната външност — това, на което жените от нейната раса държаха особено много. Тя коленичи пред фонтана, отметна назад, глава, смъкна туниката до кръста си и започна да мие не само лицето си, но и белите си ръце и рамене.

— Велики Кром! — промърмори Конан — дори самият дяволът да е по петите ѝ, жената пак ще мисли за красотата си. Побързай, момиче. Преди този град да се скрие от очите ни, отново ще си цялата в прах. Талис, ще ти бъда благодарен, ако ни дадеш малко храна и нещо за пиене.

В отговор Талис се наведе към него и обви с бялата си ръка бронзовите му рамене. Стройният ѝ гол хълбок се притисна в бедрото му, миризмата от пухкавата ѝ коса погали ноздрите му.

— Защо ти трябва да отиваш в пустинята? — прошепна му тя. Остани тук! Аз ще те запозная с начина на живот в Кситал. Ще те пазя. Ще те любя. Ти си истински мъж. До гуша са ми дошли тези идиоти, които въздишат и сънуват, събуждат се и отново заспиват. Копнея за силна, истинска страст, за истински мъж. Огънят на твоите очи кара сърцето ми да подскача в гърдите, допира на железните ти мускули ме подлудява. — Остани тук! Ще те направя крал на Кситал! Ще ти

покажа всички древни тайни и непознати удоволствия! Аз... — беше се повдигнала на пръсти и обгърнала с две ръце врата му. Тялото ѝ потръпваше притиснато в неговото.

През рамото с цвят на слонова кост тя видя Натала, отмятаща назад разрошената си коса, как внезапно спря шокирана, хубавите ѝ очи широко отворени, червените ѝ устни свити под формата на буквата „О“. Конан изсумтя смутено, освободи се от обгръщащите го ръце и със силното си рамо я отмести настрана. Загадъчно усмихнат, хвърли един бърз поглед към бритуниянското момиче и я видя тайнствено замислена да кима чудесната си глава.

Очите ѝ мятаха мълнии, нацупила устни, Натала стана и вдигна туниката си. Конан тихо изруга. По природа не беше моногамен повече от всеки друг късметлия наемен войник, но притежаваше вродено чувство на благоприличие, което беше най-добрата защита за Натала.

Талис не продължи с увещанията си. Тя им махна със стройната си ръка да я следват, обърна се и мина през стаята. Там, близо до украсената с гоблен стена, стигийката неочаквано се спря. Конан я наблюдаваше и се чудеше, дали не е чула звуците от някое безименно чудовище, което се прокрадва през стаите в среднощната тишина. При тази мисъл по кожата му като че полазиха мравки.

— Какво чуваш? — попита той.

— Наблюдавай онази врата — отговори тя и посочи.

Той се обърна със сабя в ръка. Погледът му срещна само празния сводест вход. После зад него прозвуча тих шум от боричкане, полузаглушено тежко дишане. Конан се обърна. Талис и Натала бяха изчезнали. Гобленът бавно се връщаше на мястото си, сякаш е бил повдигнат от стената. Докато гледаше объркан, зад стената с гоблена се чу приглушен писък и гласът на бритуниянската девойка.

2.

Когато Конан се обърна към вратата в отговор на молбата на Талис, Натала стоеше зад него. Щом кимериецът обърна гръб, Талис с почти невероятната бързина на пантера притисна ръка върху устата на Натала, заглушавайки вика ѝ. Едновременно с другата си ръка стигийката прихвана тънкия кръст на момичето и я дръпна към стената, която изглежда се отмести навътре под натиска на рамото ѝ. През пролуката, която се отвори в гоблена, Талис бутна вътре своята пленница, точно когато Конан отново се обърна към тях.

Тайната врата се затвори и вътре стана абсолютно тъмно.

Талис се спря за момент, очевидно за да намести във вратата един болт. Когато свали ръката си от устата на Натала, бритуниянското момиче започна да пищи с всички сили. Талис се засмя подигравателно.

— Пищи колкото си щеш, малка глупачке. Това само ще ти съкрати живота.

Като чу това, Натала млъкна и се сви разтреперана.

— Защо го стори? — попита тя. — Какво си намислила да правиш?

— Ще те сваля малко по-нататък в този коридор — отвърна Талис — и ще те оставя на едного, който рано или късно ще дойде да те вземе.

— Ооо! — гласът секна в хълцане от ужас. — Защо искаш да ми сториш зло? Какво лошо съм ти направила?

— Искам твоя воин. Ти пречиш на пътя ми. Той ме желае... разбирам го по очите му. Ако не беше ти, той щеше да остане тук и да бъде мой крал. Когато ти изчезнеш, той ще ме последва.

— Той ще ти пререже гърлото — отговори Натала убедено, познавайки Конан по-добре отколкото го познаваше Талис.

— Ще видим — отговори стигийката хладно, уверена в силата си над мъжете. — Във всеки случай ти няма да знаеш дали този варварин

ми е прерязал гърлото или ме целува, защото по това време ще бъдеш булка на онзи, който живее в тъмнина. Ела!

Почти загубила разсъдък от ужас Натала се бореше като див звяр, но това не ѝ помогна. Със сила, каквато тя не вярваше, че може да притежава една жена, Талис я вдигна и я понесе по черния коридор, сякаш беше дете. Натала не запищя отново, спомняйки си зловещите думи на стигийката. Единствените звуци бяха бързото ѝ дишане и тихият подигравателен похотлив присмех на Талис. Размахващите се ръце на бритуниянката хванаха нещо в тъмнината — украсена със скъпоценни камъни дръжка на кама, затъкната в колана на Талис. Натала замахна и удари слепешката с цялата си моминска сила.

От устата на Талис се чу ужасен писък. Тя залитна и Натала се измъкна от нейната отслабена хватка. Ожули нежните си крайници в каменния под, стана и побягна към най-близката стена. Задъхана и разтреперана тя се притисна до камъните. Не можеше да види Талис, но я чуваше. Беше съвсем сигурно, че стигийката не е мъртва. Тя проклинаше ожесточено, яростта ѝ беше толкова силна и ужасна, че Натала почувства, как костите ѝ се размекват и кръвта ѝ застива.

— Къде си малка вещице? — крещеше Талис. — Само да те докопам и ще... — Когато Талис започна да описва телесните наранявания, които смята да причини на своята съперница, Натала усети, че ѝ прилява. Езикът на стигийката беше толкова невъздържан, че би накарал да се засрами и най-безсрамната проститутка на Аквилония.

Натала я чу да опипва в тъмното и тогава блесна светлина. Очевидно в своя гняв Талис беше забравила за страха, който изпитва в този черен коридор. Светлината дойде от светещите скъпоценни камъни, с каквито бяха украсени стените на постройките в Кситал. Талис ги беше потрила и сега тя беше окъпана в червеникава светлина — като онази, която излъчваха светещите камъни и в другите стаи. Едната ѝ ръка беше притисната до тялото, между пръстите ѝ капеше кръв. Но тя не изглеждаше нито отпаднала, нито сериозно наранена, само очите ѝ светеха злобно. На свръхестествената светлина Натала видя красивото, изкривено от адска злоба лице на стигийката и загуби и малкото останал ѝ кураж. Талис тръгна напред с походката на пантера, отърсвайки нетърпеливо капките кръв от пръстите на ръката си. Натала видя, че острието се беше хлъзнало и беше причинило

съвсем леко, повърхностно нараняване, само колкото да възбуди необуздания гняв на стигийката.

— Дай ми тази кама, глупачке! — изръмжа тя, пристъпвайки към изплашеното момиче.

Натала знаеше, че трябва да бяга, докато има такава възможност, но не можеше да събере кураж. Лишена от качествата на боец, тъмнината, насилието и ужасът на нейното приключение я бяха направили умствено и физически слаба. Талис измъкна камата от безволевите ѝ пръсти и презрително я хвърли.

— Малка развратница! — изсъска тя през стиснатите си зъби, удряйки злобно момичето. — Преди да те замъкна надолу в коридора и да те хвърля в лапите на Тор, самата аз ще взема малко от твоята кръв! Ти се осмели да вдигнеш срещу мен нож... ще платиш за тази си дързост!

Хвана я за косата и я повлече надолу по коридора към края на осветения кръг. На височина един човешки бой на стената се виждаше метална халка. От нея висеше копринено въже. Като в кошмар Натала почувства как туниката ѝ беше смъкната, китките ѝ завързани за халката и тя, едва допирайки пода с крака, увисна гола като в деня на раждането си. Натала изви глава и видя Талис да сваля от стената камшик с украсена със скъпоценни камъни дръжка. Беше от седем пресукани копринени въжета, по-твърди и въпреки това по-гъвкави от кожени ремъци.

Със съскане на удовлетворение от замисленото отмъщение Талис замахна. Вървите се обвиха около слабините на Натала и тя изпищя. Девойката се гърчеше, виеше и дърпаше китките си, завързани с въжета за халката. Тя забрави, че писъците ѝ могат да приканят дебнешката заплаха, както очевидно беше забравила и Талис. Всеки удар се съпровождаше с виковете от болка. Боят с камшик, с който я бяха измъчвали на шемитските пазари за роби, бледнееше пред този бой. Никога не бе подозирала, колко силно може да боли от здраво сплетените копринени върви. Тяхното докосване беше по-болезнено от това на брезови клонки или кожени ремъци. Те свистяха злобно във въздуха.

Натала изви обляното си в сълзи лице, за да моли за милост и виковете ѝ внезапно спряха. Болката отстъпи пред парализиращия ужас, който я обзе и се изписа в очите ѝ.

Поразена от нейния израз Талис спря във въздуха ръката си и се извъртя бързо като котка. Беше твърде късно! От устните ѝ прозвуча ужасен вик и тя се олюля назад с вдигнати ръце. Натала я видя за момент — една бяла, ужасена фигура и голяма, черна безформена маса, извисила се над нея. После бялата фигура беше повалена на пода и сянката се оттегли с нея, а в кръга от слаба светлина Натала остана да виси сама, почти припаднала от ужас.

Откъм черната сянка дойдоха звуци — неразбираеми и смразяващи кръвта. Тя чу Талис безумно да се моли, но никакъв глас не ѝ отговори. Не се чуваше никакъв звук, освен тежкото дишане на стигийката. Неочаквано той премина в агонизиращи писъци, след което се превърна в истеричен смях, примесен с ридания. Тези звуци преминаха в конвулсивно задъхване, което не след дълго спря и в коридора се възцари още по-ужасна тишина.

Натала почувства, че ѝ се повдига от ужас. Обърна се и погледна страхливо към черната форма, която представляваше Талис. Нищо не видя, но почувства някаква невидима заплаха, по-ужасна, отколкото можеше да си представи. Натала се бореше срещу нарастващия пристъп на истерия. Ожулените ѝ китки, болящото я тяло бяха забравени пред лицето на тази заплаха. Смътно почувства, че тя застрашава само нейното тяло, но и нейната душа.

Натала насочи поглед към тъмнината, отвъд границата на мъждивата светлина, напрегната от онова, което може да види. От устните ѝ се изтръгна възклицание на ужас. Тъмнината приемаше материална форма. От пустотата израстваше нещо огромно и масивно. Тя видя на светлината да се появява гигантска уродлива глава или поне реши, че е глава. Но това не беше част от тялото на някакво разумно или нормално същество. Натала видя голямо, прилично на жабешко лице, чиито черти бяха замъглени и непостоянни, като на призрак в кошмар. Големи светли петна, които можеха да са очи, мигаха към нея и тя поклати отрицателно глава в отговор на безграничната похот, отразяваща се в тях. Натала не можеше да каже нищо за тялото на съществото. Очертанията му трептяха и се променяха дори докато го гледаше. Въпреки това материята, от която беше направено това същество, изглеждаше достатъчно твърда. В него нямаше нищо мъгливо или призрачно.

Когато съществото тръгна към нея, тя не можеше да каже дали то крачи, извива се, тече или пълзи. Начинът му на придвижване ѝ беше абсолютно неразбираем. То излезе от сянката, но тя все още не беше сигурна за неговата природа. Светлината от скъпоценните камъни не го осветяваше, така както би осветявала едно обикновено същество. Дори когато спря толкова близо до нея, че почти можеше да докосне свитото ѝ от страх тяло, подробностите по него бяха все още неясни и замъглени. Ясно очертано беше само жабешкото му лице. Съществото беше като мъгла, като черно петно от сянка, която нормалната светлина нито може да разсее, нито да освети.

Натала реши, че е полудяла, защото не можеше да каже дали съществото гледа нагоре към нея или се извисява над нея. Тя не можеше да каже дали неясното, отвратително лице мига към нея или я гледа от огромна височина. Тъмен, приличен на пипало орган се плъзна около тялото ѝ и тя изпищя при допира до голата ѝ плът. Не беше нито топъл, нито студен, нито грапав, нито гладък. Не приличаше на нищо, което някога се беше допирало до нея. При близостта му тя изпита такъв страх и срам, какъвто никога не беше допускала, че е възможно да изпита. Сякаш върху тялото ѝ се изля цялата мръсотия и подла похот на живота. В този момент Натала разбра, че каквато и форма на живот да представлява това същество, то не е животно.

Натала започна да пищи неудържимо, а чудовището я задърпа, сякаш искаше да я откъсне от халката. После над главите им нещо се срути, от въздуха се спусна някакво тяло и падна на каменния под.

3.

Когато Конан се обърна и видя гобленът да се връща на мястото си и чу приглушения вик на Натала, той се хвърли към стената със страхотен рев. Отскачайки от удара, той смъкна гоблена, разкривайки под него гола на вид стена. Овладейн от ярост, Конан вдигна нагоре сабята си, сякаш се канеше да сече мрамора. Тогава неочакван звук го накара да се обърне.

Зад него стояха голям брой фигури и го гледаха — жълтокоси мъже във виолетови туники, с къси саби в ръце. Когато се обърна, те се спуснаха към него с войнствени крясъци. Конан не направи никакъв опит да ги успокои. Побеснял от изчезването на неговата любима, варваринът се приготви за бой.

Когато скочи и замахна с дългата си сабя, ръмжене, примесено с кръвожадно удовлетворение прозвуча в мощния му глас. Първият нападател падна и от разцепения череп потече мозък. Извъртайки се като котка, Конан посрещна една ръка, стискаща къса сабя. Тя излетя във въздуха, пръскайки поток от червени капки. Кимериецът не спря, нито се поколеба. Той изви като пантера тялото си, избегна атаките на двама жълтокожи сабълори и оръжието на единия, изгубило целта, се заби в гърдите на другия.

При тази злополука от жълтокожия боец се изтръгна вик на смайване, а Конан, докато отскачаше настрана от свистящата сабя, си позволи кратък, приличен на лай смях. После замахна към друг мъж на Кситал. Дълга тъмночервена струя бликна подир пеещото острие и мъжът рухна с разпран корем.

Войните на Кситал виеха като побеснели вълци. Несвикнали да се бият, те бяха смешно бавни и несръчни в сравнение с варварина, чийто мълниеносни движения бяха възможни само за стоманени мускули, командвани от съвършен мозък на боец. Те се препъваха и залитаха, удряха твърде бавно или много скоро и сабите им режеха само празен въздух. Конан не преставаше да се движи, нито за момент не оставаше на едно място. Скачаше напред, отстъпваше настрана,

въртеше се и се извиваше, представляваше непрекъснато движеща се цел за техните саби.

Но каквито и грешки да допускаха, на мъжете на Кситал не им липсваше смелост. Те се тълпяха около него, викаха и сечаха, а през сводестите врати идваха други, събудени от непривичната глъч.

Конан, от чието слепоочие течеше кръв, с един опустошителен замах на сабята си очисти свободно пространство около себе си и потърси път за измъкване. В този момент видя, че гобленът на една от стените е дръпнат настрана и под него се открива тясно стълбище. Там се беше изправил богато облечен мъж с неясни очи, който мигаше сякаш току-що бе станал от сън. В мига, в който го видя, Конан пристъпи към действие.

С лъвски скок той премина невредим през кръга от саби и се насочи към мраморното стълбище, а глутницата зави зад гърба му. Пред него се изправиха трима души и той ги порази с мълниеносни удари. В един критичен момент сабите им блеснаха като лятна светкавица. После групата се разпадна и Конан скочи на стълбището. Приближаващата се орда се спъна в трите гърчещи се тела. Един лежеше с лице надолу в противна бълвоч от кръв и мозък; друг се беше подпрял на ръце, а от прерязаните му шийни вени бликаше кръв, трети виеше като умиращо куче, стиснал тъмnochервения чукан, който миг преди това представляваше ръката му.

Когато Конан се спусна нагоре по мраморното стълбище, мъжът излезе от унеса и измъкна сабята си, която на светлината на скъпоценните камъни блесна враждебно. Хвърли се надолу към връхлитащия варварин, но когато острието запя към гърлото на Конан, той бързо се наведе. То се плъзна по кожата на гърба му Конан се изправи и с цялата сила на мощните си рамене вдигна нагоре сабята си, сякаш държи в ръка касапски нож.

Ударът беше толкова силен, че сабята до дръжката си заби в корема на врага, а Конан не можа да спре. Блъсна се в тялото и отскочи към стената. Другият, разпран от слабините до гръдната кост, падна надолу по стълбището. Тялото повлече отвратителна каша от изсипващи се вътрешности и се търколи към мъжете, които тичаха нагоре по стълбището.

Почти изумен, Конан се подпря за миг на стената и погледна към тях. После изтръска предизвикателно кръвта от сабята си и се понесе

нагоре.

Влизайки в по-горната стая, той се спря само колкото да види, че е празна. От засилващия се, изпълнен с ужас и ярост рев Конан разбра, че убитият от него на стълбището мъж е някой благородник, може би дори самият крал на този необичаен град.

Конан побягна напосоки, без план. Той отчаяно искаше да намери и да помогне на Натала, която със сигурност имаше голяма нужда от помощ. Същевременно всички войни на Кситал бяха подир него и той можеше да разчита единствено на късмет си. Сред тъмнината и слабата светлина на горните стаи Конан бързо изгуби чувство за ориентация и не беше никак чудно, че накрая направи глупава грешка и попадна в стаята, в която влязоха и неговите врагове.

Като го видяха, те закрепяха злобно и се спуснаха към него. Конан изръмжа от погнуса и хукна назад по същия път, по който беше дошъл или поне си мислеше, че е същият. Много скоро, влизайки в една твърде богато украсена стая, той разбра грешката си. Всички стаи, през които беше минал след качването си по стълбището, бяха празни. В тази имаше един обитател, който го посрещна с писък.

Пред него, с широко отворени очи стоеше жълтокожа жена, чието единствено облекло бяха бижута със скъпоценни камъни. Докато я гледаше, тя протегна ръка и дръпна висящото от стената копринено въже. Цялата му ловкост и безпогрешна координация не можаха да го спасят от падането в черната яма, която се отвори под краката му.

Подобно на котка той се приземи на краката си и на едната си ръка. В другата инстинктивно стискаше дръжката на сабята. Конан отскочи на крака както отскача рис и до ушите му достигна познат вик. Той погледна изпод разрошената си буйна, дълга коса и видя да се белее голото тяло на Натала, гърчеща се в сладострастната хватка на някакво черно кошмарно същество.

Видът на ужасното същество беше достатъчен, за да накара кимериеца да замръзне от страх. Мисълта за близостта на това чудовище с неговото момиче предизвика червена вълна от убийствена ярост. Той замахна и удари чудовището.

То изпусна момичето и се обърна към нападателя. Сабята на кимериеца изсвистя през въздуха, премина през черната лепкава маса и издрънча на каменния под, обсипвайки го с водопад от сини искри. Конан падна на колене от силата на удара. Сабята не беше срещнала

съпротивлението, което беше очаквал. Докато се изправяше, съществото се хвърли върху него.

Стелеше се над него като черен облак. Сякаш плуваше наоколо, носеше се на вълни, готови да го обгърнат и да го погълнат. Сабята му удряше безумно, не преставаше да го сече, върхът ѝ го разцепваше и раздираше. Конан почувства, че го залива лигава течност — навярно беше неговата мръсна кръв. Въпреки това силата му не намаля.

Конан не можеше да каже дали сече неговите крайници или разцепва тялото му, което отново зараства. Силата на двубоя го подмяташе напред-назад и той изпитваше чувството, че се бие не с едно, а с цяла тълпа. Чудовището едновременно хапеше, дереше, блъскаше и удряше. Той почувства зъби и нокти да разкъсват месата му. Здрава като желязо плът омотаваше крайниците и тялото му, но най-лошо от всичко беше онова нещо, което като камшик с шипове го удряше по раменете, гърба и гърдите, разкъсваше кожата и пълнеше вените му с отрова, която гореше като течен огън.

Изтърколиха се отвъд светлинния кръг и кимериецът продължи да се бие в пълна тъмнина. Веднъж той като звяр заби зъбите си в провисналата плът на своя враг — отвратително извиваща се и гърчеща се като гума между железните му челюсти.

В урагана на битката те се преобръщаха и се търкаляха все по-навътре в тунела. Главата на Конан се въртеше от ударите на чудовището. Дъхът му излизаше със свистене между зъбите. Високо над себе си той видя голямото, прилично на жаба лице, осветено от зловеща, мъжделива червенина, която изглежда се излъчваше от него. С вик, който беше полупроклятие, полуагония той замахна към съществото с цялата останала му сила. Сабята се заби чак до дръжката, някъде под зловещото лице. Конвулсивно потреперване разтърси голямото туловище, обгърнало почти напълно кимериеца. С ритмично свиване и разпускане то падна назад и се затъркаля с безумна бързина надолу по коридора. Конан се спусна подир него контузен, смазан, непреодолим, увиснал като булдог, на дръжката на сабята си, която не можеше да изтегли, разкъсвайки и раздирайки потръпващата маса с камата в лявата си ръка.

Сега цялото същество светеше с необичайна фосфоресцираща светлина, която падаше в очите на Конан и го заслепяваше. Изведнъж теглещата го, издуваща се маса, полетя под него, а сабята се освободи

и остана в стиснатата му десница. Ръката му висеше в пространството, а светецото тяло на чудовището се понесе като метеор далеч под него. Конан смутено разбра, че лежи на края на огромен кръгъл кладенец, чийто ръб беше хлъзгав камък. Лежеше там и наблюдаваше светлината, която се рееше и все повече намаляваше, докато изчезна в тъмната блестяща повърхност. За миг чезнещата дяволска светлина се виждаше в тъмните дълбини. После се изгуби напълно, а Конан лежеше и гледаше в мрака на тази безмълвна първична бездна.

4.

При всяко безрезултатно налягане копринените въжета се врязваха в китките ѝ. Натала се мъчеше да види в тъмнината отвъд светлия кръг. Езикът ѝ беше залепнал за небцето. Тя беше видяла Конан да изчезва в тъмнината, вкопчен в борба на живот и смърт с неизвестния демон. Единственият шум, който доловиха напрегнатите ѝ уши, беше тежкото дишане на варварина и тъпите звуци от жестоките удари. Те престанаха и Натала се олюля на въжетата замаяна, почти в несвяст.

Нечии стъпки я извадиха от състоянието на апатия и ужас и тя видя в тъмнината да се появява Конан. Щом го съгледа, гласът ѝ се върна и тя изпищя, а ехото повтори писъка надолу по сводестия тунел. Видът на кимериеца беше ужасен. При всяка стъпка от него капеше кръв. Лицето му беше изподрано, сякаш беше бит със сопа. Устните му бяха размазани, по лицето му се стичаше кръв от рана на черепа. Бедрата, прасците и ръцете му имаха дълбоки рани и бяха ожулени от каменния под. Но най-много бяха пострадали мускулите на раменете, гърба и горната част на гърдите. Плътта беше охлузена, подута, разкъсана, кожата висеше отпрана, сякаш беше бит с камшик.

— О, Конан — простена тя. — Какво е станало с теб?

Не му беше останал дъх за приказки, но когато се приближи до нея размазаните му устни се извиха в подобие на усмивка. Косматите му гърди, лъснали от пот и кръв, тежко се надигаха. Бавно и мъчително той се пресегна и преряза въжетата, после се отдръпна назад и се подпря на стената, разкрачил широко разтрепераните си крака. Натала изпълзя от мястото, на което беше паднала и ридаейки истерично се притисна към него в безумна прегръдка.

— Конан, Конан, ранен си до смърт! О, какво ще правим?

— Е — промълви той задъхан, — човек не може да се бие със самия дявол от ада и да запази кожата си цяла!

— Къде е той? — прошепна тя. — Уби ли го?

— Не знам. Падна в една яма. Беше целият в кръв, но не мога да кажа дали е възможно да бъде убит със сабя.

— О, бедния ти гръб! — проплака тя, кършейки ръце.

— Удряше ме с пипало — отвърна той, намръщи се и изруга. — Режеше като жица и гореше като огън. Но проклетото му стискане изкара всичкия ми въздух. Стиска по-лошо от питон. Няма да сбъркам, ако кажа, че половината ми вътрешности са на каша.

— Какво ще правим — изхленчи Натала.

Той погледна нагоре. Бяха затворени като в капан. Не се чуваше никакъв звук.

— Не можем да се върнем през тайната врата — промърмори той. — Онази стая е пълна с мъртви мъже и положително се охранява от бойци. Когато влязох през пода, те сигурно са помислили, че съдбата ми е предreshена, иначе не биха дръзнали да ме последват в този тунел... Свали онзи светец скъпоценен камък от стената... Когато опипвах пътя си в коридора усетих, да се отварят врати към други тунели. Ще тръгнем по първия, който намерим. Може да води до друга яма или да извежда навън. Трябва да пробваме. Не можем да останем тук докато изгнием.

Натала се подчини и Конан, хванал мъничкият светлинен източник в лявата си ръка, а в окървавената дясна сабята, тръгна надолу по коридора. Вървеше бавно, вдървено — само животинската му жизненост го държеше на крака. Погледът на кръвясалите му очи беше празен. Натала видя, че от време на време неволно облизва окървавените си устни. Знаеше, че изпитва ужасна болка, но издържаше, без да се оплаква със стоицизма на дивите животни.

Наскоро слабата светлина освети черен вход и Конан свърна в него. Натала се сви от страх от онова, което очакваше да види, но се оказа, че е тунел, подобен на онзи, който току-що бяха напуснали.

Тя нямаше представа колко далече бяха отишли, преди да се изкачат по едно дълго стълбище и да се изправят пред каменна врата, залостена със златен болт.

Натала се поколеба и погледна към Конан. Варваринът се олюляваше на краката си, светлината в неустойчивата му ръка хвърляше фантастични, движещи се напред-назад по стената сенки.

— Отвори вратата, момиче! — промърмори той с дрезгав глас. — Мъжете на Кситал ще ни чакат, а аз не искам да ги разочаровам.

Велики Кром, градът никога не е виждал жертвоприношение като това, което ще им устроя.

Натала знаеше, че той почти не е на себе си. От другата страна на вратата не идваше никакъв звук. Тя взе светещия скъпоценен камък от окървавената му ръка, измъкна болта и бутна вратата. Вътрешната ѝ страна беше запердена с гоблен изтъкан със златни нишки. Тя го дръпна настрана. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Пред учудения ѝ поглед се разкри празна стая, в центъра на която пееше сребърен фонтан.

Конан сложи тежката си ръка върху голото рамо на момичето.

— Стой настрана, момиче — изфъфли той. — Сега е време за тържество на сабите.

— В стаята няма никой — отвърна тя. — Но има вода...

— Чувам я. — Той облиза почернелите си устни. — Ще се напием, преди да умрем.

Той изглежда не виждаше. Натала хвана тъмната му, окървавена ръка и го поведе по каменния под. Тя стъпваше на пръсти, очаквайки всеки момент през сводестите врати да нахлуят жълтокожи фигури.

— Пий, а аз ще пазя — промърмори Конан.

— Не съм жадна — отвърна тя. — Легни до фонтана да измия раните ти.

— Ами сабите на Кситал? — Конан непрекъснато прокарваше ръка по очите си, сякаш да проясни замъгленото си зрение.

— Не чувам никого. Всичко е тихо.

Конан пипнешком се отпусна на пода, пхна лицето си в кристалната струя и започна ненаситно да пие. Когато вдигна глава кръвясалите му очи гледаха разумно. Той обтегна масивните си крайници на мраморния под, както го беше помолила Натала. Тя изми разкъсаната плът и превърза по-дълбоките рани с ленти, откъснати от копринената завеса. Натала потрепери при вида на гърба му. Плътта беше обезцветена, нашарена с черни и сини петна, болезнено жълта там, където следите бяха още пресни. Докато го миеше, тя трескаво търсеше разрешение на техния проблем. Не можеше да каже дали мъжете на Кситал ги търсят или се бяха върнали към своите сънища, но едно беше сигурно — ако останат в стаята, рано или късно щяха да ги открият.

Натала свърши със задачата си и замръзна от ужас. Изпод завесата, която отчасти закриваше една ниша, тя видя жълта плът.

Без да каже нещо, тя стана и тихо прекоси стаята, стискайки в ръка камата на Конан. Когато внимателно дръпна завесата, сърцето ѝ биеше до пръсване. На подиума лежеше млада жълтокожа жена, гола и очевидно безжизнена. До ръката ѝ стоеше нефритен съд почти пълен с някаква странна златна течност. Натала реши, че това е еликсирът, описан от Талис, който дава сила на уродливите жители на Кситал. Наведе се над проснатото тяло и с камата насочена към гърдите на девойката взе съда. Момичето не се събуди.

Стиснала съда в ръка Натала помисли, че ще е по-сигурно да отнеме възможността на спящото момиче да се събуди и да вдигне тревога. Но не можеше да се реши да забие кимерийската кама в неподвижната гръд. Най-после тя дръпна завесата и се върна при Конан, който лежеше там, където го беше оставила, очевидно почти в безсъзнание.

Натала се наведе и поднесе съда до устните му. Кимериецът пи отначало инстинктивно, а после изведнъж с огромно желание. За нейна изненада Конан се изправи и взе съда от ръцете ѝ. Когато вдигна лицето си, очите му бяха бистри и нормални. Измъченият му, изнурен вид беше изчезнал, гласът му не беше фъфлене на човек в делириум.

— Велики Кром! Откъде взе това?

Тя посочи.

— От тази ниша, където спи онази жълтокожа жена със съмнително поведение.

Конан навря отново муцуна в златистата течност.

— Велики Кром! — повтори той с дълбока въздишка. — Чувствам как във вените ми нахлува нов живот и сила като гръцки огън^[1]. Сигурно това е еликсирът на живота!

Той се изправи, вземайки сабята си.

— Най-добре е да се върнем в коридора — предложи нервно Натала. — Ако останем по-дълго тук, ще ни намерят. Там ще можем да се крием, докато заздравеят раните ти...

— Не! — изсумтя Конан. — Ние не сме плъхове, за да се крием в тъмни дупки. Ще напуснем този дяволски град сега и нека някой се опита да ни спре.

— Но ти целият си в рани! — проплака Натала.

— Не ги усещам — отвърна Конан. — Може би силата, която ми даде тази напитка е фалшива, но се кълна, че не чувствам нито болка, нито слабост.

Взел решение той прекоси стаята и отиде до прозореца, който Натала не беше забелязала. Тя погледна навън през рамо. Хладен вятрец развя разрошените ѝ къдрици. Горе небето, осеяно от звезди се тъмнееше кадифено. Пред тях се простираше неясна пясъчна шир.

— Талис спомена, че градът представлява един голям дворец — каза Конан. — Очевидно някои от стаите са построени като кули на стената. Тази е от тях. Провървя ни.

— Какво си намислил? — попита Натала, поглеждайки оценяващо през рамо.

— На онази маса от слонова кост има един кристален съд — каза той. — Напълни го с вода и от онази завеса вържи около шийката му лента за дръжка, докато аз накъсам този гоблен.

Тя се подчини, без да задава въпроси и когато изпълни заръката, се обърна и видя Конан да раздира дълги, здрави, копринени ленти и да ги връзва на въже, единия край на което закачи за крака на масивната маса от слонова кост.

— Ще си опитаме късмета през пустинята — обясни той. — Талис каза, че на един ден път на юг има оазис и пасища. Ако достигнем до оазиса, можем да си починем, докато заздравеят раните ми. Това вино е като балсам. Допреди малко бях почти мъртъв. Сега съм готов за всичко. Направи си дреха от коприната, която остана.

Натала беше забравила, че е гола. Този факт не я притесняваше, но деликатната ѝ кожа се нуждаеше от защита срещу неумолимото пустинно слънце. Тя завърза коприната около гъвкавото си тяло, Конан се обърна към прозореца и като на шега измъкна меките златни пръчки от защитната решетка. После завърза свободния край на коприненото въже около бедрата на Натала, предупреди я да се държи с две ръце и я спусна през прозореца трийсетина стъпки надолу, докато стигна до земята. Тя се отвърза, а Конан изтегли обратно въжето, завърза съдовете с вино и вода и ѝ ги спусна, след което ги последва, плъзгайки се бързо надолу по въжето.

Когато Конан слезе при нея, Натала въздъхна с облекчение. Те бяха самички в основата на голямата стена, високо над главите им стояха избледнелите звезди. Пред тях се простираше голата пустиня.

Тя не знаеше какви опасности ги щракват, но сърцето ѝ пееше от радост, защото се бяха измъкнали от онзи призрачен, нереален град.

— Могат да намерят въжето — промърмори Конан, праметна внимателно съдовете през рамо и трепна при допира на коприненото въже до нараненото му тяло. — Могат дори да ме преследват, но от онова, което каза Талис, много се съмнявам. Нататък трябва да е юг. — Бронзовата мускулиста ръка посочи посоката. — Така че някъде там се намира оазиса. Да тръгваме!

С необичайна за него замисленост Конан я хвана за ръка и закрачи през пясъците, съобразявайки крачката си с тази на момичето. Той не се обърна да погледне мълчаливия, мрачен и призрачен град зад тях.

— Конан — Натала накрая се осмели да се обади, — когато се биеше с чудовището и по-късно, когато дойде в коридора видя ли... Талис?

Той поклати глава.

— В коридора беше тъмно, но беше празен.

Натала потрепери.

— Тя ме измъчва... и въпреки това аз я съжалявам.

— В този проклет град наистина ни посрещнаха горещо — изръмжа Конан. После мрачният му хумор отново се върна. — Е, обзалагам се, че дълго ще помнят посещението ни. По мраморните плочи има за почистване много мозък и вътрешности, кръв, а ако техният бог е все още жив, той носи по тялото си повече рани от мен. В края на краищата леко минахме. Имаме вино и вода и най-вече шанс да достигнем до населявана страна. Макар че видът ми е такъв, сякаш са ме прекарали през месомелачка, а и ти имаш болезнен вид...

— Вината е твоя — прекъсна го тя. Ако не се беше зазяпвал толкова дълго и с такова възхищение в онази стигийска котка...

Всемогъщи Кром и всички негови дяволи! — изруга той.

— Дори светът да потъва, жените пак ще намерят време за ревност. Дяволска суетност! Да не би аз да съм казвал на стигийката да се влюби в мен? В края на краищата и тя е човек!

[1] Силно горлива смес, която се е използвала като оръжие. — Б.пр. ↑

БАРАБАНИТЕ НА ТОМБАЛКУ

Конан си пробива път назад до Хайборейските земи. Той постъпва в наемната армия, която зингаранският принц Запайо де Кова събира за Аргос. Аргос и Кот са във война със Стигия. Планът е Кот да нападне Стигия от север, а аргосеанската армия от юг по море. Кот обаче сключва сепаративен мир със Стигия. В Южна Стигия наемническата армия се оказва хваната в капан между две враждебни сили. Конан отново е между малцината оцелели. Той бяга през пустинята с един млад аквилонски войник, Амалрик, но е хванат от помадите. Амалрик успява да се спаси.

1.

Последните лъчи на залязващото слънце придаваха кафяво-червеникав оттенък на небето. До кладенеца клечаха трима мъже: единият, на име Амалрик, беше бял, другите двама бяха ганатанци. Техните дрипи не можеха да скрият черните им, мършави тела. Хората ги наричаха Гобир и Сейду, Клекнали край кладенеца те приличаха на лешояди.

Една камила преживяше наблизно, а два уморени коня безрезултатно душеха пясъка. Тримата мрачно дъвчеха сушени фурми. Черните мъже бяха отдадени изцяло на заниманието на своите челюсти, докато белият от време на време поглеждаше към червеното небе или към еднообразната равнина. Той пръв забеляза конника. Когато дойде при тях, опъна юздата и конят се изправи на задните си крака.

Ездачът беше истински великан. Дебелите устни, червените ноздри и кожата — по-черна от тази на другите двама, показваха, че във вените му преобладава негърска кръв. Широкият му копринен панталон, събран около голите глезени, беше пристегнат с пояс, увит неколккратно около огромния му корем. На пояса му висеше ятаган, който малко мъже можеха да въртят с една ръка. С този ятаган той беше известен навсякъде, където се подвизаваха тъмнокожите чада на пустинята. Този мъж беше Тилатън, гордостта на Ганата.

Напреко на седлото лежеше или по-точно висеше едно тяло. Когато видяха белите крайници, ганатанците подсвирнаха. Свободната коса на висящото момиче се развяваше като черна вълна върху стремето.

Черният великан се усмихна и белите му зъби блеснаха в здрача. Той хвърли небрежно пленницата си на пясъка. Тя остана да лежи в безсъзнание. Гобир и Сейду инстинктивно се обърнаха към Амалрик, докато Тилатън го наблюдаваше от седлото. Тримачерни срещу един бял. Появата на бялата жена внесе неуловима промяна в атмосферата.

Очевидно Амалрик единствен не забеляза възникналото напрежение. Той разсеяно наклони назад русите си къдрици и погледна с безразличие отпуснатото тяло на момичето. Сивите му очи за момент блеснаха, но другите не забелязаха.

Тилатън скочи от седлото и презрително захвърли юздата към Амалрик.

— Погрижи се за коня ми — каза той. — Всемогъщи Джил, не намерих пустинна антилопа, но намерих тази млада кобилка. Залиташе из пясъците и точно когато я наближих, падна. Мисля, че е припаднала от умора и жажда. Отдръпнете се, проклети чакали и ме оставете да ѝ дам да пие.

Едрият чернокож довлече момичето до кладенеца и започна да мие лицето и ръцете ѝ с вода, после сипа няколко капки между изсъхналите ѝ устни. Не след дълго тя изстена и се размърда. Сложили ръце на коленете си Гобир и Сейду се наведоха и надникнаха през снажните рамене на Тилатън. Амалрик стоеше малко настрана, без да проявява видим интерес.

— Идва в съзнание — съобщи Гобир.

Сейду не каза нищо, само облиза дебелиите си устни.

Амалрик огледа безпристрастно проснатото тяло от износените сандали до разбърканата корона от лъскава черна коса. Единственото облекло на момичето беше копринена рокля пристегната в кръста. Ръцете, вратът и част от гърдите ѝ бяха голи, подгъвът на роклята достигаше няколко сантиметра над коленете. Ганатанци гледаха жадно оголените части от тялото ѝ, които макар и по детински бели и меки, бяха закръглени от напъпващата женственост. Амалрик вдигна рамене.

— Кой е след Тилатън? — попита той небрежно.

Две мършави глави се обърнаха към него. Два чифта кръвясали очи го погледнаха въпросително. После чернокожите се втрениха един в друг. Между тях започнаха да прескачат искри на ревност.

— Не се бийте — каза им Амалрик. — Хвърлете чоп. — Той извади ръка изпод износената си туника и хвърли пред тях две зарчета. Една ръка, подобна на животинска лапа нетърпеливо ги сграбчи.

— Прав си! — съгласи се Гобир. — Ще хвърлим чоп... който спечели, ще е след Тилатън.

Амалрик погледна към черния великан, който все още наведен над своята пленница връщаше към живот изтощеното тяло. Точно в

този момент дългите ѝ мигли се разтвориха. Дълбоки виолетови очи погледнаха смутено похотливото лице на черния мъж. От дебелите устни на Тилатън се изтръгна възторжено възклицание. Той измъкна от пояса си едно шише и го допря до устните на момичето. Тя машинално пи от виното. Амалрик отмести очи от нейния блуждаещ поглед. Беше сам срещу тримата черни, а всеки от тях имаше не по-малка сила от неговата.

Гобир и Сейду се наведоха над зарчетата. Сейду ги захлупи в шепата си, духна им за късмет, разклати ги и ги хвърли. Двете прилични на лешояди глави се наведоха над кубчетата, които се въртяха в оскъдната светлина. Амалрик измъкна сабята си и замахна. Острието премина през мършавия врат, разсичайки дихателната тръба. Главата на Гобир, която едва се държеше, падна връз зарчето, последвана от струя кръв.

Едновременно с това Сейду, с отчаяната бързина на пустинник скочи на крака, измъкна ятагана си и замахна свирепо към главата на убиеца. Амалрик едва има време да посрещне удара. Свистящият ятаган удари правата сабя, вдигната над главата на белия мъж. Той я изпусна и се олюля. После възстанови равновесието си, сграбчи с две ръце Сейду и го принуди да премина към близък бой, при който ятаганът беше безполезен. Под парцаливите дрехи на пустинника се криеше яко като от стомана тяло.

Тилатън моментално оцени положението, остави момичето, изрева и скочи. Спусна се към бореците се като разярен бик огромният му ятаган блестеше в ръката му. Амалрик го видя, че идва и изстина. Сейду се дърпаше и се извиваше затрудняван от ятагана, който, безполезно се мъчеше да насочи срещу своя противник. Краката им се извиваха и тъпчеха по пясъка. Телата им се притискаха едно в друго. Амалрик натисна с тока на сандала си върху босото стъпало на ганатанеца и усети как костта изпука, точно когато Тилатън, замахна. Те залитнаха като пияни. Амалрик усети как стоманата закачи долната част на ръката му и се заби дълбоко в тялото на Сейду. По-малкият ганатанец нададе предсмъртен писък. Конвулсивното му трепване го освободи от хватката на Амалрик.

Тилатън изрева едно проклятие, измъкна сабята си от тялото, отхвърляйки настрана умиращия мъж. Преди да удари повторно,

Амалрик, настръхнал от страх пред огромния ятаган, се хвърли върху великана.

Отчаяние обзе Амалрик, когато почувства силата на негъра. Тилатън беше по-умен от Сейду. Хвърли ятагана и с рев се вкопчи в гърлото на Амалрик. Големите черни пръсти стискаха като железни. Амалрик, мъчейки се безуспешно да се освободи от хватката, падна заедно с ганатанеца, чието тежко тяло го прикова към земята. Помалкият мъж беше ужасен като плъх, попаднал в устата на куче. Главата му беше зверски притисната в пясъка. Като през червена мъгла той видя свирепото лице на негъра, дебелите устни, изкривени в жестока усмивка, блестящите зъби.

— Ти я желаеш, ти, бяло куче! — изръмжа ганатанецът. — Ауу! Ще ти счупя врата! Ще го откъсна! Аз... ятаганът ми! Ще ти отсека главата и ще ѝ я дам да я целува!

Тилатън удари отново, главата на Амалрик в твърдия като камък пясък и в изблик на кръвожадна страст, повдигна своя противник и го хвърли настрана. После черният великан стана, затича се, отиде до мястото, където лежеше ятаганът — един широк полумесец от стомана — и го взе. Крещейки в садистичен екстаз, той се обърна и се спусна назад, размахвайки високо оръжието си. Амалрик — замаян, разтревожен, изнемощял от боя — стана да го посрещне. При боя поясът на Тилатън се беше размотал и краят му висеше в краката на ганатанеца. Той го настъпи, препъна се, политна напред и разпери ръце. Ятаганът изхвърча от ръката му.

Възбуден Амалрик хвана ятагана с две ръце и залитайки пристъпи напред. Пустинята плуваше в погледа му. Като през мъгла той видя лицето на Тилатън да се отпуска в предчувствие за очакващата го съдба. Широката му уста зейна. Бялото на очите му се показа. Подпрян на коляното и на ръката си черният замръзна, сякаш неспособен да се движи. После ятаганът се спусна, разцепвайки кръглата глава до брадата. Амалрик имаше смътно впечатление за едно черно лице, разделено от разширяваща се червена линия, губеща се в сгъстяващите се сенки. После бързо настъпи тъмнина.

С нежна настойчивост нещо хладно и меко докосваше лицето на Амалрик. Той се пресегна слепешком и ръката му напипа нещо топло, твърдо и гъвкаво. Когато зрението му се проясни Амалрик видя нежния овал на оградено от черна лъскава коса лице. Като в транс той

гледаше, без да говори и жадно поглъщаше всеки детайл от пълните червени устни, от тъмните виолетови очи, от алабастровата шия. Трепна и разбра, че видението говори с нежен, музикален глас. Думите бяха непознати, но въпреки това в тях имаше нещо неуловимо близо. Една малка, бяла ръка нежно го бършеше по туптящата глава. Все още замаян Амалрик седна.

Звезди обсипваха небето. Камилата все още преживяше. Конят неспокойно цвилеше. Наблизо лежеше едно едро тяло с разцепена глава, потънала в ужасна локва от кръв и мозък.

Амалрик погледна коленичилата до него девойка, която приказваше на своя нежен, непознат език. Когато мозъкът му се проясни той започна да я разбира. Припомни си почти забравените езици, които беше учил и говорил в миналото, а сред тях и училищните занимания в южната провинция на Кот.

— Коя... си... ти, момиче? — попита той, съставяйки с труд изречението и хвана с твърдите си пръсти една малка ръка.

— Аз съм Лиса. — Името прозвуча почти като бълбукане на поточе. — Радвам се, че дойде в съзнание. Страхувах се, че не си жив.

— Още малко и наистина нямаше да съм жив — промърмори Амалрик, поглеждайки към проснатото ужасно тяло. Момичето потрепери и не проследи неговия поглед. Ръката ѝ трепереше и на Амалрик му се стори, че долавя ударите на сърцето ѝ.

— Беше ужасно — запъна се тя. — Като някакъв кошмарен сън. Ярост... и удари... и кръв...

— Можеше да бъде и по-лошо — изръмжа той.

Изглежда Лиса усещаше всяка промяна в гласа или настроението му. Тя свенливо пъкна свободната си ръка в неговата.

— Не исках да те обидя. Ти постъпи много благородно, като рискува живота си за една непозната. Благороден си като северните рицари, за които съм чела.

Амалрик бързо я погледна. Големите ѝ чисти очи срещнаха погледа му и потвърдиха току-що изречените думи. Той се намери да каже нещо, после промени решението си и попита:

— Как попадна в пустинята?

— Аз дойдох от Газал — отвърна Лиса. — Аз... аз избягах. Не можех повече да търпя. Но в пустинята беше горещо и бях самичка, и уморена, а единственото, което виждах беше пясък — пясък... и ярко,

пламтящо синьо небе. Пясъците изгаряха краката ми, сандалите ми бързо се скъсаха. Бях жадна, а манерката ми скоро се изпразни. И тогава пожелах да се върна в Газал, но всички посоки ми изглеждаха еднакви. Не знаех по кой път да тръгна. Бях много изплашена и побягнах в първата посока, в която мислех, че се намира Газал. След това не си спомням много. Тичах, докато имах сила.

— Трябва известно време да съм лежала на изгарящия пясък. Спомням си, че станах и се запрепъвах напред. Мисля, че накрая чух някой да вика и видях един черен човек на черен кон да язди към мен. После не помня нищо до момента, когато се събудих и видях, че лежа на пясъка, а главата ми е в скута на онзи мъж и той ми дава да пия вино. След това чух викове и бой... — Тя потрепери. — Когато всичко свърши, изпъзлях до мястото, където лежеше ти като мъртъв и се опитах да те свестя.

— Защо? — попита той. Тя изглеждаше объркана.

— Защо? — запъна се тя — защото... ти беше ранен... и... всеки на мое място би постъпил така. Освен това разбрах, че ти се би, за да ме защитиш от черните. Хората в Газал казват, че те са жестоки и причиняват зло на безпомощните.

— Това невинаги е вярно — промърмори Амалрик. — Къде е този Газал?

— Сигурно не е далеч — отвърна тя. — Ходих цял ден... а после, след като ме намери черният мъж, не знам колко далече ме е отнесъл. Той трябва да ме е открил около залез-слънце, така че не е могъл да измине много.

— В коя посока? — попита той.

— Не знам. Когато напуснах града вървах на изток.

— Град? — промърмори той. — На един ден път от това място? Аз мислех, че на хиляди мили наоколо е само пустиня.

— Газал е в пустинята — отговори Лиса. — Построен е сред палмите на един оазис.

Отмествайки момичето, той се изправи, опипа ожулената и разкъсана кожа на гърлото си и тихо изруга. Амалрик огледа тримата черни и видя, че са мъртви. Тогава ги издърпа един по един на известно разстояние в пустинята. Някъде завиха чакали. Амалрик се върна при кладенеца, където момичето търпеливо клечеше и изруга, когато видя само черния жребец на Тилатън и камилата. По време на

боя останалите коне бяха скъсали въжетата, с които бяха вързани и бяха избягали.

Амалрик даде на момичето шепа сушени фурми. Тя започна лакомо да яде, а той седеше и я наблюдаваше нетърпеливо.

— Защо избяга? — попита неочаквано Амалрик. — Да не би да си робиня?

— В Газал няма роби — отвърна тя. — О, беше ми скучно... толкова скучно от монотонния живот. Искях да видя света. Ти от коя страна идваш?

— Аз съм роден в западните планини на Аквилония — отговори Амалрик.

Тя плесна с ръце като дете.

— Знам къде е тази страна! Виждала съм я на картите. Тя е най-западната от хайборейските страни. Неин крал е Епюс, ненадминатият саблъор.

Амалрик беше шокиран. Той вдигна глава и погледна момичето.

— Епюс? О, вече деветстотин години как Епюс е мъртъв. Името на нашия крал е Вилерас.

— Да, разбира се — каза тя смутена. — Колко съм глупава. Разбира се, че Епюс е бил крал преди девет столетия, както ти казваш. Но кажи ми... разкажи ми всичко за света!

— О, това не е лесна работа! — отговори той смутен. — Ти никак ли не си пътувала?

— Сега за първи път излизам отвъд стените на Газал — увери го тя.

Погледът му беше съсредоточен върху извивката на бялата ѝ гръд. В момента той не се интересуваше от нейните пътувания, а Газал можеше да върви по дяволите.

Амалрик започна да разказва. После, променяйки намерението си, той я взе грубо в ръцете си, а мускулите му се напрегнаха в очакване на съпротива. Не срещна никаква съпротива. Мекото ѝ, податливо тяло лежеше на коленете му, без да се съпротивлява. Тя го гледаше изненадана, но без страх или смущение. Приличаше на дете, което се подчинява на някаква нова игра. Нещо в нейния открит поглед го смути. Ако беше почнала да пищи, да плаче, да се съпротивлява или да се усмихва разбиращо, той щеше да знае как да се държи.

— В името на Митра, коя си ти, момиче? — попита грубо той. — Нито слънцето те е засегнало, нито флиртуваш с мен. Приказките ти показват, че не си просто момиче от народа, невинна в своето невежество. И въпреки това, ти изглежда не познаваш живота.

— Аз съм дъщеря на Газал — отговори безпомощно тя. — Ако познаваше Газал може би щеше да разбереш.

Той я вдигна от коленете си и я сложи на пясъка. После взе от седлото на коня едно одеяло и го постла.

— Спи, Лиса — каза той, а гласът му беше дрезгав от противоречиви емоции. — Смятам утре да видя Газал.

На разсъмване тръгнаха на запад. Амалрик качи Лиса на камилата и ѝ обясни как да пази равновесие. Тя се хвана с две ръце за седлото, показвайки, че изобщо не знае да язди камила. Това отново изненада младия аквилонец. Едно израснало в пустинята момиче, което никога не е яздило камила! Кое то до миналата нощ нито е яздило, нито е пренасяно на кон!

Амалрик ѝ направи нещо като наметало. Тя го сложи без възражения, без да попита откъде го е взел — прие го така, както приемаше всичко, което правеше за нея — с благодарност, но съляпо, без да пита за причината. Амалрик не ѝ каза, че коприната, която я пази от слънцето, преди това беше покривала черната кожа на нейния похитител.

Докато яздеха, подобно на дете, което моли за приказка, тя отново го помоли да ѝ разкаже за света.

— Знам, че Аквилония е далеч от пустинята — каза тя. — Делят я Стигия и земите на Шем, и други страни. Как така ти си тук, далеч от твоята родина?

Той вървя известно време, без да отговори, хванал в ръка поводата.

— Аргос и Стигия са във война — каза той остро. — Кот също се намеси. Котиянците настояваха за едновременно нахлуване в Стигия. Аргос събра наемна армия, която отплува с кораби на юг покрай брега. В същото време котиянската армия трябваше да нахлуе в Стигия по суша. Аз бях в наемническата армия на Аргос. Срецнахме стигийската флота и я разбихме, прогонвайки я в Кеми. Трябваше да слезем на суша, да ограбим града и да настъпим по-нататък по посока на Стикс, но адмиралът ни беше колеблив. Предвождаше ни принц Запайо де Кова, зингаранец.

Продължихме да плуваме на юг, докато стигнахме до покритите с джунгла брегове на Куш, Там корабите хвърлиха котва и армията пое на изток, покрай стигийската граница. Тя изгаряше и ограбваше всичко по пътя си. Имахме намерение от определено място да завием на север и да ударим в сърцето на Стигия, после да се присъединим към котиянската армия, която напада от север.

Тогава научихме, че сме предадени. Кот сключил сепаративен мир със стигийците. Една стигийска армия се придвижваше на юг, за да ни пресрещне, докато друга ни беше отрязала от брега.

Принц Запайо, в своето отчаяние измисли безумната идея да продължим на изток, надявайки се да заобиколи стигийската граница и накрая да достигне до земите на Шем. Но армията от север ни нападна. Ние се върнахме и се бихме.

Цял ден воювахме и ги прогонихме чак до техния лагер. Но на следващия ден ни нападнаха и от запад. Притисната между враговете, нашата армия престана да съществува. Бяхме разбити, смазани, унищожени. Малцина се спасиха. Когато падна мрак, аз избягах с приятеля си, кимериец, на име Конан — страхотен мъж, силен като вол.

Яздихме на юг в пустинята, защото нямаше друга посока, в която бихме могли да тръгнем. Конан беше пътувал по-рано в тази част на света и вярваше, че съществува възможност да оцелеем. Далеч на юг намерихме оазис. Скитайки се от оазис на оазис измъчвани от глад и жажда, се намерихме в гола, непозната земя с изгарящо слънце и пустинни пясъци. Яздихме, докато конете ни не започнаха да сплитат крака, а ние почти не бяхме на себе си.

Една нощ видяхме да светят огньове и тръгнахме към тях. Хванахме се като удавници за мисълта, че ще намерим приятелски настроени хора. Щом се приближихме до тях, те ни поздравиха с облак от стрели. Конят на Конан беше ранен, вдигна се на задните си крака и хвърли ездача от гърба си. Вратът му навярно беше пречупен като клонче, защото не помръдна. Аз някак си се измъкнах в тъмнината, макар че конят ми умря под мен. Успях само за миг да зърна нападателите — високи, мършави, кафяви хора, облечени със странни варварски дрехи.

Вървах пеша през пустинята и попаднах на тези трима лешояди, които видях вчера. Те са чакали... ганатанци, членове на разбойническо

племе със смесена кръв — негърска и само Митра знае каква друга. Единствената причина, поради която не ме убиха, беше, че не притежавах нищо, което желаят. Един месец скитах и ограбвах заедно с тях, защото нямах възможност да правя нищо друго.

— Не съм знаела — промърмори тя. — Говореха, че по света има войни и жестокости, но на мен всичко ми се струваше като сън и някъде далеч от мен. Като те слушам да говориш за предателство и битки имам чувството, че ги виждам.

— Газал никога ли не е нападан от врагове? — попита Амалрик.

Тя поклати глава.

— Хората яздят далеч от Газал. Виждала съм понякога на хоризонта черни точки да се движат в редици. Старите хора казват, че това са армии, които отиват на война. Но те никога не идват близо до Газал.

Амалрик почувства раздразнение и безпокойство. Тази пустиня, която изглежда лишена от живот, приютява някои от най-свирепите племена на земята ганатанците, които бродят далеч на изток, маскираните тибу, за които се вярва, че живеят на юг, а някъде далеч на югозапад лежи полумитичната империя на Томбалку, населявана от дива и варварска раса. Неестествено е, че един град по средата на тази дива страна е останал напълно изолиран и жителите му дори не знаят какво значи война.

Той погледна настрани и в главата му нахлуха странни мисли. Дали момичето не е получило слънчев удар? Или пък в образа на жената се крие демон, дошъл от пустинята, за да го примамва към някаква тайнствена гибел? Той погледна как се е вкопчила по детински във високото седло на камила и това беше достатъчно, за да разсее тези му подозрения. После отново го налегнаха съмнения. Дали не е омагьосан? Дали момичето не е магьосница?

Движеха се на запад, без да спират. Спряха за малко само, за да похапнат фурми и да пийнат вода. За да я запази от изгарящото слънце, Амалрик ѝ направи навес от сабята, ножницата, и одеялата от седлото. Свали я на ръце от високото седло, тъй като беше уморена и вдървена от подскачащия ход на камила. Отново усети чувствената сладост на мекото ѝ тяло и през него премина похотлива тръпка. За миг спря неподвижен, опиянен от нейната близост. После я сложи под сянката на измайсторения навес.

Почувства се почти разгневен от невинния ѝ поглед, от покорността, с която отпусна младото си тяло в ръцете му. Държеше се така, сякаш не знаеше нищо за нещата, които биха могли да ѝ се случат. Нейната невинност го накара да изпита срам и безсилен гняв.

Амалрик почти не почувства вкуса на фурмите. Той не вдигаше очи от нея, поглъщайки жадно всяка подробност от младото ѝ, гъвкаво тяло. Тя изглежда не разбираше неговия интерес. Повдигна я, за да я сложи отново на седлото, ръцете ѝ инстинктивно обгърнаха врата му и той потрепери. Качи я на камила и продължиха напред.

2.

Наближаваше залез-слънце, когато Лиса посочи с ръка и извика:
— Виж! Кулите на Газал!

Амалрик ги съзря в края на пустинята. Към синьото небе се извисяваше нефритенозелен грозд от остри кули и минарета. Да не беше момичето, би го взел за мираж. Амалрик погледна любопитно към Лиса; тя не проявяваше никакви признаци на нетърпелива радост от завръщането си в родния град. Само въздъхна и сякаш отпусна слабите си рамене.

Когато приближиха, той видя по-ясно подробностите. Направо от пясъците се издигаше стена, която обграждаше кулите. Амалрик забеляза, че на много места стената се руши. Кулите също бяха в плачевно състояние. Покривите бяха провиснали. Зееха счупени, назъбени стени. Острите върхове бяха наклонени като пияни. Обзе го страх. Дали не язди към град на мъртви, воден от вампир? Погледна бързо, към момичето и се успокои. Никакъв демон не можеше да се крие в това божествено изваяно тяло. Тя го погледна със странен, изпълнен с копнеж въпрос в дълбоките си очи. Обърна се нерешително към пустинята, а после с дълбока въздишка отново насочи поглед към града, сякаш бе обзета от неуловимо, фатално отчаяние.

Сега през отворите в смарагдовозелената стена Амалрик видя в града да се движат фигури. Когато минаха през пролуката в стената и излязоха на една широка улица, никой не ги приветства. Отблизо, на светлината на залязващото слънце, разрухата беше по-ясна. Между камъните по улиците растеше буйна трева. Трева растеше и на малките площади. Всичко беше в руини. Тук-там развалините от къщите бяха разчистени и местата превърнати в зеленчукови градини.

Издигаха се напукани и избелели куполи. Зееха портали без врати. Навсякъде разрухата беше сложила своя отпечатък. Но в южната част на града Амалрик видя една запазена кула — лъщяща, червена, цилиндрична. Тя блестеше между руините. Амалрик посочи към нея.

— Защо тази кула е по-запазена от другите? — попита той. Лиса пребледня, разтрепери се и конвулсивно го хвана за ръката.

— Не говори за нея? — прошепна тя. — Не гледай към нея... дори не мисли за нея!

Амалрик се намръщи. Ужасът в нейните думи някак си промени външността на загадъчната кула. Сега тя приличаше на змийска глава, издигната сред развалини и разорение. От черните ѝ бойници се изсипа поток от черни точки — прилепи.

Младият аквилонец се огледа предпазливо. В края на краищата той нямаше никаква гаранция, че жителите на Газал ще се отнесат дружелюбно към него. Видя по улиците спокойно да се разхождат хора. Когато спираха и се взираха в него, той усещаше, по неразбираема за него причина, как по тялото му като че ли полазват мравки. Бяха мъже и жени с приятна външност, с добродушни погледи. Но интересът им изглеждаше толкова слаб, толкова неопределен и безличен. Те не проявяваха никакво желание да се приближат или да заговорят с него. Може би за тях появата на въоръжен конник в града беше най-обикновеното нещо на света. Все пак Амалрик дълбоко се съмняваше, че това е вярно. Подчертаното безразличие, с което го посрещаха жителите на Газал малко го разтревожи.

Лиса разговаряше с тях, посочваше Амалрик, вдигаше ръката му като на любимо дете.

— Това е Амалрик от Аквилония, който ме спаси от черните хора и ме доведе у дома.

Хората тихо, учтиво го поздравяваха, а неколцина се приближиха и протегнаха ръце. Амалрик никога не беше виждал толкова двусмислени, любезни лица. Очите им бяха нежни и благи, без страх и без учудване. Не бяха очи на страхливи хора. По-скоро бяха очи на хора, потънали в мечти.

Тези погледи предизвикваха в него чувство за нереалност. Той почти не чуваше, какво му казват. Умът му беше зает с необичайността на всичко това — тези тихи, замечтани хора в копринени туники и меки сандали, движещи се безцелно между обезцветените развалини. Нима е попаднал в лотосов рай на илюзиите? От зловещата червена кула прозвуча някаква фалшива нотка.

Един мъж с гладко без бръчки лице, но с посребрена коса каза:

— Аквилония? Там имаше нашествие... ние чухме за крал Брагоръс от Немидия. Как завърши войната?

— Беше отблъснат — отговори лаконично Амалрик, потискайки една тръпка. Деветстотин години бяха минали, откакто Брагоръс беше повел своите копиеносци на поход срещу Аквилония.

Човекът замълча. Хората продължиха по пътя си и Лиса го задърпа за ръката. Той се обърна и я погледна. В царството на илюзиите и сънищата нейното меко, твърдо тяло спря фантастичните му предположения. Тя не беше сън. Тя беше реалност. Тялото ѝ беше сладко и осезаемо като сметана и мед.

— Ела — каза тя. — Хайде да отидем да си починем и да хапнем.

— Що за хора са това? — попита Амалрик. — Няма ли да им разкажеш за твоите преживявания?

— Няма да проявят интерес — отговори Лиса. — Ще послушат малко, после ще се разотидат. Те едва ли са забелязали отсъствието ми. Хайде!

Амалрик отведе коня и камила и ги завърза в един затворен двор, където тревата беше по-висока. От един счупен фонтан в мраморно корито течеше вода. После хвана Лиса за ръка, а тя го въведе в един сводест вход. Беше паднала нощ. В отвореното пространство над двора осеяното със звезди небе осветяваше назъбените кулички на покрива.

Лиса прекоси уверено няколко тъмни стаи. Стиснал малката ѝ ръка, Амалрик я следваше пипнешком. Това приключение не му доставяше удоволствие. Плътната тъмнина беше наситена с миризма на прах и на гнилоч. Понякога стъпваха по счупени плочки, друг път по изтъркани килими. Ръката му докосваше разядени сводове на врати. През счупения покрив се виждаха звезди, на чиято светлина зърна виещ се, лошо осветен коридор, украсен с изгнили гоблени. Те шумяха от слабия ветреца. От този приличен на шепот на вещици шум косите му настръхнаха.

Влязоха в стая, през чийто отворени прозорци проникваше слаба звездна светлина и Лиса пусна ръката му. Тя измъкна отнякъде гладка като стъкло топка, която засия със златиста светлина. Постави я върху мраморна маса и му направи знак да легне върху дебело застлан с коприни диван. Влезе в една скрита ниша и донесе златен съд с вино и съдове с непозната на Амалрик храна. Имаше фурми, другите плодове

и зеленчуци, бледи и блудкави за неговия вкус, му бяха непознати. Виното беше приятно, но слабо, сякаш беше вода, с която са изплакнати вински чаши.

Седнала на мраморен стол, с лице към него, Лиса дъвчеше изискано.

— Що за място е това? — попита той. — Ти си от тези хора и същевременно толкова различна от тях.

— Казват, че приличам на предците ни — отговори Лиса. — Преди много години те дошли в пустинята и построили този град посред голям оазис, в който имало много извори. Камъните взели от развалините на още по-стар град... само Червената кула... (гласът ѝ притихна, тя погледна нервно към прозорците, през които се виждаха звезди)... само Червената кула е съществувала. Тогава... тя била празна.

Някога нашите предци, които наричали себе си газали, живеели в Южен Кот. Те били известни със своята ученост. Не искали да възстановят култа към Митра, който котиянците отдавна отрекли и кралят ги прогонил от кралството си. Тогава много от тях отишли на юг: свещеници, учени, учители и изследователи, заедно с шемитските си роби.

Издигнали град в пустинята Газал, но почти веднага след построяването му робите се разбунтували, избягали и се смесили с дивите племена на пустинята. Не се отнасяли с тях лошо, но през нощта до тях достигнало съобщение... съобщение, което ги накарало като луди посред нощ да напуснат града и да избягат в пустинята.

Моят народ, живял тук и се научил да произвежда храната и напитките си от суровините, с които разполагал. Техните научни познания били възхитителни. Когато робите избягали, отвели със себе си всички камили, коне и мулета. Оттогава хората в този град нямат никаква връзка с външния свят. В Газал има цели стаи пълни с карти, книги и хроники, но всичките са отпреди деветстотин години, от времето, когато са избягали от Кот. Оттогава никакъв човек от външния свят не е стъпвал в Газал. И хората постепенно намаляват. Те са станали толкова мечтателни и вглъбени в себе си, че са лишени от всякакви човешки страсти и апетит. Градът се руши и никой не помръдва ръка да го поправи. Когато... (тя се задави и потрепери)... когато излезе чудовището, те не могат нито да избягат, нито да се бият.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна той и по гърба му премина студена тръпка. Шумоленето на изгнилите завеси по безмълвните черни коридори събуди неясни страхове в душата му.

Лиса поклати глава, стана, заобиколи мраморната маса и сложи ръце на раменете му. Очите ѝ бяха влажни и блестяха от ужас и отчаян копнеж, който го стисна за гърлото. Ръката му инстинктивно обгърна гъвкавата ѝ фигура и Амалрик почувства, че тя трепери.

— Дръж ме! — помоли Лиса. — Страх ме е! О, аз мечтаех за такъв мъж като теб. Аз не съм като моя народ. Те са мъртви хора, ходещи по забравени улици. Аз съм жива. Аз съм сърдечна и чувствителна. Аз жадувам и копнея за живот. Аз не мога да понасям тихите улици и порутените стаи, мрачните хора на Газал, макар че никога не съм виждала нещо друго. Затова избягах. Копнеех за живот...

Тя ридаеше неудържимо в прегръдката му. Косата ѝ покри лицето му, уханието ѝ го замая. Твърдото ѝ тяло се притисна в неговото. Тя лежеше върху коленете му, със склучени около врата му ръце. Притискайки я до гърдите си, той сложи устните си върху нейните. Очи, устни, бузи, гърло, гърди — той покриваше всичко с горещите си целувки, докато риданията ѝ преминаха в тежко, задъхано дишане. Неговата страст не беше като насилие на похитител. Страстта, която дремеше в нея се разбуди и го заля като непреодолима вълна. Светещата златна топка, ударена от пръстите му, се търколи на пода и изгасна. Само звездна светлина проникваше през прозорците.

Легнала в ръцете на Амалрик върху покритото с коприна канапе, Лиса откри сърцето си и говори за своите мечти, надежди и стремежи — детски, патетични, ужасни.

— Аз ще те отведа — прошепна ѝ той. — Утре. Права си, Газал е град на мъртви. Ние ще търсим живот във външния свят. Той е изпълнен с насилия, грубости и жестокости, но е по-добър от тази жива смърт...

Страхотен вик на мъка, ужас и отчаяние наруши тишината на нощта. От неговия тембър по кожата на Амалрик изби студена пот. Той стана от дивана, но Лиса отчаяно се вкопчи в него.

— Не, не! — замоли го тя отчаяно. — Не отивай! Остани тук!

— Извършено е убийство! — възкликна той, търсейки сабята си.

Писъците изглежда идваха от външния двор. С тях се чуваше някакъв неописуем звук на раздиране и късане. Те ставаха все по-силни и по-пронизителни, непоносими в тяхната безнадеждност и силна мъка, после преминаха в продължително, разтърсващо ридание.

— Чувал съм да пицят така мъже, които умират на колелото за мъчения! — промълви Амалрик, потрепервайки от ужас. — Що за дяволска работа е тази?

Лиса се тресеше, докарана до лудост от ужас. Той чуваше как сърцето ѝ лудешки бие.

— Това е чудовището, за което говорих! — прошепна тя. — То живее в Червената кула. Дошло е преди много години. Някои казват, че след построяването на Газал отново се е завърнало. То яде човешки същества. Никой не може да каже какво представлява, защото никой, който го е видял не е останал жив. То е бог или дявол. Затова хората от пустинята отдалеч заобикалят Газал. Много от нашите хора са намерили смъртта си в ужасния му търбух. Накрая, когато всички загинат, то ще остане да царува над безлюдния град, както казват, че е царувало над руините, от които е изграден Газал.

— Защо хората се оставят да бъдат изядени? — попита Амалрик.

— Не зная — изхленчи Лиса. — Те мечтаят...

— Хипноза — промърмори Амалрик, — хипноза, съчетана с отслабване. Видях го в очите им. Този дявол ги е хипнотизирал. Всемогъщи Митра, каква ужасна тайна!

Лиса се притисна до гърдите му и се вкопчи за него.

— Какво ще правим? — попита той разтревожено.

— Нищо не може да се направи — прошепна тя. — Твоята сабя е безполезна. Може би то няма да ни стори нищо лошо. За тази нощ чудовището взе своята жертва. Не ни остава нищо друго, освен да си чакаме реда.

— Проклет да съм ако... — възкликна Амалрик възбудено. — Няма да чакаме до сутринта. Тръгваме тази нощ. Пригответи вързоп с храна и вода. Ще оседлая коня и камилата и ще ги изведе от двора. Чакай ме тук!

Тъй като непознатото чудовище вече беше взело жертвата си, Амалрик смяташе, че за няколко минути може да остави момичето самичко. Той тръгна пипнешком по обратния път през виещия се коридор и тъмните стаи, където полюшващите се гоблени шумоляха.

Когато отиде в двора, където ги беше оставил, намери животните сврени едно в друго. Жребецът изцвили и завря муцуната си в него, сякаш почувствал някаква заплаха в безжизнената нощ. Амалрик го оседла и ги поведе през тесния отвор на улицата. Няколко минути покъсно стоеше на осветената от звездите улица. И в този момент един ужасен писък раздра нощната тишина. Той дойде от стаята, където беше оставил Лиса.

Амалрик отговори на този сърцераздирателен вик с див рев. Измъквайки сабята си, той се спусна през двора и скочи през прозореца. Златното кълбо отново светеше, прогонвайки сенките в ъглите на стаята. Коприните бяха разхвърляни на пода. Мраморният стол беше преобърнат, но стаята беше празна.

Болезнена слабост обхвана Амалрик и той залитна към мраморната маса. Слабата светлина трепкаше пред замаяния му поглед. После го обзе необуздан гняв. Червената кула! Там демонът ще занесе своята жертва!

Амалрик се спусна през двора, изскочи на улиците и хукна към кулата, която светеше под звездното небе със сатанинска светлина. Улиците криволичеха, но той вървеше напреко през смълчаните черни сгради, пресичаше дворовете, обрасли с буйна трева полюшвана от нощния вятър.

Струпаните около червената кула порутени постройките бяха в оплачевно състояние, отколкото в останалата част на града. Очевидно в тях не живееше никой. От тях се къртеше и падаше мазилка, а червената кула се издигаше помежду им като отровно червено цвете от руините на костница.

За да достигне до кулата, Амалрик трябваше да пресече развалините. Той дръзко се хвърли в черната маса, търсейки пипнешком врата. Намери я и влезе с насочена напред сабя. Пред него се откри картина като тези, които понякога спхождат човек в кошмарните му сънища.

Слаба дяволска светлина обливаше дългия коридор, по чийто стени потрепваха гоблени. Далеч в дъното Амалрик видя една отдалечаваща се фигура — бяла, гола, прегърбена, залитаща напред, влачеща нещо. Гледката го изпълни с ужас. После призракът изчезна от погледа му, а с него изчезна и зловещата светлина. Амалрик потъна в безмълвна тъмнина — не виждаше, не чуваше, мислеше само за

прегърбената бяла фигура, която влачеше безжизненото човешко тяло по дългия черен коридор.

Докато вървеше пипнешком напред, в ума му изникна далечен спомен: страховита история, която някога беше чул край загасващия огън в колибата на черен магьосник... история за един бог, който живеел в червена къща сред порутен град... бог, почитан от тъмните култове във влажните джунгли и край бавните, тъмни реки. И тогава от дълбините на ума му изплува едно заклинание, прошепнато в ухото му в притихналата нощ, когато лъвовете покрай реката бяха престанали да реват, а листата на палмите бяха спрели да се трият едно о друго. От благоговейните тонове на заклинанието го побиха тръпки.

„Олам-онга“ — прошепна вятърът в непрогледната тъмнина на коридора. — „Олам-онга“ — прошепна прахта под неговите прокрадващи се стъпки. Челото му се покри с пот, сабята трепереше в ръката му. Промъкваше се през къщата на един бог и страхът го държеше в костеливия си юмрук. Къщата на бога — ужасът от тази мисъл изпълни ума му. Всички родови страхове и страховете, простиращи се отвъд рода и праисторическата памет на расата, изпълниха съзнанието му. Обзе го космически, нечовешки ужас. Къщата на тъмнината — това беше къщата на един бог и когато вървеше през нея съзнанието за слабата му човешка природа го смазваше.

Около него трептеше слаба, почти неуловима светлина. Той знаеше, че приближава до самата кула. В следващия момент мина през сводеста врата и се спъна в странно разположено стълбище. Амалрик продължи нагоре. Докато се изкачваше, в него се надигна сляпа ярост — последната защита на човечеството срещу магьосничеството и всички враждебни сили във вселената. Той забрави страха си. Изгарящ от ужасно нетърпение, Амалрик се заизкачва нагоре през плътната, дяволска тъмнина, докато достигна до една стая, огряна от свръхестествена златна светлина.

В далечния край на стаята къси широки стъпала водеха нагоре към някаква платформа, върху която имаше предмети от каменни мебели. Сред тях лежаха останките на жертвата, а стъпалата бяха опръскани с капчици кръв, подобно на сталактити край горещ извор. Повечето от петната бяха стари, изсъхнали, тъмнокафяви, но имаше и няколко все още червени, влажни, блестящи.

Пред Амалрик, в основата на стълбището стоеше бяла, гола фигура. По всичко личеше, че е гол, бял човек, който, скръстил яките си ръце на алабастровите си гърди, го гледаше втренчено. Очите обаче бяха топки от блестящ огън, каквито никога не са гледали от ничие човешко лице. В тях Амалрик зърна студените огънове на ада, обгърнати от ужасни сенки.

Пред очите му формата започна да трепка и да губи очертанията си. С неимоверно усилие аквилониецът разкъса оковите на тишината и произнесе тайнствено, ужасно заклинание. И когато злокобните думи нарушиха тишината, белият великан спря, замръзна. Очертанията му отново станаха ясни, дръзки на фон на златната светлина.

— Сега нападай, проклет да си! — извика истерично Амалрик. — Аз те приковах към твоята човешка форма! Черният магьосник е говорил истината! Той ми даде ключовата дума! Нападай, Олам-онга! Докато не развалиш магията като изядеш моето сърце, ти си един обикновен човек като мен!

С рев като вихър от черен вятър съществото нападна. Амалрик скочи настрана от обсега на ръцете, чиято сила беше по-голяма от тази на вихрушка. Когато чудовището се хвърли напред, един пръст, с нокът като на граблива птица закачи туниката му и разкъса дрехата като гнил парцал. Но Амалрик, окуражен от ужаса на битката, се обърна и заби сабята си в гърба на съществото, така че върхът ѝ излезе цяла стъпка навън от широките гърди.

Адски агонизиращ вой разтърси кулата. Чудовището се завъртя и се спусна към Амалрик. Младежът отскочи и побягна по стъпалата към подиума. Там той се обърна, грабна един мраморен стол и го хвърли върху чудовището. Масивната мебел удари право в лицето злия демон, повличайки го надолу.

Чудовището стана. Представляваше ужасна гледка от лееща се кръв. Отново се опита да се изкачи по стълбите. Обзет от отчаяние, Амалрик вдигна една нефритова пейка — толкова тежка, че от напъгане изпъшка и я хвърли.

От удара Олам-онга падна тежко на стълбите и се просна между парчетата счупен мрамор, оцветени с неговата кръв. С последно, отчаяно усилие, с изцъклени очи той се надигна на ръце. Отмятайки назад окървавената си глава, Олам-онга нададе ужасен рев.

Амалрик потрепери от безграничния ужас на този рев. Някъде от въздуха над кулата като ехо му отговориха далечни дяволски крясъци. После обезобразената бяла фигура падна между окървавените парчета мрамор. Амалрик знаеше, че един от боговете на Куш беше унищожен. Заедно с тази мисъл дойде неясен, необясним страх.

Сред мъгла от ужас той се спусна надолу по стълбите, отдръпвайки се от съществото, което лежеше на пода. Нощта, ужасена от светотатството, изглежда протестираше срещу него. Разумът му, тържествуващ от постигнатата победа, беше обхванат от космически страх.

Когато стигна на горната част на стълбището внезапно спря. От тъмнината идваше Лиса с протегнати към него ръце, с очи изпълнени с ужас.

— Амалрик! — Беше настойчив вик. Той я притисна в прегръдката си.

— Аз го видях — прошепна тя — да влачи по коридора един мъртъв човек. Изпицях и побягнах. После, когато се върнах те чух да викаш и разбрах, че си отишъл да ме търсиш в Червената кула... Ти дойде, за да споделиш моята съдба. — Гласът ѝ беше почти неразбираем.

После, когато тя се опита да погледне разтреперана покрай него, той закри очите ѝ и я обърна. По-добре беше да не види онова, което лежеше на тъмnochервения под. Той грабна разкъсаната си туника, но не се реши да докосне сабята си. Докато водеше или по-точно влачеше Лиса надолу по покритите със сянка стълби, той погледна през рамо и видя, че голата бяла фигура вече не беше между парчетата мрамор. Заклинанието беше привързало Олам-онга към човешката му форма само като живо, но не и като мъртво същество. За момент Амалрик се вцепени. После, той поведе бързо Лиса по стълбите и през тъмните развалини.

Амалрик не намали темпото, докато не достигна улицата, където камилата и жребецът се бяха сгушили един в друг. Той качи бързо момичето на камилата, метна се на жребеца, взе в ръка поводата и се насочи право, към порутената стена. Няколко минути по-късно Амалрик дишаше с пълни гърди. Откритият въздух на пустинята охлади кръвта му. Той се беше освободил от миризмата на гнило и отвратителна античност.

От лъка на седлото му висеше малък мях с вода. Храна нямаха, а сабията му беше останала в стаята на Червената кула. Тръгваха към пустинята без храна и оръжие, но тази заплаха изглеждаше по-малка от ужаса на града, който напускаха.

Яздеха, без да говорят. Амалрик се насочи на юг. Някъде в тази посока беше кладенецът. Точно призори, когато изкачиха едно пясъчно било, той погледна назад към Газал, който в розовата светлина на изгряващото слънце изглеждаше нереален. Амалрик се вцепени, а Лиса изпищя. От един пробив в стената изскочиха седем конника. Конете им бяха черни, ездачите бяха покрити от глава до пети в черни наметала. В Газал нямаше коне. Ужас обзе Амалрик. Той се обърна и подкара животните напред.

Слънцето изгря червено, после стана златно, а след това се превърна в бяло кълбо от изгарящ пламък. Бегълците продължаваха напред, залитайки от горещина и умора, ослепени от блясъка. От време на време те наквазваха устните си с вода. А зад тях, с неотслабващ ход се движеха седем черни точки.

Започна да се свечерява, слънцето помръкна и се спусна към края на пустинята. Ледена ръка притисна сърцето на Амалрик. Ездачите се приближаваха.

Амалрик погледна към Лиса и изпъшка. Конят му се препъна и падна. Слънцето беше залязло. Луната изведнъж беше закрита от сянка с формата на прилеп. В пълната тъмнина звездите блестяха с червена светлина. Амалрик чу зад себе си засилващ се шум като от приближаване на вихрушка.

— Не спирай, момиче! — изкрещя той отчаяно. — Продължавай... спаси се. Те искат мен да хванат!

В отговор Лиса слезе от камилата и протегна ръце към него.

— Аз ще умра с теб!

На фона на звездното небе се открииха седем черни тела със застрашителни размери, препускащи като вятър. Под наметалата блестяха топки с дяволски огън. Изсъхналите челюстни кости се блъскаха една в друга и тракаха.

После картината се промени. Покрай Амалрик префуча един кон — неясна маса в неестествената тъмнина. Чу се тъп звук и неизвестният кон отскочи от удара с връхлитащите форми. Един кон

изцвили неистово, приличен на биволски рев глас изрева на непознат език. Отнякъде в нощта им отговори врява от виковете.

Водеше се някаква страхотна битка. Конски копита тъпчеха и удряха. Трещяха страхотни удари. Същият гръмогласен вик с всички сили проклинаше. После неочаквано се показва луната и освети фантастична сцена.

Един мъж на гигантски кон се носеше като вихрушка и сечеше и мушкаше. От друга посока връхлиташе пустинна орда от ездачи, извитите им саби блестяха на лунната светлина. Настрани от билото на хълма седемте черни фигури се отдалечаваха, черните им наметала се развяваха като криле на прилепи.

Амалрик беше обкръжен от пустинни мъже, които скачаха от конете си и го заобикаляха. Мускулести ръце го хванаха здраво. Свирепи, кафяви, прилични на ястребови лица ръмжаха срещу него. Лиса изпищя.

После големият кон се вряза в тълпата и нападателите се разпръснаха. Ездачът се наведе над седлото и погледна внимателно към Амалрик.

— По дяволите! — изрева той. — Амалрик, аквилониецът!

— Конан! — възкликна объркан Амалрик. — Конан! Жив си!

— По-жив, отколкото изглеждаш ти — отговори другият. — Всемогъщи Кром, човече, видът ти е такъв, сякаш дяволите от пустинята са те преследвали цяла нощ. Що за същества бяха тези, които те гонеха? Обикалях лагера, който моите хора бяха стъкнали, за да съм сигурен, че не са се промъкнали врагове, когато луната изгасна като свещ. Чух звуците от бой. Препуснах се по посока на звуците и, всемогъщи Мача, преди да знам какво става, се оказах между тези дяволи. В ръката си държах сабята и сипех безразборно удари около себе си... велики Кром, очите им светеха в тъмнината като огън! Знаех, че ги удрям, но когато луната изгря те бяха изчезнали като издухан от вятър облак. Хора ли бяха това или дяволи?

— Демони изпратени от ада — отвърна Амалрик и потрепери. — По-добре не ме питай. Някои неща не бива да се обсъждат.

Конан не настоя. Не изглеждаше и недоверчив. Неговите вярвания включваха демони и духове, таласъми и джуджета.

— Ти си в състояние да намериш жена дори в пустинята — каза Конан, поглеждайки към Лиса. Момичето беше изпъзляло до Амалрик

и се беше притиснало в него, гледайки изплашено грубите хора, които ги бяха заобиколили.

— Вино! — изрева Конан. — Донесете меховете! Тук! — Той се пресегна, взе един от подадените му мехове и го сложи в ръката на Амалрик. — Дай на момичето да пие колкото може, после пий и ти — посъветва го той. — След това ще ви качим на коне и ще ви заведем в лагера. Виждам, че имате нужда от храна, почивка и сън.

Докараха завит с богат чул кон, който се изправяше на задните си крака и подскачаше. Доброжелателни ръце помогнаха на Амалрик да го възседне. После му подадоха момичето и те поеха на юг, заобиколени от жилави кафяви ездачи, облечени в колоритни дрипи. Много бяха пребрадени с парцали, които скриваха лицата им от очите надолу.

— Кой е този? — прошепна Лиса, обвила ръце около врата на своя любим. Той я държеше на седлото пред себе си.

— Конан кимериеца — промърмори Амалрик. — Човекът, с когото скитах из пустинята след поражението на наемническата армия. Това са хората, които го повалиха. Аз го изоставих да лежи под техните копия, тъй като той очевидно беше мъртъв. Сега го срещаме и както се вижда, той е техен вожд и те го уважават.

— Той е ужасен човек — прошепна Лиса.

Амалрик се усмихна.

— Ти никога по-рано не си виждала белокож варварин. Конан е скитник, разбойник и убиец, но си има собствен морален кодекс. Мисля, че няма причина да се страхуваме от него.

В сърцето си Амалрик не беше толкова уверен. Можеше да се каже, че когато изчезна в пустинята, изоставяйки кимериеца в безсъзнание на земята, в известен смисъл се беше отказал от неговото приятелство. Но тогава Амалрик не знаеше, че Конан е жив. Съмнение гризеше аквилонеца. Кимериецът беше по дивашки верен на другарите си, а варварската му природа не виждаше никаква причина, поради която светът да не бъде ограбван. Той живееше от сабята си. Амалрик потисна една тръпка, когато си помисли какво може да се случи, ако Конан пожелае Лиса.

По-късно, след като се бяха нахранили и уталожили жаждата си Амалрик седеше край малкия огън пред шатрата на Конан. Лиса, завита с копринено наметало, дремеше поставила къдравата си глава

на коленете му. Пламъците от огъня хвърляха трепкаща светлина върху лицето на седналия срещу му Конан.

— Кой са тези мъже? — попита младият аквилонец.

— Конници от Томбалку — отговори кимериецът.

— Томбалку! — възкликна Амалрик. — Значи не е мит!

— Съвсем не е! — съгласи се Конан. — Когато паднах заедно с проклетия си кон бях в безсъзнание. После, когато дойдох на себе си дяволите вече бяха завързали ръцете и краката ми. Това ме разгневи, така че скъсах няколко от въжетата, с които ме бяха завързали. Веднага щом ги скъсвах, те ме завързваха... не успях напълно да освободя нито една от ръцете си. Все пак моята сила им се стори забележителна...

Амалрик погледна към Конан, без да каже нещо. Мъжът беше висок и широк колкото Тилатън, без излишните тлъстини на чернокожия. Той би могъл с голи ръце да извие врата на ганатанеца.

— Решиха да ме закарат в техния град, вместо веднага да ме убият — продължи Конан. — Вярвах, че един мъж с моята сила дълго ще издържи на мъченията, преди да умре и това ще им осигури добро развлечение. Тогава ме вързаха за един кон без седло и заминахме за Томбалку.

В Томбалку имаше двама крале. Заведоха ме пред тях — единият мършав, с кафява кожа, на име Зеебе, и другият дебел негър, който спеше на трона си от слонова кост. Зеебе попита един жрец с кафява кожа, Даура, какво да правят с мен и той хвърли зарове направени от овча кост. Каза, че трябва да бъде одран пред олтара на Джил. Всички извикаха от радост и събудиха краля-негър.

Аз заплух Даура и открито го проклех, а също и кралете. Казах им, че ако трябва да бъде одран, всемогъщи Кром, искам преди това да си напълня търбуха с вино и ги нарекох крадци и страхливци, и синове на проститутки.

Като чу това, черният крал се размърда, изправи се и ме погледна. Тогава стана и извика: „Амра!“ и аз го познах... Сакумбе, субиец от Черния бряг, един дебел авантюрист, когото познавах добре от времето, когато бях пират по този бряг. Той вършеше незаконна търговия със слонова кост, златен прах и роби и можеше да измами и самия дявол. Е, когато ме позна, миризливият стар негодник слезе от трона и ме прегърна радостен и със собствените си ръце свали

въжетата от мен. После той обяви, че съм Амра, Лъв и негов приятел и не трябва да ми се случи нищо лошо.

— Последвах много препирни, защото Зеебе и Даура искаха кожата ми. Но Сакумбе извика своя оракул, Аския, и той дойде — целият украсен с пера и звънчета, и змийски кожи — магьосник от Черния бряг, син на дявола, ако дявола някога е имал син.

Аския заподскача и направи заклинания, съобщи, че Сакумбе е избраник на Аджуджо, Тъмния, и това, което е казал, трябва да се изпълни. Всички черни на Томбалку изкрещяха и Зеебе отстъпи, защото черните в Томбалку са реална сила. Преди няколко столетия афакската и шемитската раси нахлули в южната пустиня и създали царството Томбалку. Те се смесили с черните от пустинята и резултатът бил една кафява раса с прави коси, която и сега е повече бяла, отколкото черна. Те са доминиращата каста в Томбалку. Но са малцинство и до трона на афакския владетел винаги седи чисто черен крал.

Афаките покорили номадите от южната пустиня и негърските племена от степите, които лежат на юг от тях. Повечето от тези конници например са тибу — със смесена стигийска и негърска кръв. Други са бигармани, миндагани и борни.

Та Сакумбе, чрез Аския, е истинският владетел на Томбалку. Афаките се кланят на Джил, но черните боготворят Аджуджо Тъмния и неговия клан. Аския дошъл в Томбалку със Сакумбе и възстановил култа към Аджуджо, който бил да западнал, поради афакските свещеници. Той има и таен, собствен култ и се кланя бог знае на какви гадости. Аския прави черна магия, която е по-силна от магиите на афаките и черните го имат за пророк, изпратен им от тъмните богове. Сакумбе и Аския стават все по-силни, докато силата на Зеебе, който командвал и Даура отслабва.

Тъй като съм приятел на Сакумбе и Аския ме подкрепи, черните ме приеха с голямо одобрение. Сакумбе имал един генерал на конницата, Кордофо, той бил отровен и ми даде неговото място, от което черните бяха много доволни, а афаките силно раздразнени.

Томбалку ще ти хареса! В него има плячка за хора като нас! Там има половин дузина силни фракции, които кроят заговори и интриги една срещу друга. Непрекъснато възникват разпри по кръчми и улици, извършват се тайни убийства, осакатявания и екзекуции. Но има и

жени, злато, вино... всичко, за каквото мечтае един наемен войник! Аз съм на висока почит и с голяма власт! Всемогъщи Кром, Амалрик, не би могъл да дойдеш в по-добро време! Но защо, какво има? Не изглеждаш така ентусиазиран, какъвто те знам.

— Моля за извинение, Конан — каза Амалрик. — Интерес не ми липсва, но умората и нуждата от сън взеха да надделяват.

Аквилониецът обаче не мислеше за злато и жени, а за момичето, което спеше в скута му. Той не изпитваше никаква радост при мисълта да заживее сред такава бъркотия от интриги и кръв, каквата му бе описал Конан. Без сам да разбере, в него беше настъпила някаква неуловима промяна. Той предпазливо каза:

— Преди малко ти ни спаси живота, за което вечно ще ти бъда благодарен. Но аз допуснах да те пленят афаките и нямам право на твоето великодушие. Вярно, мислех, че си мъртъв, но...

Конан отметна назад глава и се засмя неудържимо с боботещ смях. После удари младия човек по гърба с такава сила, че едва не го просна на земята.

— Забрави това, Амалрик! При всички реални шансове, които имах, аз наистина трябваше да бъда мъртъв. Ако се беше опитал да ме спасиш, афаките щяха да те разчекнат като жаба. Ела с нас в Томбалку и се постарай да бъдеш полезен! При Запайо ти командваше кавалерийски взвод, нали?

— Да, така беше.

— Аз имам нужда от адютант, който да обучава моите момчета. Те се бият като демони, но нямат понятие от военно изкуство. Всеки се бие сам за себе си. Между нас казано, от тях можем да направим истински войници. Още вино! — изрева той.

3.

На третия ден след срещата на Амалрик с Конан конниците на Томбалку наближиха столицата. Амалрик яздеше начело на колоната до Конан, а Лиса веднага зад Амалрик на кобила. Подир тях следваше ротата в колона по двама. Бели дрехи се вееха на вятъра. Дрънкаха юздите. Скърцаха седла. Залязващото слънце осветяваше върхове на копия. Повечето конници бяха тибу, но имаше също и от по-малките пустинни племена.

Освен местните езици, всички говореха опростен диалект на шемитски, който служеше като общ език за тъмнокожите от Куш до Зимбабве и от Стигия до полумитическото черно кралство на атлейните, далеч на юг. Преди много столетия шемитски търговци преминавали по пътищата на този огромен район и заедно със стоките донесли и своя език. Амалрик също знаеше достатъчно шемитски и можеше свободно да общува с тези сурови войни от безводните земи.

Когато слънцето, подобно на огромна капка кръв, потъна зад хоризонта, пред тях се появиха светли точки. Теренът се спускаше надолу под лек наклон, после отново се изравни. Върху тази равнина се простираше голям град с ниски жилища. Къщите бяха направени от сиво-кафяв кирпич, така че първото впечатление на Амалрик беше за естествени земни образувания и камък — една разбъркана маса от скали, дерета и големи камъни, а не за град.

В подножието на склона се издигаше здрава кирпичена стена, над която стърчаха горните части на къщите. От празното пространство в центъра на града трепкаха светлини и се носеше приглушен от разстоянието рев.

— Томбалку — каза Конан, после вдигна глава и се заслуша. — Велики Кром! Нещо се е случило. По-добре да побързае.

Той заби шпорите в корема на коня си. Подир него колоната препусна в лек галоп надолу по склона.

Томбалку се намираше на ниска, клиноподобна стръмна стена на скала, сред широко разпръснати палмови горички и бодливи мимози.

Стената се издигаше над завоя на една мудна река, в която се отразяваше синевата на вечерното небе. Отвъд реката полето преминаваше в тревисти савани.

— Коя е тази река? — попита Амалрик.

— Джелуба — отговори Конан. — Тече на изток от тук. Някои казват, че завива на юг и се влива в Заркеба. Някой ден може би ще отида да видя.

Масивните дървени порти бяха отворени и колоната премина в лек галоп. По тесните криви улици вървяха облечени в бяло хора. Конниците зад белите мъже поздравяваха познатите си и се хвалеха с успехите си.

Обръщайки се на седлото, Конан заповяда на един боец с кафява кожа и той поведе колоната към казармите. Кимериецът, следван от Амалрик и Лиса, препусна към централния площад.

Обитателите на Томбалку се бяха разбудили от следобедния си сън. Навсякъде по мекия пясък на улиците се влачеха облечени в бяло тъмнокожи фигури. Амалрик беше поразен от неочакваните размери на тази пустинна столица и от нелепата смесица от варварство и цивилизация, която се виждаше на всяка крачка. В обширните църковни дворове, на няколко метра един от друг, боядисани и украсени с пера магьосници-доктори подскачаха и разтърсваха свещени кости, мургави свещеници напяваха митове за своята раса, мрачни философи спореха за природата на човека и на боговете.

Наближавайки централния площад, тримата ездаци срещаха все повече хора, бързаци в същата посока. Улиците се задръстиха от хора, но мощният глас на Конан им разчисти пътя.

В края на площада те слязоха от конете и Конан подхвърли юздите на един човек от тълпата. После с мощните си рамене кимериецът си проправи път към трона в далечния край на площада. Лиса се вкопчи в ръката на Амалрик, който се буташе през тълпата подир Конан.

Около площада бяха строени полкове от черни копиеносци, които ограждаха огромно, празно, квадратно място. Светлината от огньовете, запалени в ъглите на площада, осветяваше големи овални щитовете от слонска кожа, дълги остриета на копия, щраусови пера и лъвски гриви на украшенията за глава и бялото на очите и зъбите на черните лица на бойците.

В центъра на празния квадрат един мъж беше завързан за кол. Беше набит, мускулест, с кафява кожа и широко лице, само с една препаска около слабините. Той опъваше въжетата, с които беше завързан, а пред него подскачаше мършава, фантастична фигура на черен мъж. По-голяма част от кожата му беше покрита с цветни шарки, а бръснатата му глава беше изрисувана да прилича на череп. Емблема от пера и маймунска кожа се вееше насам-натам, докато той танцуваше пред малък триножник. Под триножника тлееше огън и се виеше тънък цветен пушек.

Зад кола, в едната страна на празния квадрат се издигаха два трона от изрисувани гипсови тухли, украсени с парчета цветно стъкло, с облегалки от цели бивни на слон. Тези тронове стояха на подиум, до който водеха няколко стъпала. На единия от тях, в дясно на Амалрик, се беше излегнала огромна, тлъста, черна фигура. Човекът носеше дълго, бяло наметало, на главата си имаше сложно украшение от череп на лъв и няколко щраусови пера.

Другият трон беше празен, но онзи, който трябваше да седи на него, стоеше наблизко. Беше слаб мъж, с лице като на сокол, също с бяло наметало като другия. На главата си вместо накит от кости и пера той имаше тюрбан, украсен със скъпоценни камъни. Мършавият човек размахваше юмрук към дебелия и крещеше, докато една група пазители на трона неспокойно гледаха кавгата между своите крале. Когато Амалрик, следвайки Конан, дойде по-близо, той чу думите на мършавия крал:

— Лъжеш! Аския изпрати на змиите това послание, както ти го наричаш. Ако не спреш с тази палячовщина, ще има война! Ние ще те убием, черен дивак! Ще те режем парче по парче! — Гласът на слабия мъж премина в крясък. — Направи както ти казвам! Спри Аския, иначе в името на ужасния Джил...

Той се пресегна за ятагана си. Охраната около трона насочи копия. Дебелият черен само се засмя към гневното лице над себе си.

Конан, който беше преминал през редиците на копиеносците, се насочи към кирпичените стъпала на подиума и се хвърли между двамата монарси.

— По-добре свали ръка от сабята си, Зеебе — изръмжа кимериецът, а после се обърна към другия: — Какво става, Сакумбе?

Черният крал се изкикоти.

— Даура е намислил да се отърве от мен, като ми изпрати змии. Ух! Пепелянки в леглото ми, аспиди^[1] в дрехите ми, мамби^[2], падащи от гредите на тавана. Освен няколко роби и прислужници — и три от жените ми умряха от тях. Аския научи с гадаене, че това е дело на Даура и хората ми го хванаха по време на заклинание. Погледни ей там, генерал Конан. Аския току-що закла козела. Неговите демони всеки момент ще пристигнат.

Проследявайки погледа на Конан, Амалрик обърна глава към празния квадрат, на който се издигаше кола с вързаната за него жертва. Пред него издъхваше козелът. Аския приближаваше кулминацията на своето заклинание. Докато подскачаше и тракаше с костите, гласът му се извиси до писък. Пушекът от триножника се сгъсти, заизвива се, засвети със собствена мъртвешка светлина.

Вече беше паднала нощ. Звездите, които светеха ярко в чистия пустинен въздух, помръкнаха и станаха червени. Тъмночервен воал покри лицето на изгряващата луна. Пламъците изчезнаха и огънят остана да тлее. Вятърът довя от горните слоеве на въздуха говор на нечовешки език. Чу се шум като от размахване на кожени крила.

Прав и неподвижен, с протегнати ръце, отметната назад украсена с пера глава, Аския произнасяше дълго заклинание със странни имена. Косите на Амалрик настръхнаха. Между потока от безсмислени срички той чу три пъти името „Олам-онга“.

После Даура изпищя толкова силно, сякаш искаше да надвика заклинанието на Аския. При оскъдната, трепкаща светлина от огъня Амалрик не беше съвсем сигурен какво видя. Изглежда нещо ставаше с Даура, който се бореше и пищеше.

Около основата на кола, за който беше завързан магьосникът, се появи и започна да се разширява локва кръв. Цялото тяло на мъжа започна да се покрива с отвратителни рани, макар да не се виждаше нищо, което би могло да го нарани. Писъците му стихнаха до тихи ридания, после престанаха, макар че тялото му продължаваше да се движи във въжетата, сякаш някакво невидимо присъствие го теглеше. Сред тъмната маса, в която беше Даура, се появи слаба бяла светлина. Амалрик разбра ужасен, че се белеят костите му...

Луната възвърна нормалната си сребърна светлина. Звездите отново заблестяха като скъпоценни камъни. Огньовете на празния площад лумнаха. Увеличаващата се светлина освети скелета, все още

завързан за кола и изправен сред локва кръв. Крал Сакумбе заговори със силния си мелодичен глас:

— Толкова по въпроса за този мошеник. Сега, що се отнася до Зеебе... В името на носа на Аджуджо, къде е този подлец?

Докато всички бяха вперили очи в драмата на кола, Зеебе беше изчезнал.

— Конан — обърна се Сакумбе към кимериеца — по-добре да събереш полковете, защото аз не мисля, че моят брат крал ще допусне нощта да мине без намесата му.

Конан издърпа Амалрик напред.

— Крал Сакумбе, това е аквилониецът Амалрик, мой някогашен боен другар. Нужен ми е като адютант, Амалрик, най-добре ти и твоето момиче да останете с краля, тъй като не познаваш нещата и ако се опиташ да се намесиш в предстоящия бой, ще бъдеш убит.

— Радвам се да се запозная с приятел на силния Амра — каза Сакумбе. — Зачисли го на храна, Конан, и събери бойците... О, Деркетто, негодникът не си е губил времето! Погледни ей там!

От далечния край на площада се чу шум и бъркотия. Конан скочи от подиума и започна да издава заповеди на командирите на черните полкове. Втурнаха се вестители. С дълбок, патетичен тон започнаха да звучат барабани, удряни от кафявите длани на черни ръце.

В далечния край на площада се появи рота от облечени в бяло конници, които мушкаха с копия и удряха с ятагани черните маси пред себе си. Пред тази атака редиците на черните копиеносци се разпаднаха в безформена тълпа. Един подир друг те падаха под блестящата стомана. Телохранителят на крал Сакумбе се свря между двата трона — единият празен, другият зает от тромавото тяло на Сакумбе.

Лиса, разтреперана като лист, стискаше ръката на Амалрик.

— Кой срещу кого се бие? — прошепна тя.

— Това трябва да са афаките на Зеебе — отговори Амалрик, — опитват се да убият черния крал и да направят Зеебе единствен владетел.

— Ще се доберат ли до трона? — попита тя, сочейки тълпата от тъмни фигури, които се биеха на площада.

Амалрик вдигна рамене и погледна към Сакумбе. Кралят негър, излегнал се на трона, имаше напълно спокоен вид. Той вдигна до

устата си златна чаша и отпи голяма глътка вино. После подаде подобна чаша на Амалрик.

— След цялото това патрулиране, без да си имал време да се измиеш и починеш, сигурно си жаден, млади човече — каза той. — Пийни!

Амалрик раздели питието с Лиса. На площада топуркането и цвиленето на коне, ударите на оръжията и писъците на ранените мъже се сляха в сатанински шум. Повишавайки глас, за да бъде чуто, Амалрик каза:

— Ваше Величество трябва да е много смел, за да се държи толкова спокойно или... — Амалрик не завърши изречението.

— Или много глупав, искаш да кажеш? — Кралят се засмя. — Не, не съм нито едното, нито другото. Аз съм просто реалист. Много съм дебел, за да мога да се спася с бягство. Освен това, ако побягна, моите хора ще решат, че всичко е загубено и също ще побягнат, оставяйки ме на преследвачите. Докато ако стоя тук, съществува голям шанс... ах, те вече идват!

На площада нахлуха много черни войни и се включиха в битката. Сега конницата на афаките започна да отстъпва. Прободени коне се изправяха на задните си крака и събаряха ездачите. Силни черни ръце и копия смъкваха ездачите от конете или ги събаряха от седлата. Скоро прозвуча тръба. Останалите живи афаки обърнаха конете и се изтеглиха от площада. Врявата стихна.

В настаналата тишина се чуваха само стенанията на ранените, с които беше осеян целият площад. От страничните улици излязоха черни жени и затърсиха мъжете си, за да се погрижат за тях, ако са живи или да ги оплачат, ако са мъртви.

Сакумбе седеше невъзмутимо на трона си и пиеше, докато Конан, стиснал окървавената си сабя в ръка и следван от група офицери, окичени с пера, крачеше през площада.

— Зеебе и повечето афаки избягаха — каза той. — Наложил се да ударя по главите няколко от твоите момчета, за да престанат да избиват афакските жени и деца. Могат да ни потрляват като заложенници.

— Добре си сторил — каза Сакумбе. — Пийни!

— Идеята ти не е лоша — отговори Конан и изпразни на големи глътки подадената му чаша. После той погледна към празния трон. Черният крал проследи погледа му и се усмихна.

— Е? — каза Конан. — Какво ще правим? Ще седна ли на трона? Сакумбе се изкиска.

— Искаш да ковеш желязото, докато е топло, Конан! Никак не си се променил.

После кралят заговори на език, който Амалрик не разбираше. Конан изсумтя в отговор, а след това последва размяна на реплики на същия непознат език. Аския се качи на подиума и се присъедини към разговора. Той говореше разпалено, викаше подозрително, поглеждаше навъсено към Конан и Амалрик.

Най-после Сакумбе с една остра дума накара магьосника да млъкне и надигна тежкото си тяло от трона.

— Хора на Томбалку! — извика той.

Всички на площада обърнаха очи към подиума. Сакумбе продължи:

— Тъй като подлият предател Зеебе избяга от града, един от двата трона на Томбалку е свободен. Вие видяхте какъв силен боец е Конан. Ще го приемете ли за ваш втори крал?

След миг тишина се чува няколко одобрителни гласа. Амалрик забеляза, че мъжете, които извикаха, бяха от лично предвожданите от Конан конници тибу. Одобрителните викове нараснаха като лавина. Сакумбе бутна Конан на празния трон. Чу се мощен вик. На площада, вече очистен от убити и ранени, отново лумнаха огньовете. Отново започнаха да бият барабани, но този път не за война, а за буйно нощно тържество.

Часове по-късно, замаян от пиене и умора, Амалрик се влачеше заедно с Лиса по улиците на Томбалку, следвайки Конан към скромната къща, която той им бе намерил. Преди да се разделят, Амалрик го попита:

— За какво разговаряхте със Сакумбе на онзи неразбираем език, преди да те постави на трона?

Дълбоко в гърлото на Конан закъкори смях.

— Говорехме на един крайбрежен диалект, който тези хора тук не разбират. Сакумбе ми каза, че ако не съм забравил цвета на кожата си, двамата трябва да се разбираме като крале.

— Какво е искал да каже с това?

— Че не ме очаква нищо добро, ако намисля да му отнема властта, защото сега тук истински черните са преобладаващо

болшинство и никога няма да се подчинят на бял крал.

— Защо?

— Предполагам, защото много пъти са били клани и ограбвани, и поробвани от мародерстващи банди на бели стигийци и шеми.

— А какво говореше магьосникът, Аския? Какво казваше той на Сакумбе?

— Той предупреждаваше краля. Твърдеше, че неговите духове му казали, че заради нас Томбалку ще бъде сполетян от беди и разрушение. Но Сакумбе му затвори устата, като му каза, че ме познава много добре и вярва на мен повече, отколкото на който и да е шаман. — Конан се прозя като сънлив лъв. — Сложи малкото момиче да спи, преди да е заспала права.

— Ами ти?

— Аз? Аз се връщам. Празненството едва сега започва!

[1] Вид отровна змия — щитоносна усойница. — Б.пр. ↑

[2] Отровна змия от класа *Dendroaspis* от Централна и Южна Африка, ухапването на която е смъртоносно. — Б.пр. ↑

4.

Един месец по-късно Амалрик, покрит с пот и прах, дръпна юздите на коня си и пропусна ескадроните да минат покрай него в една последна, голяма атака. Цяла сутрин, както многото сутрини преди това, той ги бе обучавал отново и отново в елементите на цивилизована кавалерийска тактика: — „Напред, ходом!“ „Напред, тръс!“, „Напред, лек галоп!“, „Атака!“ „Обръщай!“, „Оттегляй се!“, „Пригответи се за ново нападение!“, „Напред, ходом!“ — И така цели дни.

Макар че новата тактика все още не беше добре усвоена, кафявите пустинни соколи изглежда най-после бяха започнали да разбират по нещо. В началото те много мърмореха и гледаха кисело на тези чужди методи на воюване. Но Амалрик, подкрепен от Конан, преодоля тяхната съпротива посредством комбинация от безпристрастна справедливост и сурова дисциплина. Сега той създаваше страхотна бойна сила.

— Подай сигнал „Оформи колона“ — обърна се той към тръбача до него. Когато проехтя сигналът, конниците дръпнаха юздите на конете си и с много блъскане и ругатни се подредиха в колона. Те препуснаха назад към стените на Томбалку, покрай нивите, където полуголи черни селянки спряха работа и се подпряха на мотиките си, за да погледат.

Амалрик прибра коня в кавалерийските конюшни и се запъти към дома си. Когато наближи къщата, той с изненада видя магьосникът Аския на улицата пред къщата да разговаря с Лиса. Слугинята на Лиса, сибийка, стоеше на прага и слушаше.

— Какво има, Аския? — попита Амалрик с тон, който съвсем не беше приятелски. — Какво правиш тук?

— Аз отговарям за благоденствието на Томбалку. За да изпълнявам успешно това си задължение, трябва да задавам въпроси.

— Не искам в мое отсъствие чужди мъже да задават въпроси на жена ми.

Аския се усмихна злобно.

— Съдбата на града е по-важна от онова, което ти искаш или не искаш, бели човече. Прощавай до следващия път!

Магьосникът си тръгна и перата на главата му се разлюляха. Амалрик се намръщи и последва Лиса в къщата.

— За какво те разпитваше? — попита Амалрик.

— О, за живота ми в Газал и как съм те срещнала.

— И ти какво му каза?

— Разказах му какъв голям герой си и как си убил бога на Червената кула.

Амалрик се намръщи и се замисли.

— Щеше ми се да не му беше казвала за това. Не знам защо, но съм сигурен, че той ще ни създаде неприятности. Веднага трябва да отида при Конан... О, Лиса, ти плачеш!

— Аз... аз съм толкова щастлива!

— За какво?

— Че ме призна за твоя жена! — Тя склучи ръце около врата му и започна да го обсипва с нежности.

— Хайде, хайде — каза той. — Бях длъжен да помисля за това по-рано.

— Трябва да направим сватбено тържество още тази нощ!

— Разбира се! Но преди това се налага да видя Конан...

— О, остави това за по-късно! Освен това, ти си пращен и уморен. Преди да се изправиш пред онези ужасни хора, най-напред хапни, пийни, почини си.

Интуицията на Амалрик му подсказваше, че веднага трябва да отиде при Конан. Но той се безпокоеше от срещата. Макар да беше сигурен, че Аския замисля някакъв лош план срещу него, Амалрик нямаше никакво определено обвинение срещу магьосника. В края на краищата се остави Лиса да го придума. В ядене и пиене, миене, любене, и спане следобедът се изниза. Когато Амалрик тръгна за двореца, слънцето беше слязло ниско.

Дворецът на крал Сакумбе, както всичко в Томбалку, беше от сиво-кафяв кирпич, огромен също като централния площад. Телохранителите на Сакумбе познаваха Амалрик и бързо го пуснаха да влезе вътре. Тънки листа от ковано злато покриваха стените и ослепително отразяваха червения блясък на залязващото слънце. Той

пресече един широк вътрешен двор, гъмжащ от кралски жени и деца и влезе в частните покои на краля.

Амалрик намери двамата крале на Томбалку, белия и черния, изтегнати на възглавници върху голяма бакхариотска черга, с която беше застлан мозаечният под. Пред всеки имаше купчина златни монети от различни страни, а до лактите им големи чаши с вино. Един роб стоеше с кана в ръка, готов да пълни чашите.

Очите на двамата мъже бяха кръвясали. Очевидно отдавна пиеха. На чергата между тях лежаха две зарчета.

Амалрик се поклони официално.

— Ваши Величества...

Конан погледна нагоре със замъглени очи. Той носеше на главата си украсен със скъпоценни камъни тюрбан като този, който носеше Зеебе.

— Амалрик, сядай на възглавниците и хвърли заровете с нас. Късметът ти тази нощ не може да е по-лош от моя!

— Ваши Височества, аз наистина не мога да си позволя...

— О, по дяволите! Ето ти пари да залагаш. — Конан загреба пълна шепа монети от купчината пред него и я тръшна на чергата. Когато Амалрик седна на пода Конан, сякаш осенен от неочаквана мисъл, погледна остро към Сакумбе.

— Виж какво ще ти кажа, братко кралю — започна той. — Ще хвърлим двамата по веднъж. Ако спечеля аз, ти ще заповядаш на армията да тръгне срещу краля на Куш.

— А ако спечеля аз? — попита Сакумбе.

— Тогава няма да тръгне, както ти искаш.

Сакумбе поклати глава и се засмя.

— Не, братко кралю, няма да ме хванеш така лесно. Когато наистина сме готови, тогава ще тръгнем, не по-рано.

Конан удари по чергата с огромния си юмрук.

— Какво, по дяволите, става с теб, Сакумбе? Ти не си онзи Сакумбе, какъвто беше. Тогава беше готов на всякаква авантюра. Сега се интересуваш само от храна, вино и жени. Какво е станало с теб?

Сакумбе хлъцна.

— Някога, братко кралю, аз исках да стана крал, за да командвам много мъже, да имам много вино, жени и храна. Сега имам всичко това. Защо трябва да го рискувам в ненужни авантюри.

— Но ние трябва да разширим нашите граници до Западния океан, да контролираме търговските пътища, които водят до и от брега. Ти знаеш не по-лошо от мен, че богатството на Томбалку идва от контрола върху тези пътища.

— И след като победим краля на Куш и достигнем до брега, тогава какво?

— Как какво? Тогава ще насочим армиите си към гатанските племена, за да ги покорим и да спрем техните нападения.

— А после, несъмнено, ще искаш да ударим на север или на юг и така ще продължаваме вечно. Кажи ми, човече, да предположим, че покорим всички страни на хиляда мили от Томбалку и притежаваме богатство, по-голямо от това на кралете на Стигия. Какво ще правим след това?

Конан се прозина и се протегна.

— Как какво, ще се радваме на живота, предполагам. Ще се украсим със злато, ще ловуваме и ще пируваме по цял ден, ще пием и ще се забавляваме с жени по цяла нощ. И през останалото време ще си разказваме лъжи за преживени приключения.

Сакумбе отново се засмя.

— Ако това е всичко, което искаш, та сега вършим точно това! Ако искаш повече злато или храна, или пиене, или жени, само ми кажи и на часа ще ги получиш.

Конан поклати глава, промърмори нещо неразбираемо и се намръщи озадачаващо. Сакумбе се обърна към Амалрик.

— А ти, млади приятелю, какво си дошъл да ни кажеш?

— Милорд, аз дойдох да помоля лорд Конан да посети моята къща и да потвърди брака ми с моята жена. Мисля, че след това ще ми окаже чест да остане за малко на сватбеното тържество.

— Малко сватбено тържество? — каза Сакумбе. — Не, не така, в името на носа на Аджуджо! Ще направим голямо пиршество, с цял печен вол, с реки от вино, с барабани и танцьорки! Какво ще кажеш, братко кралю?

Конан се оригна и се усмихна.

— Съгласен съм с теб, братко кралю. За Амалрик ще направим такова сватбено тържество, че три дни след това да не може да се държи на краката си!

— Има и друг въпрос — каза Амалрик, малко ужасен от перспективата за такова тържество, каквото имаха предвид тези варварски крале, но не знаеше как да им откаже. Той разказа за разпита на Аския.

Когато свърши, двамата крале се намръщиха. Сакумбе каза:

— Не се бой от Аския, Амалрик. Всички магьосници трябва да бъдат контролирани, но този е мой ценен слуга. Без неговото магьосничество... — Сакумбе погледна към вратата и извика: — Какво има?

Телохранителят на вратата каза:

— Кралю, един разузнавач от конниците на тибу иска да говори с теб.

— Въведи го — обади се Конан.

Влече един черен в окъсани бели дрехи и се хвърли на земята. Когато коремът му допря до земята, от дрехите му се вдигна облак прах.

— Ваши Величества! — започна той задъхан. — Зеебе и афаките настъпват към града! Видях ги вчера при оазиса Кидеса и яздих цяла нощ, за да ви съобщя.

Конан и Сакумбе изведнъж изтрезняха и скочиха на крака. Конан каза:

— Братко кралю, това означава, че Зеебе може да бъде тук утре. Заповядай барабаните да бият сбор. — Докато Сакумбе предаваше заповедта на един офицер, Конан се обърна към Амалрик:

— Мислиш ли, че можеш да изненадаш афаките по пътя им насам и да ги разбиеш с твоите конници?

— Може би — отговори предпазливо Амалрик. — Те ще ни превъзхождат по численост, но някои дефилета на север са подходящи за засада...

5.

Един час по-късно, когато слънцето беше залязло зад кирпичените стени на Томбалку, Конан и Сакумбе седнаха на тронове си на площада. Барабаните биеха сбор и от всички страни към площада, на който бяха запалени огромни огньове се стичаха боеспособни черни мъже. Украсени с пера офицери строяваха бойците в редици и проверяваха с пръсти дали върховете на копията им са достатъчно остри.

Амалрик крачеше по площада, за да докладва на кралете, към полунощ конниците ще бъдат готови да потеглят. Главата му гъмжеше от схеми и стратегии. Дали, ако афаките се разпръснат при първата атака да спре боя и да се оттегли, за да ги атакува отново, тогава, когато слязат от конете и се разпръснат, за да атакуват стените на Томбалку...

Той се изкачи по стъпалата на подиума, където седяха кралете и даваха заповеди на заобикалящите ги черни офицери.

— Ваши Величества... — започна Амалрик.

Един кръсък го прекъсна. Зад тронове се появи Аския, сочещ с пръст към Амалрик и викащ към кралете:

— Ето го! — изкрещя магьосникът. — Това е мъжът, който е заклал бога! Човекът, който е убил един от моите богове!

Стреснати, негрите около тронове обърнаха лица към Амалрик. В светлината от огньовете бялото на очите им блестеше на фона на черните им кожи. В израженията им се криеше някакво благоговение и страх. Очевидно, за тях беше неразбираемо, как простосмъртен може да убие бог. Един такъв човек трябва също да е бог.

— Какво наказание се полага за такова светотатство? — продължи Аския. — Аз настоявам, убиецът на Олам-онга и неговата жена да бъдат предадени на мен, за да им наложам аз наказание! О, богове, те трябва да бъдат подложени на такива мъки, каквито не е изпитвал никой смъртен през всички векове...

— Млъкни! — изрева Конан. — Ако Амалрик е убил призрака на Газал, светът е станал по-добър от това. Сега се махай от тук и престани да ни досаждаш. Ние имаме работа.

— Но, Конан... — каза Сакумбе.

— Тези белокожи дяволи винаги се поддържат! — извика Аския.
— Сакумбе, ти все още ли си крал? Ако си крал, заповядай да ги хванат и да ги завържат. Ако ти не знаеш какво да правиш с тях...

— Е... — започна Сакумбе.

— Слушай! — извика Конан. — Ако в Газал вече не живее така наречения бог, ние можем да завладеем града, да заставим неговите хора да работят, да ги накараме да ни научат на техните науки. Но преди това, разкарай този магьосник, преди да опитам острието на сабята си върху него!

— Аз искам... — изпищя Аския.

— Разкарай го! — изрева кимериецът, сложил ръка на сабята си.
— Велики Кром, да не би да мислиш, че ще оставя един верен другар като Амалрик на милосърдието на главорез, служител на дявола?

Сакумбе най-после се надигна и се изправи в трона.

— Махай се, Аския! — каза той. — Амалрик е добър боец и ти няма да го получиш. По-добре се заеми с магиите си, за да победим Зеебе.

— Но аз...

— Заминавай! — Тлъстата ръка на краля посочи напред.

Аския побесня от ярост.

— Много добре, заминавам! — извика най-после той. — Но вие двамата още не сте чули последната ми дума! — С тези думи магьосникът доктор побягна.

Амалрик продължи с доклада си за конниците тибу. Поради постоянно пристигащите и заминаващи пратеници и офицери, докладващи за готовността на своите сили, мина известно време, преди той да успее да изложи пред краля целия си план. Конан направи няколко допълнения и после каза:

— Струва ми се, че планът е добър, а, Сакумбе?

— Щом ти го харесваш, братко кралю, трябва да е добър. Заминавай, Амалрик, събери нашите конници... ай! — Внезапно Сакумбе нададе ужасен писък, очите му сякаш щяха да изскочат от

очните ябълки. Той залитна от трона, хващайки се за гърлото. — Горя! Горя! Спасете ме!

В тялото на Сакумбе протичаше ужасно явление. Макар че нямаше никакви видими следи на огън, никакво усещане за топлина, ясно се виждаше, че човекът действително изгаря, сякаш беше вързан за запален сноп пръчки. Кожата му се покри с мехурчета, после се овъгли и се напука, а въздухът се изпълни с миризма на изгоряла плът.

— Залейте го с вода! — извика Амалрик. — Или вино! Каквото има!

Измъченият черен крал не преставаше да пици. Някой лисна върху него ведро, пълно с течност. Чу се съскане и се вдигна облак пара, но писъците продължиха.

— Кром и Иштар! — изруга Конан, оглеждайки се гневно. — Трябваше да убия този танцуващ дявол докато ми беше под ръка.

Писъците намаляха и престанаха. Останките от краля — треперещ, безформен предмет без никаква прилика с живия Сакумбе — лежаха върху подиума в локва разтопена човешка мазнина. Някои от накичените с пера офицери избягаха, обхванати от паника, други се хвърлиха на земята, призовавайки различни богове. Конан стисна в мечешка хватка китката на Амалрик.

— Трябва бързо да се махнем от тук! — каза той с тих, напрегнат глас. — Тръгвай!

Амалрик не се съмняваше, че кимериецът добре разбира опасностите, които ги очакваха. Той последва Конан надолу по стъпалата на подиума. На площада цареше пълно объркване. Накичени с пера войни нервно крачеха, викаха и жестикулираха. Тук-там между тях бяха избухнали боеве.

— Умри, убиец на Кордофо! — извиси се един глас над врявата. Точно пред Конан един висок, кафяв мъж отметна назад ръка и хвърли копие от близо разстояние. Само светкавичната бързина на варварина спаси Конан. Кимериецът се завъртя и се наведе, така че копието мина над него, прелетя на един пръст от главата на Амалрик и се заби в тялото на друг боец.

Нападателят изнесе назад ръката си, за да хвърли второ копие. Преди да замахне, сабят на Конан изхвърча от ножницата, описа червена дъга от отразената светлина на огньовете и порази целта. Мъжът падна на земята, разцепен от рамото до гръдната кост.

— Бягай! — изрева Конан.

Амалрик затича, блъскайки се сред развълнуваните тълпи на площада. Мъжете крещяха и сочеха към тях. Някои затичаха подире им.

Амалрик се спусна в една странична улица подир Конан. Зад тях се чуваха виковете на преследвачите. Улицата се стесни и се изви. Конан, който тичаше пред Амалрик, неочаквано изчезна.

— Влизай тук, бързо! — чу той гласа на кимериеца, който се беше сврял в широкото само един ярд пространство между две кирпичени къщи.

Амалрик се пхна в тази ниша. Когато преследвачите преминаха по улицата, отвори широко уста, за да си поеме дъх.

— Още хора от рода на Кордофо — промърмори кимериецът в тъмното. — Готвят се за отмъщение откакто Сакумбе се отърва от Кордофо.

— Какво ще правим сега? — попита Амалрик.

Конан обърна глава нагоре към тясната, осветена от звездите ивица от небето.

— Мисля, че можем да се изкачим на покривите — каза той.

— Как?

— По начина, който използвах да се изкачвам по скалите още като юноша в Кимерия. Ето, дръж това острие.

Конан подаде на Амалрик едно копие и Амалрик разбра, че кимериецът го е взел от човека, когото беше заклал. Оръжието имаше тясна, дълга цял ярд глава от меко желязо, с фино назъбен ръб. Под дръжката един тънък железен ствол балансираше теглото на главата.

Конан тихо изсумтя, запъна гърба си в едната стена, а краката си в другата и започна да се изтегля сантиметър по сантиметър нагоре. На фона на звездното небе той се виждаше само като черен силует и след това изчезна. После се чу тих глас:

— Подай ми копието и тръгвай.

Амалрик му подаде копието и на свой ред запълзя нагоре. Покривите бяха направени от греди, покрити с дебел пласт от палмови листа и слой глина върху тях. Понякога под краката им глината се поизронваше и се чуваше шумоленето на листата.

Следвайки Конан, Амалрик прекоси няколко покрива, прескачайки над бездната между тях. Най-после се спряха върху една

доста голяма постройка, почти в края на площада.

— Трябва да измъкна Лиса — каза Амалрик силно възбуден.

— Всичко по реда си — изръмжа Конан. — Най-напред трябва да разберем какво става.

Объркването на площада беше престанало. Офицерите отново строяваха военните части. На подиума с двата трона стоеше Аския с емблемата на магьосник и говореше. Макар Амалрик да не можеше да чуе всичко, магьосникът очевидно казваше на томбалканците какъв велик и умен вожд ще им бъде.

Някакъв звук отляво на Амалрик привлече вниманието на аквилониеца. Отначало като шепот, като шум от тълпата на площада, той нарасна до рев. На площада се втурна един мъж и изкрещя към Аския:

— Афаките атакуват източната стена!

Тогава отново настъпи хаос. Задумкаха военните барабада. Аския крещеше заповеди надясно и наляво. Един полк от черни копиеносци започна да напуска площада, отправяйки се към мястото на нападението. Конан каза:

По-добре да се махаме от Томбалку. Която и страна да спечели, ще иска да ни вземе кожата. Сакумбе беше прав. Тези хора никога няма да се подчинят на белокожи. Иди в къщата си и пригответи момичето. Намажи лицето и ръцете си със сажди от огнището. Така ще бъдеш по-трудно разпознат в тъмното. Вземи всичките си пари. Ще те чакам тук с коне. Ако побързаме, ще можем да излезем от западната порта, преди да я затворят или Зеебе да я атакува. Но преди да тръгнем, трябва да свърша една работа.

Конан погледна над плътните редици бойци при Аския, който продължаваше да крещи заповеди и да произнася реч върху подиума. Кимериецът повдигна копието.

— Малко е далечко, но мисля, че ще мога да го хвърля — промърмори той.

Конан се изтегли внимателно назад, до другия край на покрива, след това се засили към страната откъм площада. Точно преди да достигне края на покрива, с мощен замах на ръце и на тялото си, той хвърли копието. В тъмнината оръжието се изгуби от очите на Амалрик. Цели три удара на сърцето той се чудеше къде е изчезнало.

Изведнъж Аския изпищя и залитна, от гърдите му се подаваше дългото копие и се полюшваше напред-назад от конвулсивните движения на магьосника. Когато той падна на подиума, Конан изръмжа:

— Да вървим!

Амалрик побягна, скачайки от покрив на покрив. На изток шумът от битката прерасна в смесица от бойни викове, биене на барабани, призиви на тръби, писъци и тракане на оръжия.

Още преди полунощ Амалрик, Лиса и Конан спряха конете си на един пясъчен гребен на миля западно от Томбалку. Те се обърнаха назад към града, сега осветен от зловещата, ослепителна светлина от голям пожар. Когато афаките нахлуха през източната страна и нападнаха черните копиеносци, по улиците тук-там бяха възникнали пожари. Макар последните да бяха по-многобройни, отсъствието на водачи ги постави в неизгодно положение. Нещо, което цялата им варварска доблест не можа да преодолее. Афаките ги изтикваха все по-навътре и по-навътре в града, а огньовете прераснаха в пожари.

От мястото, на което се намираха, ужасният шум от битката и клането се чуваше като шепот. Конан изсумтя:

— Толкова по въпроса за Томбалку! Който и да спечели ние ще трябва да си търсим щастието другаде. Аз съм за брега на Куш, където имам приятели... както и врагове... и където мога да взема кораб за Аргос. Ти какво реши?

— Още не съм решил — отвърна Амалрик.

— Тази твоя млада жена е красива — каза Конан и се усмихна. Светлината от изгрялата луна освети силните му бели зъби, блестящи на почерненото му със сажди лице. — Не можеш да я влачиш по целия широк свят.

От този тон на кимериеца Амалрик настръхна. Той отиде по-близо до Лиса, сложи ръка на кръста ѝ, а с другата посегна към дръжката на сабята си. Конан се засмя.

— Не се бой — каза той. — Никога не съм закъсвал толкова, че да крада жените на приятелите си. Ако дойдете с мен, ще можете да се приберете в Аквилония.

— Не мога да се върна в Аквилония — каза Амалрик.

— Защо?

— Баща ми беше убит при едно сбиване с граф Терентиас, който се радваше на благоразположението на крал Вилерас. Така че всички роднини на баща ми трябваше да напуснат страната, за да не би агентите на Терентиас да ги преследват.

— О, не си ли чул? — каза Конан. — Вилерас умрял преди шест месеца. Сега неговият племенник е крал Намедиъс. Казват, че всички хрантутници на стария крал са уволнени и изгнаниците повикани да се върнат. Научих го от един шемитски търговец. Ако бях на твое място щях да припна за дома. Новият крал ще ти даде някой важен пост. Вземи малката си Лиса и я направи графиня или нещо такова. Колкото до мен, аз съм за Куш и синьото море.

Амалрик погледна назад към червения огън, който до неотдавна беше Томбалку.

— Конан — каза той — защо Аския премахна Сакумбе, а не нас, с които имаше по-непосредствен спор?

Конан вдигна огромните си рамене.

— Може би е имал изрезки от ноктите или нещо по добро от Сакумбе, което не е имал от нас. Така че той е направил магията, която е била по силите му. Никога не съм могъл да разбера магьосниците.

— А ти защо си направи труда да убиеш Аския?

Конан го погледна недоумяващо.

— Шегуваш ли се, Амалрик? Мога ли да не отмъстя за убит другар? Сакумбе, проклета да е потната му черна кожа, беше мой приятел. Макар през последните години да беше напълнял и станал ленив, той беше по-добър човек от много бели хора, които познавам. — Кимериецът въздъхна шумно и поклати глава, както лъв поклаща гривата си. — Е, той е мъртъв, а ние сме живи. Ако искаме да продължаваме да сме живи, по-добре е да тръгваме, преди Зеебе да изпрати подир нас патрул. Да тръгваме!

Трите коня тежко по склона на пясъчния хребет и продължиха в лек тръс на запад.

БАСЕЙНЪТ НА ЧЕРНИЯ

Конан се отправя към зелените южни земи на черните кралства. Тук той отдавна е познат и Амира, Лъвът, не среща никакви трудности по пътя си към брега. Този бряг той е ограбвал навремето с Белит. Сега Белит е само спомен от Черния бряг. На хоризонта, отвъд носа се показва кораб, с който пътува Конан. С него са пиратите от островите Барача, лежащи срещу Зингара. Те са чували за неговото бойно умение и опит и охотно го приемат. Когато се присъединява към барачанските пирати, при които остава доста време, Конан е в средата на тридесетте. Той обаче е свикнал с добре организирани армии на хайборейските крале, а организацията на барачанските банди е толкова лоша, че не вижда възможност да стане предводител и да получи полагащите му се награди. Сред пиратското сборище при Тортаге, Конан изпада в необикновено опасно положение. Измъква се и решава, че за да запази главата си на раменете няма друга алтернатива, освен да преплува Западния океан. Това той извършва в пълна тайна и с абсолютна самоувереност.

На запад, неизследван от
човека.

Кораби пътуват от памтивека.

Чети, ако имаш смелост какво
е писал.

С мъртвите си пръсти Скекос.

Тръгни ако си мъж по пътя на
корабите,

Които никога не се завръщат.

1.

Кордаванката Санча се прозина изискано, протегна чувствено гъвкавите си крайници и се намести по-удобно върху поръбената с хермелин коприна, постлана на кърмата на галеона. Тя разбираше, че екипажът от средната част на кораба и от бака я гледа с нескрит интерес. Късата ѝ копринена рокля почти не скриваше пищните ѝ форми от алчните мъжки очи. Слънцето тъкмо беше издигнало златния си диск над океана и преди да я заслепи, тя се усмихна високомерно. Пригответи се да улови още няколко намигвания.

В този момент до слуха ѝ достигна звук, различен от скърцането на гредите, плющенето на корабните въжета и плискането на вълните. Тя се надигна и насочи поглед към релинга, над който, за нейна изненада, се изкатери един мъж. Тъмните ѝ очи се втренчиха с учудване, червените ѝ устни се свиха под формата на буквата „О“. Натрапникът ѝ беше непознат. От широките рамене надолу по мощните му ръце се стичаше вода на ручейчета. Единственото му облекло — светлочервени копринени панталони — бяха мокри, както бяха мокри и широкият му колан със златна катарاما, и сабята в ножницата. Застанал на релинга, в светлината на яркото слънце, той приличаше на голяма бронзова статуя. Мъжът прокара пръсти по мократа си черна, буйна, дълга коса, погледна към момичето и очите му светнаха.

— Кой си ти? — попита тя. — Откъде идваш?

Ръката му описа над морето дъга, широка деветдесет градуса, а очите му не се откъсваха от стройната фигура.

— Да не си воден дух, излязъл от дълбините на морето? — попита тя, объркана от открития му поглед, макар че беше свикнала да ѝ се възхищават.

Преди той да ѝ отговори, по палубата прокънтяха бързи стъпки и се появи капитанът на галеона, сложил ръка върху дръжката на сабята си. Той изгледа свирепо непознатия.

— Кой, по дяволите, си ти, господинчо? — попита недружелюбно капитанът.

— Аз съм Конан — отговори невъзмутимо другият.

Санча отново наостри уши. Тя никога не беше чувала да се говори зингарански с такъв акцент, с какъвто говореше този непознат.

— И как дойде на моя кораб? — Подозрителният глас на капитана стържеше неприятно.

— Плувах.

— Плувал си! — възкликна гневно капитана. — На подбив ли ме взимаш, подлецо? Брегът дори не се вижда оттук. Откъде дойде?

Конан посочи с мускулестата си ръка на изток. Хоризонтът светеше, позлатен от ярка светлина на издигащото се слънце.

— Дойдох от островите.

— О! — Другият го заразглежда с нараснал интерес. Черните вежди се извиха надолу към начумерените очи, тънката горна устна неприятно се повдигна.

— Значи ти си от онези подлеци от Барачанските острови.

Лека усмивка докосна устните на Конан.

— И знаете ли кой съм аз? — продължи питащият.

— Този кораб е „Уастрел“. Следователно ти трябва да си Запорово.

— Да! — отговори капитанът, чиято жестока суетност не можа да остане равнодушна. Той беше висок почти колкото Конан, но по-слаб. Обрамченото му в стоманена каска лице беше тъмно, навъсено, с физиономия на сокол, поради което хората го наричаха „Сокола“. Ризницата и дрехите му бяха богато украсени според модата на зингаранските големци. Ръката му никога не се отдалечаваше от дръжката на сабята.

Погледът му, насочен към Конан беше недружелюбен. Зингаранските дезертъори и обявените извън закона пирати от Барачанските острови, южно от бреговете на Зингара, не питаеха голяма любов едни към други. Тези хора бяха предимно моряци от Аргос, размесени с по някой и от други националности. Те нападаха корабите и ограбваха зингаранските крайбрежни градове, точно както правеха и зингаранските пирати. Последните величаеха своята професия, наричайки себе си буканири, а барачанците — пирати. Не

бяха нито първите, нито последните, които се мъчат да разкрасят професията на разбойниците.

Докато Запорово си играеше с дръжката на сабята и се мръщеше към неканения си гост, през ума му преминаха някои от тези мисли. Конан с нищо не показва какви мисли се въртят в неговата глава. Стоеше спокойно скръстил ръце, сякаш се намираше на палубата на собствения си кораб.

Усмиваше се, а очите му гледаха невъзмутимо.

— Какво търсиш тук? — попита строго буканирът.

— Намерих за необходимо да напусна срещата в Тортаге миналата нощ преди изгрева на луната — отговори Конан. — Тръгнах с една пробита лодка и цяла нощ гребях и изхвърлях вода от проклетото корито. На зазоряване видях марса на вашия кораб, оставих мизерната лодка да потъне и с плуване достигнах до тук.

— Тези води са пълни с акули — изръмжа Запорово, а в отговор Конан само повдигна мощните си рамене. Капитанът хвърли поглед към средната част на кораба и видя вдигнатите нагоре нетърпеливи лица. Една дума и те щяха да скочат на куверта, където щеше да се разрази такава буря, че дори този, на пръв поглед силен боец, не би могъл да издържи.

— Защо трябва да се обременявам с всеки изхвърлен от морето безименен разбойник? — озъби се Запорово с поглед и маниер пообидни от думите.

— Един кораб винаги се нуждае от още един добър моряк — отговори другият, без да се възмути.

Запорово се намръщи, знаейки, че това е вярно. Той се поколеба и с това изгуби своя кораб, своя екипаж, своето момиче и своя живот. Но, разбира се, той не можеше да види бъдещето и за него Конан беше само един „изхвърлен от морето нехранимайко“, както се бе изразил. Запорово не хареса мъжа и все пак, мъжът с нищо не го бе провокирал. В държането му нямаше никаква обида, макар че беше по-самоуверен, отколкото му се харесваше.

— Ще трябва да работиш за храната си — озъби се Сокола. — Слизай долу. И помни, че единственият закон тук е моята воля.

Тънките устни на Конан се разтегнаха в усмивка. Без да се колебае, но и без да бърза, той се обърна и се спусна в средната част на

кораба. Не погледна отново към Санча, която по време на краткия разговор се беше превърнала цялата в слух и зрение.

Когато слезе долу, екипажът от зингаранци се струпва около него — полуголи, крещящите им копринени дрехи бяха изпоцапани с катран, пробитите им уши и дръжките на сабите украсени със скъпоценни камъни. Те очакваха с нетърпение утвърдената от времето проверка на чужденеца. Щяха да го подложат на изпитание и да решат неговото бъдещо положение. Горе на куверта Запораво очевидно вече беше забравил за съществуването на чужденеца, но Санча наблюдаваше напрегната от интерес. Познаваше тези сцени и знаеше, че проверката ще бъде жестока и вероятно кървава.

Но това, което знаеше Санча беше незначително в сравнение с онова, което знаеше Конан. Когато дойде в средата на кораба и видя свирепите фигури да се събират заплашително около него, Конан леко се усмихна. Той се спря и огледа хладнокръвно загадъчно стесняващия се около него кръг от хора. В тези неща имаше неписани правила. Ако той беше нападнал капитана, целият екипаж щеше да се нахвърли върху него, но сега те щяха да му дадат справедлив шанс да се бие срещу един от тях, избран да предизвика кавга.

Мъжът, определен за тази мисия, сам изскочи напред — един възслаб звяр със завързан на главата тъмночервен шарф вместо тюрбан. Неговата мършава челюст стърчеше напред, осеяното му с белези лице беше невероятно грозно. Всеки поглед, всяко надутото движение беше открито оскърбление. Началото на предизвикателството беше примитивно, нескопосано и грубо като самия него.

— От Барачанските острови, а? — озъби се той. — Само там може да се роди такъв подлец като теб. Ние от Братството плюем на такива като теб!

Той се изплю върху лицето на Конан и се хвана за сабята.

Движението на варварина беше твърде бързо, за да могат да го проследят човешки очи. Приличният му на чук юмрук се стовари с ужасна сила върху челюстта на неговия мъчител. Зингаранецът излетя във въздуха като изстрелян от катапулт и се стовари до релинга, като безформена маса.

Конан се обърна към другите. Видът му беше непроменен, с изключение на една едва забележима искрица в очите. Проверката

беше завършила така неочаквано, както беше започнала. Моряците вдигнаха другаря си. Счупената му челюст висеше, главата му се поклащаше неестествено.

— Всемогъщи Митра, вратът му е счупен — изруга един чернобрад морски негодник.

— Вие буканирите сте племе с меки кости — засмя се пиратът. — Барачанците на такова потупване дори не обръщат внимание. Искате ли някой да се поупражняваме със сабите? Не? Това е добре. Значи вече сме приятели, а?

Чуха се множество гласове, които го увериха, че казва истината. Загорели ръце изхвърлиха мъртвия от борда и дузина триъгълни перки последваха потъващото тяло. Конан се засмя, разпери ръце, както би се протегнала една голяма котка, а погледът му се насочи към горния борд. Разтвори червените си устни, с възбудени тъмни очи, Санча се беше навела над релинга. Слънцето зад нея правеше прозрачна тънката ѝ рокля. През нея очертаваше стройното ѝ тяло. После върху нея падна сянката на намръщения Запораво и тежката му ръка легна върху нежното ѝ рамо. Той отправи към мъжа в средната част на кораба поглед, изпълнен със заплаха. Конан се усмихна, сякаш отговаряше на някаква шега, за която освен него, никой друг не знаеше.

Запораво направи грешката, която много тирани правят. Усамотен в невеселото великолепие на куверта, той подценяваше хората под него. Имаше възможност да убие Конан, но я пропусна, погълнат от собствените си мрачни размишления. На него му беше трудно да допусне, че някой от хората долу могат да представляват заплаха за него. Запораво беше стоял на високи постове толкова дълго и беше смазал под краката си толкова много хора, че подсъзнателно смяташе за несъстоятелна всякаква заплаха от по-нискостоящи съперници.

Конан наистина с нищо не го провокира. Смеси се с екипажа, живееше и се веселеше като тях. Барачанецът се оказа опитен моряк и много по-силен мъж, отколкото някога някой беше виждал. Вършеше работа за трима и винаги беше пръв за всяка тежка или опасна задача. Другарите му разчитаха на него. Той не се караше с тях. Играеше на комар с моряците, залагайки колана и ножницата си, обираше им парите и оръжията и после им ги връщаше развеселен. Екипажът инстинктивно гледаше на него като на главатар на бака. Той не

благоволи да сподели причините, които го бяха заставили да избяга от Барачанските острови. Но разбирането, че е бил в състояние да извърши достатъчно кърваво дело, за да го изгонят от онази свирепа банда, повиши уважението на жестоките буканири. Към Запорово и екипажа Конан беше учтив, без да е високомерен или сервилен.

И най-тъпият моряк беше впечатлен от разликата между грубия, мълчалив, мрачен командир и пирата, който винаги беше готов да се засмее непринудено, пееше с пълно гърло неприлични песни на дузина езици, смучеше бира като пияница и — очевидно — не мислеше за утрешния ден.

Ако Запорово знаеше, че макар и несъзнателно го сравняват с човек от долната палуба, той щеше да побеснее от гняв. Но той беше погълнат от мислите си, които с годините бяха станали по-черни и по-мрачни, и по-неясни.

Момичето все по-често поглеждаше към гиганта с черна, буйна и дълга коса. Той не разговаряше с нея, но не можеше да има грешка в изражението на очите му. Тя не можеше да греши, само се чудеше дали ще дръзне да започне опасната игра, която се очертаваше.

Неотдавна беше напуснала дворците на Кордава, но ѝ се струваше, че откакто Запорово я беше отвлякъл от горящата ѝ каравела, която неговите вълци бяха опустошили, светът се е променил. Тя, разглезената и обичана дъщеря на херцога на Кордава, разбра какво значи да бъдеш играчка на буканири и само защото беше достатъчно гъвкава, за да се превие, без да се прекърши, тя живееше там, където други жени бяха умрели. Беше млада и жизнена и изпитваше удоволствие от живота.

Животът беше като сън — несигурен, изпълнен с битки, грабежи, убийства и бягства, а жестоките идеи на Запорово го правеха още по-несигурен. Никой не знаеше какъв ще бъде следващият му ход. Сега те бяха изоставили познатите брегове, за да се впуснат навътре в неизвестното, далеч отвъд пустошта. Там, където откакто свят светува, всеки дръзнал да навлезе кораб, беше изчезвал завинаги. Всички известни земи лежаха зад тях и ден подир ден синият, вълнуващ се безкрай оставаше празен. Тук нямаше плячка — никакви градове за ограбване, никакви кораби за отвличане. Мъжете мърмореха, макар че внимаваха тяхното мърморене да не достигне до ушите на неумолимия им капитан. Ден и нощ той се разхождаше по куверта в мрачна

величественост или разглеждаше пожълтели морски и географски карти, четеше книги, които времето беше превърнало в купчини разпадащ се пергамент. Понякога той говореше на Санча за изгубени континенти и приказни острови, разположени сред непознати, обвити в пяна безименни заливи, където рогати дракони пазят съкровища, събирани от крале много, много отдавна, още от праисторическата ера.

Обгърнала с ръце стройните си крака Санча слушаше, без да разбира, а мислите ѝ непрекъснато блуждаеха далеч от думите на нейния мрачен другар и се насочваха към бронзовия великан, чийто смях беше волен и стихиен, като морски вятър.

Подир много седмици уморително плаване на запад те достигнаха до суша и призори хвърлиха котва в плитък залив. Като бяла лента морският бряг опасваше ниски, тревисти склонове, покрити със зелени дървета. Вятърът носеше ухание на свежа растителност и аромати. Санча плесна с ръце от радост при перспективата за една разходка по брега. Но възторгът ѝ помръкна, когато Запорово ѝ заповяда да остане на кораба, докато не изпрати да я извикат. Той никога не даваше обяснения за своите заповеди; така че Санча никога не знаеше причината, освен ако не се дължеше на лошавината, която се спотайваше в него и често го караше да я наранява без причина.

Санча лежеше намусена на куверта и наблюдаваше как мъжете гребат към брега през спокойната вода, която блещукаше на сутрешната слънчева светлина като течен нефрит. Видя ги да се скупчват на пясъка подозрителни, стиснали оръжия в ръце, а неколцина се разпръснаха под дърветата, обграждащи брега. Санча забеляза, че между тях е и Конан. Неговата висока фигура с пружинираща стъпка не можеше да се сбърка. Мъжете казваха, че той изобщо не е цивилизован човек, а кимериец, един от онези варварски племена, които живеят сред сивите планини в далечния север и чийто набези изпълваха с ужас южните им съседи. Тя обаче знаеше, че в него има нещо, някаква свръхвitalност или варварство, което го отличаваше от разпуснатите му другари.

Когато тишината успокои буканирите, гласовете им започнаха да се чуват по брега. Групите се разпаднаха, хората тръгнаха да търсят плодове. Санча ги видя да се качват по дърветата и да берат и красивата ѝ уста се изпълни със слюнка. Тя тропна с малкия си крак и изруга с вещина, придобита от общуването ѝ с богохулния екипаж.

Мъжете на брега наистина бяха намерили някакъв неизвестен, много сладък плод със златиста кожа и лакомо ядяха. Но Запорово не търсеше плодове. Неговите разузнавачи не бяха намерили нищо, което да свидетелствува за присъствието на хора или зверове в околностите. Той стоеше и гледаше навътре към обширните простори на тревистите склонове, които се сливаха един с друг. Запорово каза нещо, премести колана със сабята си и закрачи навътре под дърветата. Помощник-капитанът се опита да го придума да не отива сам, но беше награден с жесток удар през устата. Запорово имаше основания да тръгне самичък. Той искаше да разбере, дали този е островът, за който се споменава в тайнствената „Книга на Скелос“, на който според безименните саги странни чудовища пазят подземия пълни със злато. Ако това беше вярно, поради свои лични, користни причини Запорово не искаше то да се знае от никого, още по-малко от екипажа.

Санча, която наблюдаваше нетърпеливо от куверта, го видя да изчезва в стената от листа. Малко след това видя Конан варварина, който се обърна, погледна към разпръснатите по брега мъже, тръгна бързо в същата посока и също изчезна.

Санча изгаряше от любопитство. Тя чакаше отново да види двамата мъже, но те не се появиха. Моряците все още се щураха нагоре-надолу по брега, а някои бяха влезли и навътре. Много спяха на сянка. Времето минаваше и Санча започна да нервничи. Въпреки навеса над куверта, слънцето напичаше непоносимо. На кораба беше горещо, тихо, подлудяващо, монотонно. На няколко крачки, през лента от синя плитка вода, прохладната сенчеста ливада, осеяна с дървета я приканваше. Нещо повече, тайната, свързана със Запорово и Конан неудържимо я привличаше.

Санча добре знаеше какво е наказанието за неподчинение на жестокия господар Запорово и известно време нерешително се въртеше. Но после реши, че си заслужава да изтърпи дори бой с камшик. Без повече суетене изрита от краката си меките кожени сандали, смъкна роклята си и застана гола като Ева на палубата. Прехвърли се през релинга, смъкна се по веригите, гмурна се във водата и заплува към брега. Там постоя един миг, гърчейки малките си крака от бодежа на пясъка. Затърси екипажа. Видя само неколцина на известно разстояние от брега. Повечето бяха дълбоко заспали под

дърветата, все още с парчета от златния плод в ръцете си. Зачуди се, че спят така дълбоко толкова рано през деня.

Когато прекоси бялата ивица на брега и влезе под сянката на дърветата, никой не я поздрави. Тя откри, че дърветата растат в неправилни горички, а между тях се простират вълнообразни, подобни на ливади склонове. Вървеше навътре в посоката, в която беше изчезнал Запорово и се възхищаваше от зелените далечини, които постепенно се разкриваха пред нея. Пейзажът сякаш се разтваряше в себе си, или всяка сцена се сливаше със следващата. Изгледът беше неповторим, едновременно обширен и ограничен. И над всичко като магия лежеше някаква призрачна тишина.

Неочаквано Санча достигна до равния връх на склона, заобиколен от високи дървета и мечтателното приказно усещане изведнъж я напусна. В сгазената трева нещо се червенееше. Санча пристъпи напред с широко отворени очи, изпищя и се сви разтреперана.

На моравата лежеше Запорово, с дълбока рана на гърдите, отправил нагоре немиждащ поглед. Сабята лежеше близо до безжизнената му ръка. Соколът беше направил последното си спускане.

Не може да се каже, че Санча гледаше трупа на своя господар без вълнение. Тя нямаше причини да го обича, но изпитваше вълнението, което би изпитала всяка една девойка при вида на безжизненото тяло на първия мъж, който я е притежавал. Не заплака, нито почувства нужда да плаче, но силно трепереше. Имаше чувството, че кръвта ѝ за един миг се съсипи. Въпреки това Санча успя да потисне истеричната вълна в себе си.

Тя се огледа за мъжа, когото очакваше да види. Очите ѝ срещнаха само кръг от високи, обрасли с гъсти листа горски гиганти и сините склонове зад тях. Беше ли се измъкнал убиецът на буканира смъртно ранен? Не се виждаха никакви кървави стъпки.

Озадачена, Санча отиде бързо при дърветата, ограждащи върха и настръхна, когато дочу шумолене сред смарагдовите листа. Продължи да върви напред, взирайки се през стената от листа.

— Конан? — Викът беше умоляващ. Гласът ѝ прозвуча странно слаб сред тишината, която неочаквано се изпълни с напрежение. Коленете ѝ се разтрепериха, обхвана я необяснима паника.

— Конан! — извика тя отчаяно.

— Аз съм... Санча. Къде си? Моля те, Конан... — Гласът ѝ секна. Очите ѝ се разшириха от ужас. Червените ѝ устни се разтвориха в ням писък. Парализа скова крайниците ѝ. Тя имаше отчаяна нужда да бяга, но не можеше да се помръдне. Можеше само безгласно да пиши.

2.

Когато Конан видя Запорово да крачи горделиво, самичък навътре в гората, той почувства, че е дошъл чаканият шанс. Не беше ял от плодовете, нито се беше присъединил към грубата шега на своите другари. Цялото му внимание беше съсредоточено към шефа на буканирите. Свикнали с настроенията на Запорово, неговите хора не се изненадаха особено, когато техният капитан реши да изследва сам непознатия и вероятно враждебен остров. Те се отдадоха на свои развлечения и не забелязаха Конан, който се плъзна като дебнеща пантера подир главатаря.

Конан не подценяваше своето влияние върху екипажа. Но все още не си беше извоювал правото, в битка или в нападение, да извика капитана на дуел. В тези безлюдни морета нямаше никаква възможност да докаже себе си по закона на буканирите. Ако той излезеше открито срещу капитана, екипажът щеше да застане безрезервно зад него. Но той знаеше, че ако убие Запорово без някой да разбере, останалият без предводител екипаж вероятно няма да остане лоялен към един мъртъв човек. В такава глутница от вълци само живите са от значение.

Конан следваше Запорово със сабя в ръка и тайно желание в сърцето, докато достигна до равен връх, заобиколен от дървета. По средата на горската поляна Запорово усети, че е преследван и се обърна, с ръка върху дръжката на сабята си.

— Проклето куче, защо ме следваш? — изруга буканирът.

— Луд ли си, та питаш? — отговори Конан през смях, приближавайки се бързо до някогашния си шеф. Устните му се смееха, но в сините му очи танцуваше неспокоен пламък.

Запорово гневно изруга и измъкна сабята си. Извънтя удар на стомана в стомана. Барачанецът дръзко излезе на открито. Пеещата му сабя описваше сини кръгове над главата му.

Запорово беше участвал в хиляди битки по море и по суша. Нямаше по-опитен от него в боя със сабя. Но той никога не се бе

изправял срещу мишци, израснали в пуцинаците отвъд границата на цивилизацията. На бойното му умение бяха противопоставени заслепяваща бързина и сила, недостижими за цивилизования човек. Конан се биеше нетрадиционно, но инстинктивно и естествено, като сив вълк. Сложните хватки на сабята бяха така безполезни срещу неговата примитивна ярост, както умението на един опитен боксьор срещу атаката на пантера.

Биейки се както никога до сега, използвайки и последната си капка сила, за да отблъсне сабята, която святкаше като мълния над главата му, Запораво получи силен удар близо до дръжката на сабята си и почувства, как цялата му ръка се вдърви. Последва удар с такава ужасна сила, че острият връх разкъса като хартия плетената броня и промуши сърцето под нея. Устните на Запораво трепнаха в кратка агония, но неумолим до последния си дъх, той не издаде никакъв звук. Беше мъртъв преди тялото му да се отпусна на изпотъпканата трева, върху която блестяха на слънцето като рубини капчици кръв.

Конан изтръска сабята си, усмихна се с неподправено удоволствие, протегна се като огромна котка и неочаквано се вцепени. Изразът на задоволство върху лицето му се замени от смущение. Той застина като статуя, сабята увисна в ръката му.

Когато вдигна очи от победения противник и погледна разсеяно към заобикалящите го дървета и далечината отвъд тях, той видя нещо фантастично — нещо невероятно, необяснимо. През мекия, заоблен далечен склон, с дълги скокове бягаше една висока, черна, гола фигура и носеше на рамото си също така голо бяло тяло. Видението изчезна така неочаквано, както се беше появило, оставяйки наблюдателя зяпнал от изненада.

Пиратът се огледа, погледна неуверено назад към пътя, по който беше дошъл и изруга. Не беше объркан — само малко разстроен, ако могат да бъдат разстроени такива стоманени нерви като неговите. Сред реалистичната, макар и екзотична среда, беше въведен един странен образ на фантазия и кошмар. Конан не се съмняваше нито в своето зрение, нито в своя разсъдък. Той знаеше, че е видял нещо чуждо и неестествено. Самият факт — черна фигура, която тича сред природата и носи пленник, беше достатъчно странен, но по-странно беше неестествената височина на черната фигура.

Тръскайки недоверчиво глава, Конан тръгна в посоката, в която беше видял съществото. Той не поставяше под съмнение правилността на своята постъпка. Раздразненото му любопитство не му оставаше друга възможност, освен да следва своите подбуди.

Конан прекосяваше склон подир склон, все нагоре, макар че с монотонна последователност се редуваха изкачвания и спускания. Групата от закръглени планински вериги беше учудваща и очевидно безкрайна. Най-после той се изкачи на един връх, който вярваше, че е най-високият на острова. Пред погледа му се откриха блестящи стени и кули, които така добре се сливаха със зеления пейзаж, че бяха станали невидими, дори за неговото остро зрение, докато не стигна до мястото, където се намираха.

Конан се поколеба, опипа сабята си, после тръгна напред, разяждан от червея на любопитството. Не видя никого, а когато достигна до един висок свод в ограждащата стена, видя, че няма врата. Той надзърна предпазливо и съзря открито пространство, подобно на широк, обрасъл с трева двор, заобиколен от кръгла стена от зелен полупрозрачен материал. От него се откриваха различни сводове. Придвижвайки се на пети на босите си крака, със сабя в ръка, той избра произволно един от тези сводове, мина през него и влезе в друг подобен двор. Над вътрешната стена видя върховете на странни, подобни на кули постройки. Една от тези кули стърчеше сред двора, в който се намираше той. Широко стълбище покрай стената водеше към нея. Тръгна по него като се чудеше дали е истинско или вижда видения под влияние на черен лотос.

Стълбището го изведе на оградена тераса или балкон, не беше съвсем сигурен. Сега можеше да различи повече подробности от кулите, но за него те бяха без значение. С тревога разбра, че не е възможно да са дело на обикновено човешко същество. В тяхната архитектура имаше симетрия и система, но това беше лудешка симетрия, система чужда на човешкия разум. Колкото до плана на целия град, замъка или каквото беше замислено да бъде, той можеше да види само толкова от него, колкото да добие впечатление за голям брой дворове, повечето кръгли, поотделно оградени със собствена стена и свързани един с друг с отворени сводове. Беше очевидно, че всичките са групирани около няколкото фантастични кули в центъра.

Обърна се гърбом към кулите и съзря ужасна гледка, която го накара стъписан да се наведе зад парапета на балкона.

Балконът, или терасата, беше по-висок от отсрещната стена и той можеше да гледа над нея в друг двор със зелена морава. Вътрешната извивка на по-далечната стена на този двор се различаваше от останалите по това, че вместо да е гладка, тя изглеждаше нашарена с ивици или первази, по които стояха малки предмети.

Не обърна голямо внимание на стената. Гледаше съсредоточено съществата, които клечаха около един тъмнозелен басейн в средата на двора. Те бяха черни и голи. Приличаха на мъже, всеки един от които изправен щеше да се извисява с цяла глава над високия пират. Бяха по-скоро високи, с фино оформени тела, без видими деформации или аномалии. Дори от това разстояние Конан почувства, че в техните физиономии има някакво магьосничество.

В средата, свит от страх и гол, Конан разпозна най-младия моряк от екипажа на „Уастрел“. Той беше пленникът, когото видя да носят през покрития с трева склон. Конан не беше чул никакъв шум от бой... не видя никакви петна от кръв или рани по гладките, абаносови крайници на гигантите. Очевидно момчето се е разхождало навътре, далеч от своите другари и е било хванато от черния, който го е дебнал. Конан нарече съществата „черни хора“, защото не можа да измисли по-добро име. Инстинктивно разбра, че тези високи абаносови същества не са хора в общоприетия смисъл на думата.

До него не достигна никакъв звук. Черните кимаха и жестикулираха един към друг, но изглежда не говореха — най-малкото гласово. Един, клекнал до свитото момче, държеше в ръка нещо подобно на гайда. Той постави предмета до устните си и очевидно започна да духа, макар че Конан не чу звук. Зингаранското момче чу или почувства нещо и се сви. То се разтрепери и започна да се гърчи, сякаш агонизираше. Крайниците му ритмично потръпваха. Треперенето се превърна в силно друсане, после в ритмични движения. Младежът започна да танцува, както змиите танцуват под ритъма на мелодията от флейта. В този танц нямаше нито страст, нито веселие. Всъщност имаше страст, но беше ужасна за гледане, безчувствена. Сякаш беззвучната мелодия на гайдата беше стиснала с похотливи пръсти най-тайните кътчета от душата на момчето и с брутална жестокост измъкваше от там всеки неволен израз на скрита

страст. Това беше конвулсия на безсрамието, спазъм на сладострастието — разкриване на тайни желания, породени от принудата. Желания без удоволствие, болка, съединена по ужасен начин със сладострастие. Душата му беше разголена и всички тъмни и срамни тайни бяха изкарани на показ.

Конан гледаше вцепенен от отвращение, стреснат от ужас. Самият той, макар и първичен като див звяр, не беше невежа относно извратеностите на загниващите цивилизации. Беше скитал из градовете на Замора и познаваше жените на Шадизар „Порочния“. Но Конан чувстваше тук космическа гадост, която задминаваше обикновения човешки упадък — един извратен клон от дървото на живота, развито в посоки непонятни за човешкия ум. Беше шокиран не от изопачената конвулсивна поза на нещастното момче, а от космическото безсрамие на тези същества, които могат да изкарват на показ дълбоките тайни от непроницаемата тъмнина на човешката душа и да намират удоволствие в такива неща, за които не трябва да се загатва даже в най-безумните кошмари.

Неочаквано черният езекутор остави долу гайдата и стана, извисявайки се над бялото тяло. Великанът хвана грубо момчето за врата и за бедрото повдигна го и го пхна с главата надолу в зеления басейн. Черният гигант държеше своя пленник дълбоко под повърхността и Конан видя тялото да потрепва в зелената вода. Останалите черни неспокойно се размърдаха, а Конан бързо се сви под балконската стена, не смеейки да повдигне глава, за да не го видят.

След известно време любопитството му надделя и той отново предпазливо надникна. В колона черните се изнизваха през сводеста врата в друг двор. Един от тях сложи нещо върху перваза на далечната стена. Конан позна, че е същият, който беше изтезавал момчето. Той беше по-висок от другите и носеше на главата си лента, украсена със скъпоценни камъни. От зингаранското момче нямаше и следа. Великанът последва другите. Конан ги видя да излизат от вратата, през която сам беше влязъл в замъка на ужасите и да се изнизват през зелените склонове в посоката, от която беше дошъл. Не носеха оръжия, но Конан почувства, че планират по-нататъшна агресия срещу буканирите.

Преди да тръгне да предупреди нищо неподозиращите буканири, той искаше да си изясни съдбата на момчето. Никакъв звук не

нарушаваше тишината. Пиратът вярваше, че освен него в кулите и дворовете няма никой.

Слезе бързо по стълбището, пресече двора, мина през един свод и се озова на мястото, което черните току-що бяха напуснали. Сега видя отблизо набраздената стена. Тя беше нашарена с тесни первази, очевидно от монолитен камък и по тези первази или полици бяха наредени хиляди малки фигурки, повечето сиви на цвят. Фигурките, не по-големи от човешка ръка, бяха на хора и така сполучливо направени, че Конан разпозна расовите характеристики на различните идоли, типични за зингаранските, аргосеанските, офиреанските и кушитските корсари. Последните бяха черни на цвят, каквито бяха в действителност и техните модели. Докато гледаше немите, незрящи фигури, Конан почувства неясно безпокойство. Приликата с действителността беше смущаваща. Той ги опипа предпазливо, но не можа да разбере от какъв материал са направени. На пипане приличаха на вкаменели кости. Конан не можеше да си представи, че в околностите може да съществува такова изобилие от вкаменели кости, че да бъдат използвани за такива цели.

Той забеляза, че фигурите, представящи познатите му човешки видове, се намираха на по-високите первази. По-ниските бяха заети от такива, чиито черти му бяха непознати. Те бяха или плод на художествено въображение, или типизирана представа на отдавна изчезнали и забравени раси.

Тръскайки нетърпеливо глава, Конан се обърна към басейна. Кръговият двор не предлагаше никаква възможност за укриване на каквото и да било. И тъй като тялото на момчето никъде не се виждаше, то трябваше да лежи на дъното на басейна.

Конан се приближи до спокойния, зелен диск и погледна към блестящата повърхност. Виждаше се като през дебело, прозрачно зелено стъкло, но въпреки това странно илюзорно. Басейнът не беше голям, имаше кръгла форма като кладенец и беше ограден с бордюр от зелен нефрит. Конан погледна надолу и видя дъното — на каква дълбочина, не можеше да каже. Но басейнът изглеждаше невероятно дълбок. Почувства, че му се завива свят, сякаш гледаше в бездна. Беше озадачен от възможността да види дъното, но то лежеше невероятно далече, илюзорно, сенчесто и все пак видимо. На моменти му се струваше, че в нефритените дълбини вижда слабо сияние, но не беше

сигурен. Това, в което беше уверен бе, че като се изключи блестящата вода, басейнът е празен.

Тогава къде, в името на всемогъщия Кром, е момчето, на чието брутално удавяне Конан стана свидетел? Той опипа сабята си и отново огледа двора. Погледът му се спря на един от най-високите первази. Там беше видял високият черен да поставя нещо. Неочаквано по загорялата кожа на Конан потече студена пот.

Колебливо и все пак сякаш привличан от магнит, пиратът се доближи до блестящата стена. Изумен от прекалено чудовищно подозрение, за да го изрече гласно, той погледна към последната фигура на този перваз. Ужасната прилика беше очевидна. Каменно, неподвижно, с размерите на джудже и въпреки това безпогрешно зингаранското момче гледаше към него с немиждащи очи.

Фактът беше неоспорим. Тайната на миниатюрните фигури беше разкрита, макар че зад нея лежеше още по-мрачната и по загадъчна тайна за тяхното съществуване.

3.

Колко дълго беше стоял така, поразен от откритието, Конан никога не разбра. Един глас го изтръгна от това вцепенение. Един женски глас, който пищеше все по-силно и по-силно, сякаш пищящата се приближава. Конан позна гласа и обхваналата го парализа моментално изчезна.

Един бърз скок го пренесе на тесните первази, където той се хвана и разблъска настрана вкаменените фигури, за да има къде да стъпи. Още един скок катерене и Конан се вкопчи за перваза. Погледна над стената. Беше външна стена. Пред погледа му се разкри зелената ливада, която заобикаляше замъка.

Отвъд покритата с трева равнина крачеше един черен великан и носеше под мишницата си гърчеща се пленница така, както се носи непослушно дете. Беше Санча, черната ѝ къдрава коса беше разрошена. Мургавата ѝ кожа рязко контрастираше на лъскавата абаносова кожа на нейния похитител. Той не обърна никакво внимание на нейното ритане и виковете ѝ и се насочи към външния сводест вход.

Когато изчезна вътре, Конан скочи безразсъдно от стената и се мушна през свода, който водеше към далечния двор. Той се сви там и видя великанът, който носеше мятщата се пленница, да влиза в двора с басейна. Сега Конан можа добре да огледа черния.

Отблизо великолепната симетрия на тялото и крайниците беше по-впечатляваща. Под черната кожа се движеха дълги, закръглени мускули. Конан не се съмняваше, че чудовището може да разкъса парче по парче обикновен човек. Ноктите на пръстите представляваха друго оръжие, защото бяха големи като на див звяр. Лицето не беше човешко, а представляваше гравирана абаносова маска. Очите бяха жълто-кафяви — вибриращо злато, което светеше и блестеше. Всяка линия, всяка черта на лика му носеше отпечатък на омраза — омраза, която надвишаваше обикновената човешка омраза. Съществуто не беше човек — не можеше да бъде човек. То беше кълн на живота от ямите на богохулствено творение.

Великанът остави Санча на моравата, а тя запълзя, плачейки от болка и ужас. С някаква несигурност той се огледа и жълто-кафявите му очи се присвиха, когато съзря разбутаните и съборени фигури от стената. После се наведе, сграбчи пленницата за врата и за чатала и тръгна решително към зеления басейн. Конан се измъкна изпод свода и затича през моравата като вятър на смъртта.

Великанът се обърна, видя бронзовия отмъстител да тича към него и очите му пламнаха. В момент на изненада жестоката му хватка се отпусна. Санча се измъкна и падна на тревата. Ръцете с остри нокти замахнаха напред, но Конан се пъхна под тях и заби сабята си в слабините на великана. Черният се строполи като отсечено дърво. От тялото му бликна кръв. В следващия момент, докарана до лудост от ужас и истерично облекчение, Санча скочи и се притисна към него, а Конан се оказа в отчаяна хватка.

Конан се освободи и изруга, но неговият враг вече беше мъртъв. Жълто-кафявите очи се бяха изцъклили, дългите абаносови крайници бяха престанали да потръпват.

— О, Конан — ридаше Санча, притискайки се силно към него — какво ще стане с нас? Какви са тези чудовища? О, сигурно сме попаднали в ада и това беше дяволът...

— В такъв случай адът се нуждае от нов дявол — отбеляза барачанецът и се усмихна свирепо. — Но как те хвана? Да не би да са завладели кораба?

— Не знам. — Тя се опита да избърше сълзите си, търсейки полите на роклята си, но после си спомни, че е гола. — Аз слязох на брега. Видях, че ти последва Запораво и тръгнах подир вас. Аз намерих Запораво... беше... ти ли го...

— Кой друг? — озъби се той. — Какво стана след това?

— Видях движение между дърветата — тя потрепери. — Мислех, че си ти. Извиках... после видях... черното същество, клекнало като маймуна между дърветата да се хили насреща ми. Беше като кошмар. Не можех да бягам. Можех единствено да пищя. То слезе от дървото и ме хвана... ох, ох, ох! — Тя скри лицето си в ръце и при спомена за изживения ужас отново потрепери.

— Трябва да се махаме оттук — изръмжа той и я хвана за китката. — Хайде. Трябва да отидем и да съберем екипажа...

— Когато влязох в гората, повечето от моряците спяха на брега — каза тя.

— Спят? — възкликна Конан недоумяващо. — Как, в адския огън на седемте дявола...

— Слушай! — Тя замръзна, превърна се в бяла, разтреперана от страх фигура.

— Чух! — озъби се той. — Стенание! Почакай.

Той отново тръгна към первазите и, поглеждайки над стената, изруга с такава ярост, че дори Санча се стъписа. Черните мъже се завръщаха, но те не идваха с празни ръце. Всеки носеше по едно отпуснато човешко тяло, а някои и по две. Техните пленници бяха буканирите, които висяха в ръцете на похитителите и само някое случайно слабо движение или трепкане показваше, че са живи. Бяха обезоръжени, но не съблечени. Един от черните носеше ножниците със сабите в тях — голям товар остра стомана. От време на време един моряк се провикваше с неясен глас като пияница, който говори на сън.

Конан се огледа като вълк попаднал в капан. Към двора с басейна водеха три сводести входа. През източния свод черните бяха напуснали двора и вероятно през него щяха да се върнат. Той беше влязъл през южния вход. В западния се беше скрил и не можеше да види, какво лежи отвъд него. Въпреки че не познаваше плана на замъка, Конан беше принуден бързо да вземе решение.

Скачайки от стената, той постави с шеметна бързина изпопадалите фигури по местата им, издърпа тялото на своята жертва до басейна и го хвърли вътре. То веднага потъна и пред очите му започна да се свива, да намалява, да се втвърдява. Потрепервайки, Конан рязко се обърна настрана. После хвана за ръка момичето и я поведе бързо към южния вход, а тя го молеше да ѝ разкаже какво става.

— Хванали са екипажа — отговори припряно Конан. — Нямам никакъв план, но трябва някъде да се скрием и да наблюдаваме. Ако не погледнат към басейна, може и да не открият присъствието ни.

— Но те ще видят кръвта по тревата!

— Може да помислят, че я е разлял някой от техните дяволи — отговори той. — Във всеки случай, трябва да опитаме.

Бяха в двора, от който Конан наблюдава мъчението на момчето. Той бързо я поведе нагоре по стълбите откъм северната страна и я

накара да клекне зад балюстрадата на балкона. Прикритието беше лошо, но по-добро не можеха да намерят.

Едва се бяха настанили, когато черните нахълтаха в двора. Чу се силно блъскане в подножието на стълбището. Конан настръхна и стисна сабята си. Но черните минаха през сводестия вход на югозападната страна, след което се чуха тъпи звуци и стенания. Великаните хвърляха жертвите си на моравата. Санча отвори уста в истеричен смях, но Конан бързо затвори с ръка устата ѝ и задуши звука преди той да издаде тяхното присъствие.

След известно време чуха тропот от много крака по моравата под тях, после отново се възцари тишина. Конан надзърна над стената. Дворът беше празен. Черните отново се бяха пренесли в съседния двор и бяха наклекали около басейна. Те изглежда не обръщаха голямо внимание на петната от кръв по моравата и нефритения бордюр на басейна. Очевидно кървавите петна за тях не бяха нещо необичайно. Нито пък погледнаха в басейна. Негрите бяха погълнати от някакво тяхно, необяснимо, тайно съвещание. Високият чернокож отново свиреше на златната си гайда, а неговите другари слушаха като абаносови статуи.

Конан хвана Санча за ръка и тихо заслиза по стълбището приведен така, че главата му да не се вдига над стената. Изплашеното момиче го следваше по неволя, поглеждаше страхливо към арката, която водеше към двора с басейна. От този ъгъл обаче не се виждаше нищо. В края на стълбището лежаха сабите на зингаранците. Ударите, които бяха чули, бяха от хвърлянето на пленените оръжия.

Конан поведе Санча към югозападната арка. Те тихо прекосиха моравата и влязоха в двора зад нея. Там лежаха нахвърляни на тревата буканирите с щръкнали мустаци и блестящи обеци. От време на време някой се размърдваше и пъшкаше неспокойно. Конан се надвесил над тях, а Санча коленичи до него и с ръце на хълбоците се приведе напред.

— Каква е тази сладникава тежка миризма? — попита тя нервно. — Излиза от дъха на буканирите.

— От онзи проклет плод, който ядох — отговори той тихо. — Спомням си миризмата му. Трябва да е нещо от рода на черния лотос, който приспива хората. Всемогъщи Кром, започват да се събуждат... но те са невъоръжени, а аз нямам представа колко време ще мине

преди онези черни дяволи да започнат магията си над тях. Какъв ли шанс ще имат тези невъоръжени и оглупели от съня момчета?

Намръщен, Конан сериозно се замисли. След миг стисна мургавото рамо на Санча с такава сила, че тя трепна.

— Слушай! Аз ще привлека тези черни свине в другата част на замъка и известно време ще ги задържа. Ти разбуди тези глупаци и им занеси сабите... съществува вероятност да се бием. Можеш ли да свършиш това?

— Аз... аз... не зная! — заекна тя разтреперана от ужас, и навярно без да разбира какво казва.

Конан изруга, сграбчи дългата ѝ коса близо до главата и я разтърси, докато в замаяния ѝ поглед стените започнаха да танцуват.

— Трябва да го направиш! — изсъска той. — Това е единственият ни шанс!

— Ще се постарая! — въздъхна Санча.

Като изсумтя една похвала и я удари окуражително по гърба, при което едва не я събори, Конан се отдалечи.

Миг по късно, вперил поглед във враговете си, той се навеждаше до арката, която водеше към двора с басейна. Черните все още седяха около басейна, но някои бяха започнали да проявяват признаци на адско нетърпение. От двора, където лежаха разбуждащите се буканири, стенанията се засилиха и се смесиха с неясни ругатни. Той стегна мускулите си и се наведе като пантера, дишайки спокойно през стиснатите си зъби.

Великанът със скъпоценните камъни на кърпата стана и взе гайдата си. В този момент с един тигров скок Конан се озова между стъписаните черни. И както тигърът скача и удря жертвата си, така и Конан размаха сабята си. Три пъти замахва преди някой да успее да вдигне ръка за отбрана. После Конан премина през тълпата и хукна към моравата. Зад него останаха да лежат три черни фигури с разцепени черепи.

Макар неочакваната му атака да ги изненада, оцелелите много бързо се съвзеха. Те се втурнаха подир него към западната арка. Дългите им крака ги носеха с главоломна бързина. Той обаче се чувстваше уверен в своята способност да им избяга. Но целта му не беше такава. Конан имаше намерение да ги накара дълго да го преследват, за да има време Санча да събуди и въоръжи зингаранците.

Както тичаше в двора отвъд западната арка, той изруга. Този двор се различаваше от другите, които бе видял. Вместо да е кръгъл, дворът беше осмоъгълен и арката, през която беше влязъл беше единствена.

Обърна се и видя цялата банда подир себе си, една част бяха струпани около арката, а останалите разпръснати в широка линия, която се приближаваше. Той ги гледаше и бавно отстъпваше към северната стена. Линията се изви в полукръг, разпростря се, за да го обкръжи. Той продължи да се движи заднешком, но все по-бавно. Те се страхуваха, да не би той да се опита да премине през върха на полумесеца и удължиха линията, за да му попречат.

Конан наблюдаваше с хладнокръвието на вълк и после удари с опустошителната изненада на мълния — точно в центъра на полумесеца. Великанът, който се случи пред него падна разсечен до гръдната кост и преди черните от дясно и от ляво да успеят да му помогнат, пиратът излезе извън техния затварящ се пръстен. Групата при портата се приготви да приеме атаката, но Конан не ги нападна. Той се обърна и загледа преследвачите без видимо вълнени и определено без страх.

Този път не се разпръснаха в тънка линия. Те разбраха, че е фатална грешка да разделят силите си срещу такъв враг. Великаните се събраха в компактна маса и тръгнаха към него без излишно бързване, поддържайки формацията си.

Конан знаеше, че ако попадне под тази маса от нокти и мускули, за него ще има само един край. След като им позволи да го замъкнат там, където могат да го достигнат с ноктите си и да използват предимството на по-голямото си телесно тегло, дори неговата животинска свирепост нямаше да му помогне. Той огледа стената и видя една издатина, подобна на перваз на западната страна над ъгъла. Конан не знаеше какво представлява тя, но щеше да му послужи. Той заотстъпва към този ъгъл, а великаните започнаха да напредват по-бързо. Очевидно мислеха, че са го подкарали в ъгъла, а Конан намери време да помисли, че вероятно гледаха на него като на същество от понисш порядък, умствено по-слабо развит от тях самите. Толкова по-добре. Няма нищо по-пагубно от подценяването на врага.

Сега Конан беше само на няколко ярда от стената и черните бързо се приближаваха, очевидно възнамерявайки да го приковат към

ъгъла, преди той да разбере положението. Групата при портата беше напуснала поста си и бързаше да се присъедини към другарите си. Великаните бяха приклеknали, с очи, пламтящи като златен адски огън, с вдигнати, с остри нокти ръце, готови да отблъснат атаката. Те очакваха стремително и силно движение от страна на тяхната жертва, но когато то дойде, бяха изненадани.

Конан повдигна сабята си, направи крачка към тях, после се обърна и затича към стената. Като освободена стоманена пружина той скочи високо във въздуха и протегнатата му ръка се хвана за издатината. В същия миг се чу трясък и стърчащият перваз се откърти, хвърляйки го неударимо обратно в двора.

Той падна на гърба си, който въпреки пружиниращите му мускули щеше да се счупи ако не беше меката трева на моравата. Конан се претърколи като голяма котка и се изправи с лице към враговете си. Танцуващото безразсъдство беше изчезнало от очите му. Те блестяха като синя влада. Буйната му, дълга коса настръхна, тънките му устни се отдръпнаха и разкриха белите му зъби. В един миг положението се промени от смела игра в бой на живот и на смърт и дивата природа на Конан беше отговорила с цялата ярост на животинския свят.

Черните, спрени за момент от бързината на случката, тръгнаха към него, решили да го повалят, да го смажат. В този момент един вик раздра тишината. Обръщайки се, великаните видяха към арката да се приближава невзрачна тълпа. Буканирите се олюляваха пиански, ругаеха несвързано, но бяха стиснали сабите си и напредваха с ярост, която ни най-малко не беше намалена от факта, че не разбираха за какво става дума.

Докато черните гледаха стъписани, Конан изрева пронизително и размаха острата си като бръснач сабя. Под нейното острие те падаха като зряла пшеница, а зингаранците, викайки яростно, тичаха зашеметени през двора и се нахвърляха върху великаните с кръвожадна страст. Те бяха все още замаяни. Излизайки като през мъгла от тежкия наркозен сън, те бяха почувствали Санча енергично да ги разтърсва и да им пъха саби в ръцете, чувайки неясно, че ги подканя към някакво действие. Буканирите не разбраха всичко, което им каза, но гледката на непознати лица и лееща се кръв за тях беше достатъчна.

В един миг дворът се превърна в бойно поле, което скоро заприлича на кланица. Зингаранците се олюляваха на краката си, но си служеха успешно със сабите, ругаеха силно и почти не забелязваха раните си, освен онези, които в момента бяха фатални. Те превишаваха по численост черните, но последните съвсем не бяха слаби противници. Стърчейки над нападателите, великаните поразяваха с нокти и зъби, разкъсваха човешки гърла, удряха със стиснати юмруци, които разбиваха черепи. Притиснати в този ръкопашен бой, буканирите не можеха да използват превъзходната си подвижност, а мнозина от тях бяха прекалено оглупели от наркозния сън и не успяваха да избегнат насочените към тях удари. Те се биеха със сляпа животинска ярост, с твърде силно желание да причинят смърт, за да мислят как да я избегнат. Звукът от сечащите саби беше като от касапски нож, а писъците, крясъците и ругатните бяха ужасяващи.

Свита под арката, Санча беше вцепенена от шума и яростта. Тя получи неясно впечатление от бушуващия хаос, в който саби бляскаха и сечаха, ръце се мятаха, озъбени лица се появяваха и изчезваха, напрегнати тела се сблъскваха, отскачаха, вкопчваха се и се размесваха в дяволски танц на лудостта.

Подробностите се задържаха за кратко. Тя видя зингарански моряк, заслепен от увиснало пред очите му парче от собствения му скалп да забива сабята си чак до дръжката в един черен корем. Ясно чу изсумтяването на буканира, когато нанесе удара и видя жълто-кафявите очи на жертвата да се обръщат в агония. Когато измъкна сабя си от стомаха му блъвнаха кръв и вътрешности. Умиращият черен хвана острието с голи ръце, а морякът дърпаше безразсъдно и глупаво. После една черна ръка хвана зингаранската глава и едно черно коляно се заби с жестока сила по средата на моряшкия гръб. Главата му беше дръпната рязко назад и над шума от боя нещо изпука като от прекършване на дебел клон. Победителят хвърли тялото на жертвата си на земята... и тогава лъч от синя светлина блесна зад рамото му. Той залитна, главата му увисна на гърдите и след това се стовари на земята.

Санча почувства, че ѝ се повдига. Тя се задави и искаше да повърне. Девојката направи безуспешен опит да се обърне и да избяга от спектакъла, но краката ѝ не помръдваха. Нито пък можеше да затвори очи. В действителност тя ги отвори още по-широко. Отвратена, погнусена, ужасена, тя все пак изпитваше страхотно

очарование, каквото винаги бе изпитвала при вида на кръв. Но тази битка превъзхождаше всичко, което някога бе виждала. Видя Конан.

Голяма маса врагове го беше откъснала от другарите му. Конан беше обгърнат от черна вълна ръце и тела, които го повалиха. Скоро щяха да го стъпчат до смърт, ако не беше повлякъл един от черните със себе си и не беше превърнал тялото му в своя защита. Те тъпчеха и ритяха към барачанеца и дърпаха своя гърчещ се другар, но Конан го стискаше отчаяно със зъби за гърлото и упорито се държеше за своя умиращ щит.

Една атака на зингаранците разхлаби черната преса. Конан хвърли тялото и стана, ужасен и изцапан с кръв. Великаните стърчаха над него като големи черни сенки и замахваха с ужасни удари. Но той беше недосегаем като обезумяла от кръв пантера и при всяко замахване или проблясване на сабята му, бликваше кръв. Конан вече беше получил толкова удари, че на негово място трима обикновени бойци биха били мъртви.

Бойният му вик прозвуча над шума от клането и обърканите, но разярени зингаранци, се окуражиха и удвоиха ударите. Звукът от разкъсване на плът и чупене на кости под сабите им почти заглуши виковете от болка й гняв.

Черните се разколебаха и се втурнаха панически към портата. Санча изпищя и бързо се отстрани оттам. Те се струпаха под тясната арка, а зингаранците промушваха и сечаха напрегнатите им гърбове с пронизващ, ликуващ рев. Портата заприлича на кланица преди черните да успеят да се промушат през нея и да се разпръснат.

Битката се превърна в преследване. По затревените дворове, по бляскащите стълбища, по наклонените покриви на фантастичните кули, дори по широките первази на стените великаните, нападани непрестанно от безпощадните си врагове, бягаха като преследвани от вълци и оставяха кървави петна на всяко стъпало. Изпаднали в безизходица, някои се обръщаха срещу преследвачите и умираха. Крайният резултат винаги беше един и същ — черно тяло потръпваше в конвулсии върху сабята или се гърчеше на земята, хвърлено от парапет или покрива на кула.

Санча избяга в двора с басейна и се сви, трепереща от ужас. Навън се чуваше ужасен вой. Тежко и шумно стъпваха крака по моравата, а през арката изскочи обляно в кръв черно тяло. Беше

великанът с украсената със скъпоценни камъни превръзка на главата. Един тумбест моряк го преследваше отблизо. На самия край на басейна черният се обърна. Изпаднал в крайна нужда, той беше взел една сабя, изпусната от някой умиращ моряк и когато зингаранецът се спусна безразсъдно напред, го удари с непривичното за него оръжие. Буканирът падна с разбит череп, но ударът беше нанесен толкова несръчно, че острието потрепери в ръката на великана.

Той хвърли оръжието с дръжката напред към хората, които се блъскаха около арката и пристъпи към басейна с лице сгърчено от конвулсия на омраза. Конан се хвърли през мъжете при портата и при тази своя стремителна атака ритна сабята.

Великанът разпери ръце и от устните му проехтя нечовешки вик — единственият звук издаден от черен по време на целия бой. Вик на омраза се извиси до небето. Беше като глас, който вие от дълбините на ада. При този звук зингаранците трепнаха и се разколебаха. Но Конан не спря. Мълчаливо и убийствено той пристъпи към абаносовата фигура, застанала на края на басейна.

Когато сабята, от която капеше кръв, блесна, черният се обърна и скочи. За миг той се задържа във въздуха над басейна. После с рев, който разтърси земята, зелената вода се надигна нагоре, за да го посрещне и го обгърна в зелен вулкан.

Конан спря стремителната си атака точно на време, за да не падне в басейна и отскочи назад, отблъсквайки с мощните си ръце хората далеч от басейна. Сега зеленият басейн приличаше на гейзер, шумът доби оглушителна сила, а високата водна колона, покрита на върха с голяма корона от пяна, се издигаше все по-нагоре.

Конан гонеше хората си към арката, удряше ги с плоското на сабята си. Ревът от водната струя изглежда ги беше лишил от разум. Видя Санча да стои като парализирана и да гледа с широко отворени от ужас очи към кипящата водна колона. Той ѝ извика с глас, който надви трясъка на водата и я извади от вцепенението. Тя изтича при него с протегнати ръце, а Конан я хвана за ръка и я изведе от двора.

В следващия двор оцелелите се събраха уморени, парцаливи, ранени, облени в кръви. Гледаха онемели към голямата нестабилна колона, която се доближаваше все повече към синия свод на небето. Нейният зелен ствол беше украсен с бели дантели. Короната от пяна беше три пъти по голяма от обиколката в основата. На моменти тя

заплашваше да се срути и да се превърне в поглъщащ поток, но въпреки това продължаваше да се издига към небето.

Конан погледна към окървавената, парцалива група буканири и изруга, като видя, че са само двајсет души. Той хвана един от тях за яката и го разтърси така силно, че от раните му покапа кръв.

— Къде са останалите? — изрева той в ухото на жертвата си.

— Това са всичките! — изкрещя другият, за да надвика рева на гейзера. — Другите са убити от тези черни...

— Добре, махай се! — извика Конан и като го удари го засили към другата арка. — Този фонтан всеки момент ще се разлее...

— Всички ще се издавим! — изкряска буканирът, куцукайки към арката.

— По дяволите, ще се издавим! — изрева Конан. — Ще се превърнем в парчета вкаменели кости! Махай се, да те вземе дявол!

— Той затича към външната арка, без да изпуска от око зелената ревяща кула, която се издигаше със застрашителни размери над него и над изостаналия войник. Замаяни от жажда за мъст и от гръмотевичния шум, някои от зингаранците се движеха като в транс. Конан ги накара да побързат. Методът му беше прост — хващаше влачещия се за врата и го изхвърляше през портата с един допълнителен ритник в задника, гарнирайки подканите за бързане с цветисти коментари по адрес на неговото родословие. Санча проявяваше склонност да остане с него, но той я отмести настрана със зловещо богохулстване и ускори движенията ѝ към платото със страхотен удар отзад.

Конан остана под арката докато не се увери, че всички останали живи буканири са напуснали замъка, след което тръгна през ливадата. После той погледна още един път към ревящия стълб, който се издигаше към небето, правейки кулите да изглеждат малки и също побягна от замъка, обхванат от безименен ужас.

Зингаранците вече пресичаха края на платото и се спускаха надолу по склоновете. Санча го чакаше на билото на първия от тях. Конан спря там за миг и погледна назад към замъка. Подобно на гигантско цвете със зелено стебло и бял цвят стълбът се полюшваше над кулите, а ревът изпълваше небесата. После колоната, нефритено зелена и бяла, се разби с трясък, сякаш се раздираха небесата и бурен поток скри стените и кулите.

Конан хвана момичето за ръка и побягна. Склон подир склон се издигаха и спускаха пред тях, а зад тях гърмеше струята на реката. Тя се издигаше и спадаше по склоновете като широка, зелена лента. Потокът не се разля и не изчезна. Подобно на гигантска змия той течеше по падините и заобикаляше билата, поддържайки постоянен курс — все подир тях.

Съзнанието за това повиши издръжливостта на Конан. Санча се препъна и падна пред краката му, стенойки от отчаяние и изтощение. Конан я взе, метна я на рамо и продължи да тича. Той дишаше тежко, коленете му трепереха. Залиташе. Пред себе си видя моряците да бягат, пришпорвани от ужаса, който беше обхванал и него.

Неочаквано през премрежения си поглед видя „Уастрел“. Мъжете презглава наскачаха в лодките. Санча се строполи грохнала на дъното. Конан, макар кръвта да туптеше в ушите му и светът да плуваше червен пред очите му, грабна едно гребло от тежко дишащите моряци.

Със сърца, които всеки момент щяха да се пръснат от изтощение, те гребяха към кораба. Зелената река премина пояса от дървета около брега, които падаха като прерязани и изчезваха в нефритенозеления поток. Пороя премина през брега и навлезе в океана, а вълните станаха по-дълбоки и по-зловещо зелени.

Необясним, инстинктивен страх обзе буканирите, карайки техните измъчени тела и изтощени мозъци да полагат по-големи усилия. Те не знаеха от какво се страхуват, но знаеха, че отвратителната, гладка, зелена лента представлява заплахата тялото и за душата им. Знаеше го и Конан и когато видя широката линия да се плъзга във вълните и потокът да продължава подир тях, без да променя формата и посоката си, той мобилизира последните остатъци от силата си така енергично, че греблата изпрацяха в ръцете му.

Носовите на лодките се удариха в „Уастрел“ и моряците се заизкачваха по веригите, оставяйки лодките незавързани. Санча, увиснала безсилна като труп върху широкото рамо на Конан, се остави да бъде хвърлена безцеремонно на палубата, когато барачанецът хвана руля и задъхан започна да дава команди на заприличалите на скелети моряци.

По време на схватката той беше поел водачеството без възражения и те го бяха следвали инстинктивно. Сега буканиерите,

макар да залитаха като пияни, работеха с въжетата и подпорите. Корабната верига безпрепятствено се измъкна от водата, платната се издуха от засилващия се вятър. „Уастрел“ потрепери, разтърси се и величествено се насочи навътре в морето. Конан гледаше към брега. На разстояние едно гребло от кила на „Уастрел“ от водата към тях безуспешно се протягаше език от смарагдов пламък. Повече той не се доближи. Погледът на Конан проследи непрекъснатия поток от святкаща зеленина.

Поемайки дъх, барачанецът се усмихна на тежко дишания екипаж. Санча стоеше до него и по лицето ѝ се стичаха истерични сълзи. Панталоните на Конан, прогизнали от кръв, висяха на парцали. Поясът с ножницата беше изчезнал, сабята му, забита вертикално на палубата до него, беше нащърбена и покрита с кръв. Буйната му, дълга коса също беше залепнала от съсирена кръв, едното му ухо беше откъснато. Ръцете, краката, гърдите и раменете буха изпохапани и изподрани като от пантери. Но той разкрачи яките си крака, хвана руля с истинско изобилие от мускулна сила и се усмихна.

— Сега какво ще правим? — попита момичето.

— Ще грабим по моретата! — отвърна той и се засмя. — Екипажът ни е малоброен, при това сдъвкиан и одран, но тези моряци могат да обслужват кораба, а и екипажи винаги могат да се намерят. Хайде, момиче, дай ми една целувка!

— Целувка? — извика истерично тя. — В такъв момент ти мислиш за целувка?

Смехът му избумтя над плющенето и гърменето на платната, той я вдигна с мощната си ръка и звучно млясна червените ѝ устни.

— Аз мисля за живота! — прогърмя гласът му. — Мъртвите са си мъртви и миналото не може да се върне! Имам кораб и войнствен екипаж, и момиче с устни като вино. Какво друго ми е нужно! Престанете да си лижете раните, побойници и отворете бъчва с бира. С този кораб вие ще направите чудеса. Танцувайте и пейте, докато дойде този момент, дяволите да ви вземат! По дяволите празните морета! Ние тръгваме към моретата, където пристанищата са богати, а корабите на търговците са натъпкани с плячка!

Издание:

Автор: Робърт Хауърд

Заглавие: Конан авантюриста

Преводач: Георги Стоянов

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1997

Тип: сборник; разкази

Националност: американска

Редактор: Анахид Аждерян

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1228>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.